

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

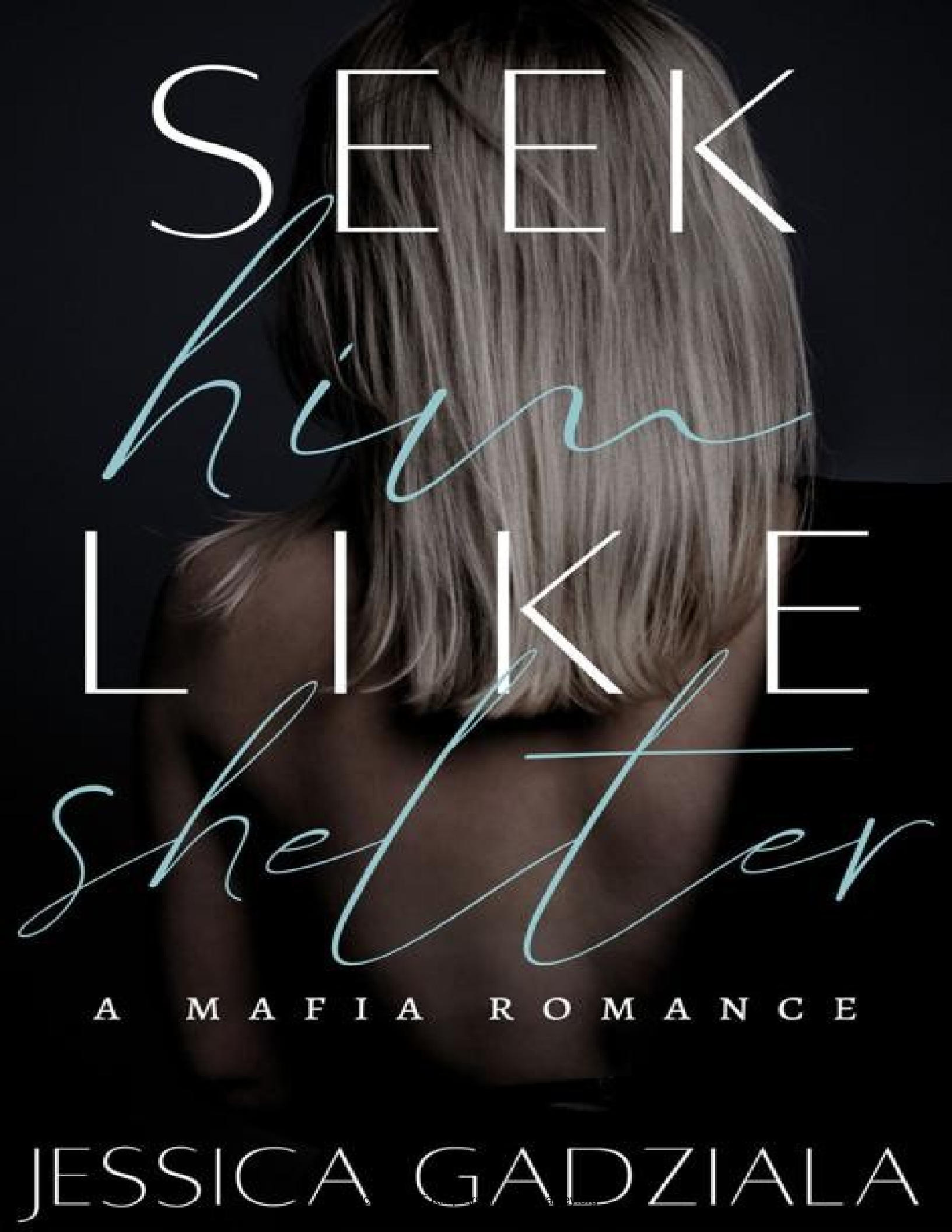
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEEK

him

LIKE

shelter

A MAFIA ROMANCE

JESSICA GADZIALA

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

[Unvan](#)

[Haklar](#)

[1.](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Dördüncü](#)

[Ondördüncü Beşinci](#)

[Altıncı Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Sekizinci Dokuzuncu](#)

[Onuncu Oniki](#)

[Onüçüncü Onbeşinci](#)

[Onaltı Onyedinci](#)

[Onsekizinci](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Yirmibirinci](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[Teşekkür Ayrıca Jessica](#)

[Gadziala Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Takip et onu!](#)

SEEK
HIML
IKE
SHELTER

-

Jessica Gadziala

Telif Hakkı © 2024 Jessica Gadziala

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kullanılan kısa alıntılar dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

"Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir."

Kapak görseli: Natali Smirnova / Pexels

"Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka araçları kullanılarak yazılmadı. Her bir kelime insan eliyle işlendi."

SEEK
HIML
IKE
SHELTER

BİRİNCİ BÖLÜM

Elizabeth

Dışarıdaki fırtına şiddetlendi, rüzgâr vahşi bir canavar gibi uluyor, camları sarsıyor ve kalp atışlarımın göğüs kafesimde çılgınca çarpmasına neden oluyordu. Şimşekler çakıyor, karanlık ofisimin köşelerini aydınlatıyordu.

Migren şakaklarımı mengene gibi kavramış, her gök gürültüsünde daha da sıkıyordu. Sandalyemde arkama yaslandım, acıyı hafifletmek için alnımı yavaş ve kasıtlı daireler çizerek ovarken gözlerimi kapattım.

Bilgisayarımın ekranı aşırı hassas gözlerim için kör ediciydi ve yağmur arkamdaki cama ritmik ve acımasız bir şekilde yağarken ne zaman bakmaya çalışsam beynimi delip geçiyordu.

Her zerrem gücü kesmek ve nihayet gece için eve gitmek istiyordu.

Ekranın köşesindeki neon saat benimle alay ediyordu. Gece yarısı. Cadı saati. Uyanık olduğum her anı, her geçen gün daha fazla hapisane gibi hissetmeye başladığım bu ofiste geçirirken bir gün daha geçip gitti.

Stresin bir migrene daha yol açması şaşırtıcı mıydı? Sadece bu hafta üçüncü.

Dışarıdaki fırtına ve içerideki fırtına hakimiyet için savaşıırken, çekmeceme ağır kesici almak için uzandım, hemen orada, çoğu gün şeker gibi yediğim güvenilir antiasit şişemin yanında duruyordu.

Hapları uzun süredir soğuk olan kahvemden bir yudum alarak yuttum, acı tadı acıyı biraz hafifletecekse ödenecek küçük bir bedeldi, böylece işe geri dönebilirdim.

Masam tam bir felaketti; klasör yığınları ve dağınık kâğıtlar, günde on altı saat çalışmama rağmen hâlâ ne kadar geride olduğumun kanıtıydı.

Ne diyebilirim ki?

Yeniden seçim kampanyası iyi gitmiyordu.

Anketler, kötü bir bölgeden gelen çok motive olmuş bir mavi yakalı işçinin görevdeki kişiyi devirmek için taban çalışmasına başlamasından bu yana bizim lehimize eğiliyordu.

Patronum.

Neredeyse benim hayatta olduğum süre boyunca Senato'daki görevini sürdürmüş bir adam.

Yukarıda bahsedilen anketlere göre, sıradan insanla teması olmayan, para ve rahat devlet yardımları için bu işin içinde olan, aslında sıradan insana yardım etmeyen biri.

Mesele şu ki, seçmenler yanlış bile değildi.

Bu işin en zor kısmı buydu. Bırakın sevmeyi, kişisel olarak saygı bile duymadığınız bir adam için kampanya yürütmek.

Michael Westmoore tam bir yalaka politikacı tanımıydı. Arkalarından konuştuğu herkese gülümsüyordu. Ortalama bir insanın bir ayda kazandığından daha pahalı ayakkabılar giyerken sıradan insanların kötü durumu hakkında konuşmalar yapıyordu. Güçlü bir orta sınıfın ve sendikaların önemini vaaz ederken, halkına gerçekten yardımcı olacak her şeye karşı aktif olarak oy kullanıyordu.

Ayrıca son zamanlarda oldukça ciddi bir dolgu bağımlılığına başlamıştı, çok fazla yüz gerdirmenin üstüne, yüzünü çok sıkı ve duygusuz gösteriyordu.

Haftanın skandalı, hareketli bir konuşma yapmaya çalışmasıydı, ancak yüzü o kadar donmuştu ki bir robot gibi görünüyordu.

Memler, Tanrım, . Çok komik, gerçekten.

Ama kampanyaya gerçekten zarar veriyor.

Ve senatör çok öfkelenmişti. Tüm ofis bunun bedelini ödedi. Gerçekçi olmak gerekirse, suçlanacak tek kişi enjeksiyoncusu olsa bile.

Hâlâ o pisliği temizlemeye çalışıyordum. Bu arada senatör, rastgele bir basın mensubu tarafından kendisine karşı yarışan genç kadın hakkında korkunç derecede kadın düşmanı bir şeyler söylerken yakalanmıştı bile.

Eğer bu işe bu ihtiyacım olmasaydı, gemiden atlar ve Onu.

Ne yazık ki, bir süredir buradaydım. Maaş iyiydi. Sosyal haklar... herhangi bir nedenle kendimi hastanede bulursam beni tam bir mali yıkımdan uzak tutmaya yetecek kadar.

Ayrılmaya çalışmak için kötü bir zamandı. Sadece buna katlanmak zorundaydım.

Ve zamanı geldiğinde sessizce rakibine oy verdi.

Tuş takımına tıkladım, bilgisayarın ışığını azalttım ve nihayet biraz uyumadan önce bu yeni sosyal medya gönderilerini ve haber bültenlerini hazırlayabileceğimi umdum.

İlacın daha hızlı etki etmesini, kargaşanın ortasında bana biraz huzur getirmesini diledim.

Dışarıda yağmur denecek gibi görünmüyordu.

Bir gök gürültüsü beni sandalyemden fırlattı, sinirlerim bozuldu ve kendimi ofisimdeki banyoya attım, boynumun arkasına bastırmak için birkaç kağıt havlu ıslatırken ışığı kapalı bıraktım, acı beni terletti ve aşırı ısındı.

Asansörün ping sesini duyduğumda hâlâ orada dikiliyordum, muhtemelen bu kadar uzaktan duymamam gereken bir sestiydi ama migrenim işitme duyumu neredeyse görme ve koku alma duyumu kadar hassas hale getiriyordu ve bu da akşam yemeğimi fırlatıp atmama neden oldu.

Çoğumuz için geç saatlere kadar çalışmak alışılmadık bir durum değildi. Ancak bu, ekibin en hırslı üyeleri için bile çok geç bir saattiydi.

Ayak seslerini duydum, sadece senatörünki gibi garip adımlar atıyorlardı.

Michael Westmoore nispeten kısa bir adamdı. Aslında topuklu ayakkabı giymeyi bırakmak zorundaydım çünkü bir kadın onun üzerinde yükseldiğinde bu onun egosunu zedeliyordu. Dikey olarak zorlanmasını telafi etmek için özel olarak asansörlü ayakkabılar yaptırdı. Sorun şu ki, standart asansörün onu yapabileceğinden çok daha uzun olmak istiyordu, bu da ayakkabılara hafif bir topuk eklediği anlamına geliyordu, bu da biraz yüksek topuklu ayakkabılar giyen biri gibi yürümesine neden oluyordu, sadece düz mokasenlerle.

Onunla muhatap olmak istemediğim için kapının arkasındaki gölgeye geri çekildim. Başım hâlâ çılgınlık atarken olmazdı.

Senatörün sesi koridoru doldurmadan önce gürültülü bir zil sesi nefesimi tutmamı sağladı.

"Dimitri," dedi kaşlarımın çatılmasına neden olarak.

Senatörü iyi tanırdım. Aile fertlerinden her birinin adını bilecek kadar iyi -hiçbir zaman kamuoyu önünde kabul etmediği ama her ay babasından para sızdıran ve haftalar içinde burnundan soluyan gayrimeşru oğlu da dahil- ama bu isim benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Yalnız mısınız?" Derin, ağır aksanlı bir erkek sesi senatörün bulunduğu koridoru doldurdu.

Michael Westmoore teknolojinin her türlüünü kullanmakta tamamen beceriksizdi. Farkında bile olmadan telefonunu her zaman hoparlörden açma gibi korkunç bir alışkanlığı vardı ve ekibinden birimizi, kendisi ya da konuştuğu kişi yeniden seçilme şansını mahvedecek bir şey söylemeden önce hoparlörü hızla kapatmak zorunda bırakıyordu.

"Ah," dedi senatör ve ofisime döndüğünü duyabiliyordum, muhtemelen bilgisayarın hala açık olduğunu görmüştü. "Evet, evet," dedi, banyoya doğru geldi ve içeri baktı ama kapının arkasına saklanmış olan beni görmedi.

"Konuşmamız gerek," dedi Dimitri ve senatör ofisime geri dönerken aksanını Rus olarak belirledim.

"Ne hakkında?"

"O davayı düşürtmen gerekiyordu," dedi Dimitri.

Saklandığım yerde irkildim.

Demek istediğim, siyasetin çirkin bir gerçeği, hepsi olmasa da çoğu siyasetçi eninde sonunda yozlaşırdı. İdealist olanlar, asla şirket parası veya rüşvet almayacaklarına yemin edenler bile, paranın cazibesi sonunda hepsini yozlaştırdı.

Patronumun rüşvetçi olmasına şaşırmadım.

Gerçekten suç teşkil eden bir olaya karışmış gibi görünmesi beni biraz şaşırttı.

Michael Westmoore birilerine hesap veriyormuş gibi hissetmekten nefret ederdi. Kendinizi suçlularla bir tuttuğunuzda, hiçbir zaman gerçek anlamda yetkili olamıyordunuz.

Senatör, "Bu tür şeyler zaman alır," diye ısrar etti. "Savcıya gidip Brooklyn'de kadın ticareti yaparken yakalanan bir adam hakkındaki davayı düşürmesini söyleyemem."

Kaçakçılık mı?

Kalp atışlarım göğüs kafesimi yumrukluyordu, öyle yüksekti ki yağmurun binadaki tüm pencereleri dövmeye devam ettiği bir odadan bile duyulabileceğine yemin edebilirdim.

Birisi oyundaki politikacıların yarısına kokain satarken bunu görmezden gelmek başka bir şeydi. Bir adamı kaçakçılık suçlamalarından kurtarmaya çalışmak tamamen başka bir şeydi.

Kaçakçılık.

Gerçek insanlardan.

Görünüşe göre kadınlar. Ve muhtemelen kızlar.

Tanrı, kadınların ve kız çocuklarının bir ülkeye kaçırılmasının tek bir nedeni olduğunu biliyordu.

"Bana paraya mal oluyorsun," dedi Dimitri, sesi sertleşiyor, öfkesi biraz daha vurgulu hale geliyordu.

"Üzerinde çalışıyorum."

"Daha sıkı çalış," diye Dimitri. "Yoksa sonuçları olur, değil mi?" Bir duraklama oldu.

"Evet, evet. Evet. Yarın bölge savcısıyla görüşeceğim," diye ısrar etti senatör. "Ama bana kanıt lazım-" diye başladı ama Dimitri görüşmeyi çoktan sonlandırmıştı.

"Kahretsin," dedi senatör ve ayak seslerinin ofisine girdiğini, sonra da koridora geri döndüğünü duyabiliyordum.

Asansör kapılarının açıldığını ve senatörü yuttuğunu duyana kadar nefesimi bıraktığımdan emin değildim.

Ne oluyor be?

Yani... bu da ne demek oluyor?

Ağrı kesicilerden mi yoksa adrenalinden mi kaynaklandığını bilmiyordum ama migrenim hafiflemeye başlamıştı. Tamamen değil ama tekrar düzgün düşünebilecek kadar.

Senatörün binadan çıktığından emin olmak için birkaç dakika daha banyoda kaldıktan sonra nihayet dışarı çıktım, bilgisayarımı kapattım, cep telefonumu ve çantamı aldım ve kendim asansöre yöneldim.

Bu bilgiyle ne yapacağımı bilemedim.

Tek bildiğim oradan çıkmam, biraz yalnız kalmam ve düşünmem gerektiği idi. Belki biraz uyumalıydım. Sonra bir sonraki adımımın ne olacağına karar verebilirdim.

Patronumdan yirmi dakika sonra binadan çıkarken sokakların görüldüğü kadar boş olmadığını, birinin beni izlediğini fark etmemiştim elbette.

Artık bir hedef haline gelmiştim.

İKİNCİ BÖLÜM

Elian

Renzo'nun, yani patronun evindeki toplantılara genellikle ilk ben katılırdım. İçki seviyelerini kontrol eden, yemek siparişi veren ve kullanılacak temiz bardak ve tabak olduğundan emin olan bendim.

Ama müzik çoktan gümbür gümbür çalmaya başlamıştı ve ben daha kapıya varmadan sesler ve kahkahalar korosu beni karşıladı.

İşi savsakladığıma dair düşüncelerimi bastırdım, kendime beni her zamanki görevlerimden alıp bu yeni işe verenin Renzo'nun kendisi olduğunu hatırlattım.

Bratva'yı izliyorum.

Rus mafyası.

Neyin olduklarını bilmemiz gerekiyordu.

Çünkü tüm işaretler Brooklyn'i ele geçirmek için hamle yapmaya çalıştıklarını gösteriyordu. Orası bizim bölgemizdi. Her zaman öyleydi, her zaman öyle olacaktı.

İşimi berbat etmediğim sürece.

Baskının beni etkilemediğini söylemek . Sorun şu ki, bu yalan olurdu. Uyumakta güçlük çekiyordum, bir şeyleri kaçırdığımdan, organizasyonumun bu yüzden zarar göreceğinden endişeleniyordum.

İçeri girer girmez bir grup adam beni "Hey!" diye karşıladı. "Nerelerdeydin?" diye sordular ve beni aralarına aldılar.

Ama yine de kendimi dışlanmış hissediyordum, bu noktada haftalardır hiçbirisiyle görüşmemiştim.

"Selam Saff," dedim barda Dav'ın bana bir içki koymasını beklerken çevresel görüşümde mavi bir saç parıltısı gördüğümde.

"Rusları takip etmek nasıl gidiyor?" diye sordu, tüm dikkatini bana vermek için dönerek.

Saff kısa boylu ve zayıftı, olduğundan daha genç ve kırılgan görünmesine neden olan o narin kalp şeklinde yüzlerden birine sahipti.

Bomba gibi kırılgan, belki.

Uzun mavi saçlarını acımasızca yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı ve bu da açık kahverengi gözlerini ortaya çıkarıyordu.

"Masaj salonlarına, restoranlarına ve evlerine gidiyorlar. İşte bu o."

"Ve o yerlerin hiçbirine girilemez," dedi Saff başını sallayarak. "Yap Onları tavlama ve bir yerlerine böcek yerleştirmek için çok dar bir elbise giymiş birine mi ihtiyacınız var?" diye sordu, elini vücudunda gezdirerek.

Bu, kadın komiserlere izin veren bir örgüt için bir avantajdı. Eğer bir çeşit tatlı dümen çevirmeniz ya da onları bir bal küpü olarak kullanmanız gerekirse, bunu yapabildiniz.

Mesele şu ki, onları kullanmaya kendimi asla ikna edemedim. Özellikle de Saff'ı. Çok gençti, bana çok fazla küçük bir kız kardeş figürünü hatırlatıyordu. Onu zorla seks işçiliği veya seks şantajı konusunda uzmanlaşmış gibi görünen bir örgütün yoluna sokma fikri midemi bulandırıyor.

Söylenenlere göre Saff çok sert biri olsa bile. Belki de Cinna'dan sonra ikinci sıradaydı. O da muhtemelen kıdemine göre bu üne sahipti.

Bardağımı Dav'dan alarak, "Teklifiniz için teşekkür ederim," dedim.

Saff, "Ama benim küçük, güzel kız yüzümü morartmalarından korktuğun için beni kabul etmeyeceksin," dedi, sözlerinde acı bir ısıklık vardı.

"Şu anda içeride kimseyi istemiyorum," diye ısrar ettim.

Yani, eğer yapsaydım, adamlardan birine tuvaletçi rolü yaptırıp masaj salonlarından birine girebilirdim. Dinleme cihazı yerleştirecek bir yer bulur. Sonra "eşlerinden" onları orada takip ettiğini ve bir avukata ya da onun gibi bir şeye gideceğini söyleyen uygun bir telefon alırdım.

Şu anda hiçbirimizin gözetlenirken yakalanmasını istemiyordum. Şu anda benim onları izlediğim gibi onların da bizi izleyip izlemediğini, benim onlar hakkında derlediğim gibi onların da bizim hakkımızda dosyaları olup olmadığını bilmemin hiçbir yolu yoktu.

İçeri girmek güvenli değildi.

Sorun şu ki, çılgın güvenlik seviyeleri göz önüne alındığında, onları böylece dışarı çıkarmak da güvenli değildi.

"El," dedi Renzo, yanıma gelip sırtıma iki kez elini . "Başarabileceğini sanmıyordum."

"Her zamanki uğrak yerlerinden uzaklaşan birini takip ediyordum."

"Şansın var mı?"

"Karısını beceriyor," dedim omuz silkerek. "Onu kullanabilir miyiz?" Renzo sordu.

"Bekâr anne," dedim başımı sallayarak. "Şüphelenirlerse Bratva'nın ona karşı kullanabileceği çok şey var."

Renzo bunun üzerine başını salladı.

Belki bir zamanlar, genç ve sabırsız olduğu zamanlarda, bu riski alabilirdi. Ancak bugünlerde başka yollar olduğunu biliyordu ve bizim de bunu anlamak için bekleyecek sabrımız vardı.

"Metresini becerirken arabası boş muydu?" Saff sordu. "Hayır. Bu adamlar asla yalnız seyahat etmezler. Her zaman birileri arabaları, kapıları izliyorlar. Eşlerin ve çocukların bile üzerinde küçük ekipler var. Düşük ve yüksek seviyeli adamlar."

"Paranoyak," dedi Dav.

Renzo, "Daha çok Beş Aileyi üstlendiklerinin farkındalar ve proaktif davranıyorlar," dedi.

"Belki de bilmiyorlardır," diye önerdi Saff.

"Neyi bilmiyorlar?" Renzo sordu.

"Artık diğer ailelerle bir ittifakımız olduğunu biliyor musun?" Saff söyledi. "Henüz çok yeni."

"Bu mümkün," dedi Renzo başını sallayarak. "Tabii tüm Costalar hakkında bir dosyaları yoksa. Lore'un onlardan biri olduğunu ve şu anda benimle evli olduğunu bilirler."

Ve sonra, olan oldu.

Herkes bana baktı, benden cevap bekliyordu. Ve benim onlara verecek hiçbir şeyim yoktu.

"Kaçakçılık suçlamasıyla tutuklanan Rus adamdan haber var mı?"

"Hâlâ kilit altında. Ancak söyleyebileceğim kadarıyla, organizasyon için önemli biri, bu yüzden onu dışarı çıkarmanın bir yolu üzerinde çalıştıklarını tahmin ediyorum."

"Bu neden onlar vardır flört etmek ile Polisler ve politikacılar," Saff sözlerini şöyle tamamladı.

"Öyle görünüyor," diye kabul ettim.

"Eminim Elian da bu saçmalığın peşindedir," dedi Cinna ve bir anda ortaya çıkarak, içgüdüsel olarak kolunu ona dolayan Dav'ın yanına gitti.

Yalan söylemeyeceğim, küçük danslarından yıllar sonra onları birlikte görmek hala çok garipti. Ama birlikte mutlu görünüyorlardı, ben de onlar adına mutlu oldum.

Cinna'ya başımı salladım, gözlerim onun desteğine sahip olduğum için duyduğum minnettarlıkla doluydu.

"Renzo beni gruptan ayırıp ofisine doğru götürürken, "Bok gibi görünüyorsun, El. Bu iş önemli ama uyumalısın."

"Gerçekten mi?" Sırıtarak sordum. "Bu mu? Bunu sen mi söylüyorsun? Yerleşik hayata geçene kadar, on yıldan fazla bir süredir günde on altı saat çalışıyordun."

"Yeterince adil," diye kabul etti. "Ama senin bir ailen var. Onlara zaman ayırdığından emin ol. Yoksa seni fazla çalıştırdıkları için kapıma dayanırlar," dedi ve gülümseyerek yanımdan ayrıldı.

"Haklı, biliyorsun," dedi bir ses, sarsıldım ve Renzo'nun karısı Lore'u ofisteki kanepeye kıvrılmış, bir battaniyenin altında, kucağında açık büyük bir kitapla bulmak için döndüm.

Lore, burada yaşamaya başladığından beri ailesiyle birlikte olmaya alışmış olsa da, hâlâ çoğu zaman kitapları insanlara tercih ediyordu.

"Merhaba Bayan Lombardi," dedim, başlık karşısında gözlerini devirmesine gülümseyerek. "Nasılsınız?"

"Güzel. Seni her gün görmeyi özledim," diye itiraf etti. Buraya ilk geldiğinde, kendini yalnız ve kendinden emin bulmadığında, ilk arkadaşı ben olmuşum. Renzo'yla aralarındaki sorunları çözdükten sonra beni fazla özlemeyeceğini düşünmüştüm. Belli ki durum öyle değilmiş.

"Seni görmeyi de özledim. Arabada oturup bir grup erkeğin hayatlarına devam etmelerini izlemektense, zamanımı sana kahve getirerek ya da seni kitapçılara kadar takip ederek geçirmeyi tercih ederim."

"Neden adamlarınızdan size yardım etmiyor?" diye sordu.

Bunun cevabı basitti. Pek fazla erkeğim yoktu. Teknik olarak bir kaptan olsam bile yıllardır asıl önceliğim Renzo için çalışmaktı.

Birkaç adamım vardı ve orada burada küçük işler yapıyorlardı, biraz para gelmesini sağlayacak, patrona bir tekme atacak kadar.

Ama ekibim çok küçük olduğu için şu anda kimseyi başka bir yere göndermeye gücüm yetmezdi. Ve diğerkaptanlardan birinden adamlarından birini ödünç almasını istemek gururumu biraz fazla incitirdi.

Lore'a, "Renzo gözlerimi bunun üzerinde istiyor," dedim.

"Eminim gözlerinin yirmi dört/yedi saat üzerinde olması gerektiğini kastetmiyordur," diye mantık yürüttü. "Senin de biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Bu hafta aileni görmeye gideceğine söz ver."

"Söz veriyorum," dedim ona, haklı olduğunu biliyordum. Şimdiden birkaç aile yemeğini kaçırmıştım. Herkes işin önemli olduğunu anlasa da beni özlediklerini biliyordum.

"Güzel. Şimdi git de kraliçeyi kimin zehirlemeye çalıştığını bulayım," dedi ve kitabını bana göstererek haftalar ilk kez gülümsememi sağladı.

Bir süre daha dolaştım, biraz soğuk makarna ve köfte aldım, sonra nöbetime devam etmek için kalkmadan önce birkaç göz kırpmak için dışarı çıktım.

Örgütün hangi üyesini takip edeceğimi bulmak günlük bir mücadeleydi. Patronların yeterince dikkatimi çektiğine ve belki de sadece organizasyonun üst kademelerine odaklanarak kendime kötülük ettiğime karar vererek, değişiklik olsun diye infazcılardan biriyle çalışmayı seçtim.

Her zamanki mahallelerinden çıkıp, pırıl pırıl camlar, takım elbiseler ve pahalı mücevherler içinde dolaşan şık görünümlü insanlarla dolu yüksek iş binalarıyla dolu çok daha güzel bir bölgeye gittiler.

Eğer doğru hatırlıyorsam, bu bölge diğerkapolardan birinin bölgesiydi ve bu boku alabilecek birkaç avuç insana kokain satıyordu.

Çoğumuzun bu bölgede olmak için hiçbir sebebi yoktu.

Bu da bana bir Bratva infazcısının buralarda ne halt ettiğini, sanki birini bekliyormuş gibi arabasında asılı durduğunu merak ettirdi.

Ama saatlerdir hareket etmemişlerdi.

Ters yönde, birkaç araba geride park etmişim, gazete okuyormuş ve muhtemelen patronuma bir sonraki toplantıya kadar eşlik etmeyi bekliyormuş gibi görünüyordum. Tek değildim, bu yüzden onlar için göze çarpmıyor gibiydim.

Orada otururken, ön camlarını ve ne yaptıklarını görebildiğim için iyi optik genlerime ve güneşin karamsar bulutların arkasına gizlenmiş olmasına şükreliyordum.

Birkaç metre binayı izliyorlardı. Birini bekliyorlardı.

Ama kim?

Peki

neden?

Bakışlarım binaya kaydı, içeride ne tür işletmelerin bulunabileceğini merak ediyordum. Tam bunu anlamak için telefonuma uzanacaktım ki kapının itilerek açıldığını ve kulağına telefon dayamış bir kadının dışarı çıktığını gördüm.

Elini dalgalı sarı saçlarında gezdirmesine, başını arkaya eğip gökyüzüne bakmasına ve arada bir tek kelimelik cevaplar sıkıştırmasına bakılırsa, her kiminle konuşuyorsa belli ki onu azarlıyordu.

Muhteşemdi, uzun boylu ve uzun bacaklıydı, haki renkte bir çift yüksek belli elbise şortu ve beyaz nervürlü bir atlet giymişti, zahmetsizce bir araya getirilmiş ama aynı zamanda rahat görünüyordu. Ayağında altın rengi tokalı, taba rengi, sivri uçlu bir çift düz ayakkabı vardı. Omzuna dev bir uyumlu çanta asılmıştı.

Yüzünün yarısı dev siyah güneş gözlükleriyle gizlenmişti ama kare şeklinde bir çene ve küçük, düz bir burun seçebiliyordum.

Oraya gidip güneş gözlüklerini çıkarmak için garip bir şekilde güçlü bir dürtü duydum, böylece onun tüm yüzünü görebilecektim.

Tekrar içeri girecekmiş gibi kapıya doğru dönünce bakışlarım tekrar Ruslara kaydı.

Ve camı indirdiklerini fark ettim.

Şoför kucağındaki bir şeyi karıştırırken dikkatle binaya bakıyorlardı.

Arkama baktığımda kadının içeri girmemeye karar verdiğini gördüm. Telefonu hâlâ kulağındaydı ama binadan uzaklaşmaya başlamıştı.

Bakışlarım tekrar infazcıya kaydı.

Koltuğunda dönerken onu kadına odaklanmış halde buldu. En kötüsünü düşünmek için hiçbir neden yoktu.

Belki de sadece onun güzel olduğunu düşündü, gidişini izlemek istedi.

Ya da belki de patronu için onun birkaç fotoğrafını çekmesi gerekiyordu.

Ama ensemdeki tüyler diken diken olmuştu, vücudumdaki her içgüdü bana bir şeylerin korkunç bir şekilde ters gitmek üzere olduğunu söylüyordu.

Aklımdan geçtiğini bile fark etmeden elim vites koluna gitti ve aynalarımı kontrol ederken geri vites taktım.

Park ettiğim yerden yavaşça çıkarken trafik hafifti. Nihayet yola çıkmıştım ki bakışlarım tekrar infazcıya kaydı.

Pencereden dışarı bakarken gördüğüm bir kamera değildi.

Hayır, değildi.

O bir silahtı.

Pedala ama o çoktan ateş etmeye başlamıştı.

İleri doğru ateş ettiğimde sokaklarda çığlıklar yükseldi, kadının telefonunu düşürmesini izledim, vücudu donmuştu, kafası karışmıştı. Ya da şokta.

Kurşunların yolunu aracımın keserek orta konsolun üzerine eğildim ve bir kurşun arabamın bagajına yolcu kapısını açtım.

"Atla!" Bağırdım.

Sonunda savaş ya da kaç içgüdüğü devreye girdi ve arabama doğru koşarak kendini arabaya attı.

O daha kapısını kapatmadan yola koyuldum, en yakın sokağa girdim, sonra bir başkasına, eğer takip edeceklerse Bratva'dan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştım.

Kırmızı ışıpta sıkışıp kadar sonunda ona baktım. Onu hiperventilasyon yaparken buldum.

Kolundan kan damlıyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elizabeth

Bütün gece uyuyamadım, dönüp durdum ve ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalıştım.

Polise gittim mi? Hangi kanıtla?

Elimdeki tek şey kulak misafiri olduğum şeydi.

Elbette, adım Dimitri'ydi. Ama Brooklyn'de ya da tüm şehirde bu isimde birkaç suçludan daha fazlası olduğunu hayal etmek zorundaydım.

Görevdeki saygın bir senatörün yerine seçim kampanyası yürüten rastgele bir kadına kim inanırdı ki?

Ertesi sabah duştayken hamlemin kanıt *toplamak* olması gerektiğine karar verdim.

New York tek tarafın rızasının olduğu bir eyaletti. Yani yolsuzluk içeren bir konuşmanın parçasıysam, diğer tarafın haberi olmadan bunu kaydedebilirdim. Ancak diğer iki kişi arasındaki bir konuşmayı izinsiz kaydedemezdim.

Rus suçlularla bağlantımı kanıtlayan ve polise teslim edebileceğim gerçek bir belge bulamadığım için tek seçeneğim Michael'ın bu konuda benimle konuşmasını sağlamaktı.

Ya da, elbette, onu yasadışı olarak kaydedin ve sonra anonim olarak sosyal medyaya yükleyin. Bırakalım internet oradan alsın. Yine de, bana geri dönmeden yükleyebileceğimden emin olmalıydım. Bu tür şeyler için ağır para cezaları vardı. Birkaç yıl hapis cezasından bahsetmiyorum bile.

Ya da tabii ki parmak izi falan olmadığından emin olup bir haber merkezine bırakabilirim.

Seçenekler vardı.

Bunun çıkmasının yolları.

Bana kadar uzanmadan.

Ancak halkın oy verdiği siyasetçinin yolsuzluk yaptığını bilmesi gerekiyordu.

İşimi riske atmış olurum. Özellikle de gözden düşmesi hızlı olursa. Ama işsizlik maaşı alırdım.

Ve daha kalıcı bir iş bulana kadar serbest çalışabilirdim. Sorun olmazdı.

"Değil mi dostum?" Mutfağa giderken yanından geçtiğim yaşlı kedime sordum.

Ölmeden önce büyükbabama aitti. Ailem Amerika Birleşik Devletleri'nin dört bir yanından gelip dedemin evini , gözleri mevcut piyasada satabilecekleri paradaydı. Şehirde altmış yıl boyunca oluşturduğu eklektik sanat koleksiyonu kimsenin değildi, çünkü çoğu hiçbir yere gitmeyen isimsiz sanatçılara aitti. Ya da çok sevdiği bu şehirde tanık olduğu tüm çılgın ve harika şeylerle ilgili tuttuğu günlükler. Ve Kevin'i, muhtemelen hayatının geri kalanını geçireceği ve bir daha asla aşkı tadamayacağı barınağa bırakmalarına dakikalar kalmıştı.

Ev ofisim olarak kullandığım misafir odamın tamamı söz konusu sanat eserleri ve günlüklerle doluydu. Ve tüm dairem artık Kevin'in en sevdiği şeylerle doluydu. Daha sessiz dekoruma karşı iğrenç bir şekilde göze çarpan bir ağaç ev. Pencerede vantuzlu bir hamak. Belirli köşelerde üç ayrı yatak. Kanepenin yanında, çoktan ciddi zararlar verdiği bir tırmalama direği.

Çok uzun saatler çalıştığımı bildiğim için onu yanıma aldığımda kendimi kötü hissettim. Ama on yedi yaşındaydı. Hemen hemen bütün gün uyurdu.

Ve kendime, bir apartman dairesinde yalnız kalmanın bile çoğu zaman aşırı kalabalık ve stresli bir barınaktan kat ve kat daha iyi olduğunu hatırlattım.

"Ne olursa olsun iyi olacağız," dedim süslü otomatik espresso makinemi kurup kendime en sevdiğim kurabiye hamurlu, yulaf sütlü ve ekstra shot'lı sıcak lattemi yaptıktan sonra.

Sabahın altısında hava seksen beş derece ve yüzde yetmiş nem olsa da umurumda değildi, her zaman ilk işim sıcak kahvemi içmek olacaktı.

Kevin'in ipeksi siyah kürkünü okşadım, mırıldandıkça vücudunun titrediğini hissettim. "Kahvaltı için biraz lapa gibi, iğrenç somuna ne dersin?" Mermer tezgâhıma geri döndüm, tabağını çıkardım -çünkü görünüşe göre kâsedan yemekten hoşlanmıyordu- bir konserve kutusu açtım ve üzerine bir kare ıslak kedi maması koydum, kabın kenarını kullanarak biraz ezdim çünkü bu iş için çatallarımdan birini kullanmayı kendime yakıştıramadım.

Latte'mi alıp yatak odama döndüm ve Michael'ın yasal olmayan işlerini bana nasıl açabileceğini düşünürken bir yandan da kıyafetimi seçmeye çalıştım.

Bana karşı açık sözlü olmaya meyilliydi. Dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman fazla açık sözlüydü. Kimyonlu her şeyin onu yarım gün boyunca tuvalete bağladığı bilgisinin talihsiz bekçisiydim. Ve tam zamanlı olarak D.C.'de yaşayan karısı artık onunla hiçbir şey yapmak istemediği için metresiyle kullanmak üzere yeni bir ereksiyon bozukluğu hapı deniyordu.

Dolabında örtbas etmem gereken ya da dikkatleri başka yöne çekmeye çalıştığım başka iskeletler olup olmadığını soracak şekilde yaklaşırsam, bölge savcısına bir iyilik yapmak istediğinden bahsetmesini sağlayabilirim.

Ya da Dimitri adında birinin onu sormak için ofisi aradığından bahsedebilirim. Bakalım o zaman itiraf edecek mi?

Her ne yapmak istiyorsam, bunu yapmak için yaklaşık sadece on günüm daha vardı. Senato on bir gün içinde yeniden toplanacaktı ve Michael'ın geri dönüp yerleşmesi her zaman bir tam gün sürerdi.

Lattemi bir yandan da şort, hatta elbise şortu giymenin profesyonelliğini düşündüm. Makyaj masamın üzerinde duran küçük hava durumu istasyonu havanın her geçen gün daha da sıcak ve nemli olduğunu söylüyordu, bu yüzden insanların ne düşündüğünü umursamadan şortumu giydim, atletimi giydim, sonra da hafif bir blazer ceket ekledim, kendime sadece işe gidip gelirken ve ofisteki klimanın her zaman kutup derecesine ayarlı olduğunu hatırlattım. Makyajımı hafifçe yaptım, katlanabilir klavyeli tabletimi ajandam, not defterim ve küçük bir defterle birlikte çantama attım. makyaj çantası.

Bununla birlikte, patronumu bir suç planında yakalamayı düşünerek yola çıktım. Sabah geç saatlerde, patronum bana bir şey söylemeyi reddedince

Hepimizle bir toplantı yapması ve ardından büyük siyasi vlogger'larla iki video görüşmesi yapması gerekirken kışını ofise sürükledi.

Ofisten çıktığımda onunla tartıştığım konu da buydu; Michael'ın vlogger'ların, sosyal medyada sekiz milyon takipçileri olsa bile zaman ayırmaya değmeyeceği ve ankete katılan gençlerin bugünlerde haberlerin çoğunu gerçek haberlerden ziyade onlardan aldıklarını söyledikleri hakkında konuşmasını dinlerken nem bana bir duvar gibi çarpıyordu.

Etrafıma dikkat etmiyordum. Patronum kulağıma bağırırken hayal kırıklığımı bastırmakla meşguldüm.

Bir şey göreceğimden değil.

Yani, bir kadın olarak, bana biraz fazla sert bakan yabancı erkeklerin, bana seslenen kedilerin, park etmiş şüpheli minibüslerin farkında olacak şekilde yetiştirildim. Bu tür şeyler.

Bana doğru doğrultulmuş rastgele silahlara karşı tetikte olmamak.

İlk iki patlama sadece kafamı karıştırmayı başardı.

Sokaktaki diğer insanlar çılgılık atmaya, kaçmaya ve saklanmak için eğilmeye başlayana kadar neler olduğunu anlamadım.

Vurulma.

Sonra kolumda kör edici bir acı hissettim ve orada öylece dururken telefonumu yere düşürdüm. Donmuştu.

Görünüşe göre, konu savaş ya da kaç olduğunda, ben ikisiyle de doğmamışım.

Ta ki koyu renkli camları olan şık siyah bir sedan caddede park etmiş arabaların önüne yanaşıp kapısı açılana ve bir adam bana binmemi söyleyene kadar.

Hayatımda hiçbir zaman *arabada yabancı bir adam var; onunla birlikte atlamalıyım* diye düşünmedim.

Ama kendimi eğilip koşarken, kendimi koltuğa atarken ve şoför bizi çatışmanın olduğu bölgeden uzaklaştırırken kapıyı sürükleyerek kapatırken buldum.

Sürücü birkaç hızlı dönüş yaparken kalp atışlarım göğüs kafesimi yumrukluyordu.

"Ne-" Kırmızı ışıktaki durduğumuzda başladım.

"Vuruldu," dedi aynı anda.

Kahve, deri ve puro imgelerini çağrıştıran pürüzsüz, zengin bir sesi vardı. Bana hiç mantıklı gelmeyen nedenlerden dolayı.

Ama yine de o anda hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Çatışmanın ortasında kaldıktan sonra bir yabancıyla arabada oturmak.

O anda sağlıklı düşünememe hakkım olduğunu fark ettim. "Ne?" diye sordum. İlk kez ona bakmak için dönerek sordum.

Uzun boyluydu ve koyu gri golf gömleği ile ütülenmiş siyah pantolonunun altında fit görünüyordu. Siyah saçları ve altın rengi gözleri zeytin tenini dengeliyordu. Kare çenesi ve düşünceli kaşları neredeyse evrensel olarak çekici kabul ediliyordu.

Öyleydi.

Çekici.

Yani, bu adam reklam panolarına aitti. Kaçış arabalarına değil.

"Vuruldu," dedi ve kolumu dirseğimden tutup kaldırdı.

yan.

Ne yaptığını görmek için aşağıya bakmam utanç verici derecede uzun sürdü.

bakıyordum.

Tenimden aşağı kayarak şortuma düşen küçük kırmızı nehirleri görene kadar hatırlamıyordum.

Telefonumu düşürmeme neden olan acı.

Vurulmuştum.

Vuruldum.

Vurulmuştum.

"Şortlarım," dediğimi duydum, kesinlikle mahvolmuş olan malzemeye bakıyordum.

"Bebeğim, bence kolun için biraz daha endişelenmelisin," dedi, beni bırakmak zorunda kalırken sesi yumuşaktı, arkamızdan gelen korna sesleri ışığın yeşile döndüğünü haber veriyordu.

Yine de kendimi koluma bakmaya ikna edemedim. Bakışlarım bunun yerine kanın kolumdan kayarak şortuma damlamasına sabitlendi.

"Seni hedef alıyorlardı." Konuştuğunun farkındaydım, sesinin tonu tenimi titretiyordu ama asıl kelimelere odaklanamıyordum. "Hey, burada benimle kal," dedi, birkaç şipşak yaparak bana bakmamı sağladı. "Neden seni hedef alıyorlardı? Sen kimsin?"

"Ben... hiç kimseyim," dedim, onu anlamadığımdan emin bir şekilde yavaşça göz kırparak.

Çünkü kimse beni hedef almazdı.

Kimse beni vurmak istemez.

"Sanırım bir doktora ihtiyacım var," dedim, acı nihayet şoku delip geçmeye başlamıştı, keskin, yakıcı bir his.

"Biliyorum," dedi ve başka bir yöne dönerek en yakın hastanenin aksi istikametine gitti.

"Yanlış yöne gidiyorsun," dedim.

"Şurada bir klinik var," dedi ve ön camdan, önünde insan kuyruğu olan bir binayı işaret etti.

"Ya ameliyat olmam gerekirse?" Ben sordum.

"Yapamazsın. O kadar da kötü değil," dedi bana. "Neden bu kadar kötü kanadığını bilmiyorum."

"Kan sulandırıcılar," diye mırıldandığımı duydum, kanın akmaya devam etmesini izliyordum, pek de yavaşlamış gibi görünmüyordu. "Migren ilaçlarım kan sulandırıcı," dedim ona.

"Mantıklı," dedi ve arabayı yarım blok ötedeki bir yere çekip motoru durdurduktan sonra bana yardım etmek için dışarı çıktı.

Sağlam kolumun dirseğinden tutup beni kliniğe doğru götürürken, bir süredir bekledikleri belli olan, koltuk altlarını, yakalarını ve göğüslerini ter lekeleri kaplamış insanların keserken her şey ağır çekimde oluyormuş gibi geliyordu.

Elinde pano olan bir adam kapıdan geçerken "Hey, sıra var" dedi.

"Dr. Conti'ye Elian Lombardi'nin onu görmesi gerektiğini söyleyin," diye talep etti, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Elinde pano olan adam kuşkulu görünüyordu ama pleksiglas bir levhanın arkasında duran bir kadına doğru yürüdü, ona bir şeyler mırıldandı ve sonra uzaklaşmasını bekledi. Kadın bir an sonra neredeyse koşarak geri geldi ve kapının kilidini açtı.

"Onları geri bırakın," diye talep etti, sesi neredeyse çılgıncaydı.

Beynim bu küçük etkileşimin neden gerçekleştiğini hesaplayamıyordu, çünkü biraz yıkık dökük ama çok temiz bir kliniğe ve Elian adındaki adamın beni pozisyonumu değiştirdikçe kırışan kağıt şeridiyle vinil muayene masasına ittiği küçük bir muayene odasına yönlendirildim.

Dalgınlıkla sonunda uzanıp güneş gözlüklerimi çıkarmayı hatırladım.

Ona bir şey sormaya fırsat bulamadan kapı açıldı ve genç, yakışıklı bir doktor koşarak içeri girdi.

Önce Elian'a, sonra bana baktı.

"Burada ne oldu?" diye sordu, sakın tonu yüzündeki gerginliği yalanlıyordu.

"Vuruldu," dedi Elian ve bakışlarımın ona kaymasına neden oldu. "Sen iyisin," dedi bana. "Emin ellerdesin. Değil mi, Doktor?"

"Elbette," dedi Dr. Conti yeni eldivenlerini giydikten sonra yanıma gelip koluma hafifçe dokunurken.

"Migren ilacı kullanıyor," diye ekledi Elian, çünkü o anda kendimi savunabilecek durumda değildim.

Şok, sanırım.

"Kan sulandırıcı mı?" Dr. Conti bana bakarak sordu, ben hafifçe başımı sallayana kadar bekledi. "Tamam. Kan kaybından dolayı olduğundan daha kötü görünüyor," dedi ve birkaç gazlı bez alıp yaranın üzerine bastırarak akışı durdurmaya çalıştı. "Sadece temizlenmen ve birkaç dikiş atılması gerekecek. Sadece sıyırmış" dedi.

Bir otlak.

Eğer sıyrık böyle bir şeyse, vücuduna mermi saplanan insanlarla empati kurma konusunda yepyeni bir seviyeye ulaşmışım.

"Bunu benim için burada tutabilir misin?" diye sordu ama benimle konuştuğunu fark etmemiş olmalıyım çünkü doktor eldivenlerini çıkararak uzaklaşırken Elian gazlı bezi bastırmak için yanına gitti. "Gidip bir dikiş seti almam gerekiyor. Hemen döneceğim," dedi ve gitmeden önce Elian'ın başını sallamasını bekledi.

"Neler oluyor?" Başımı sallayarak sordum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Az önce *vurulmuştum*. Bir acil serviste olmalıydım. Polisle konuşuyor olmalıydım. Yakışıklı bir yabancıyla bir klinikte oturup, söz konusu yabancından korkuyor gibi görünen bir adam tarafından tedavi edilmemeliydim.

"Senin adın ne tatlım?" Elian sordu.

"Elizabeth," diye cevap verdim. "Riley."

"Elizabeth," dedi ve sesinin adımın etrafında kıvrılmasının tadını çıkarmak için sadece yarım saniyem vardı. Tanıdık bir şey gibi. Samimi bir şey gibi. "Bana bir Rus infazcının seni neden vurmak istediğini söylemek ister misin?"

"Oh," dedim, sanki dünya altımdan kayıp gitmiş gibi hissederek Ben.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elian

Belli ki biraz şoktaydı.

Doktor onunla konuşurken bile bakışları milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi görünüyordu.

Ben *Rus infazcı* sözlerini söyleyene kadar şimdiki ana geri dönmüş gibi görünüyordu.

Bakışları bana kaydı, o güzel peygamber çiçeği mavisi gözleri kocaman oldu. "Oh," diye nefes aldı, omuzları çöktü.

"Onlarla ilişkin var mı?" Travmatik bir olayın hemen ardından ona sorular yönelttiğim için kendimi bok gibi hissederek sordum. Ama bana inandırıcı bir yalan uydurmaya çalışmasına fırsat vermeden ondan cevap almak istiyordum.

"Hayır," dedi başını sonsuz derecede sallayarak. "Hayır, ama sanırım patronum öyle," dedi.

"Patronun," diye tekrarladım. "Patronun kim?"

Bir için bana söylemeyeceğini sandım.

Ama sonra ailemin Bratva'nın neyin peşinde olduğuna dair şüphelerini doğrulayan bir şey söyledi. "Senatör Michael Westmoore."

"Sena-"

Dr. Conti, içinde bir sürü malzeme bulunan küçük metal bir tepsiyi iterek geri döndüğünde, "Seni ," dedi.

Ona gergin göründüyse, öyle olduğu içindi.

Ailemizin, bizi polislerin karışacağı hastanelere göndermek istemediğimiz rastgele ateş etme gibi durumlar için kendi sağlık personeli yoktu. Bu da demek oluyordu ki, çoğu zaman

Birbirlerinden mermi çıkarıyor ve lokal anestezi olmadan dikişler üzerinde ciddi şekilde kalitesiz işler yapıyorlar.

Bir gün, bir doktorun ailemize neredeyse elli bin dolar borcu olduğunu ve düşük gelirli bir bölgedeki bir klinikteki kanayan kalp işiyle asla geri ödeyemeyeceğini fark ettiğimizde kader gibiydi.

Biz de ona bir teklif yaptık.

Bu da Renzo'nun, tedaviye ihtiyacımız olduğunda herhangi birimizin kliniğe gelmesine izin vermeyi kabul edene kadar ona baskı yaptığını söylemenin güzel bir yoluydu. Kağıt üzerinde ya da sistemlerinde hiçbir şey olmadan.

Bildiğim kadarıyla ilk kez onun hizmetlerinden yararlanmamız gerekiyordu. Bu yüzden endişeliydi. Belki de işi batırırsa, peşine düşeceğimiz şeyin diz kapakları olacağından endişeleniyordu.

Geri çekildim ve Elizabeth'in kolu üzerinde çalışmasına izin , bana verdiği küçük bilgileri kafamda topladım.

Bir senatör için çalışıyordu.

Yüzünde çok fazla dolgu olan, kendini deriye kadar tabaklayan ve komik bir şekilde belirgin asansörler giyen sümüklü piç.

Ve nedense suikastın hedefi senatör değil, kendisiydi.

Dr. Conti eldivenlerini çıkararak, "Tamam. Tamamen iyileştin," dedi. "Eriyen dikişler koydum, bu yüzden onları almak için geri gelmenize gerek yok. İlk bir ya da iki gün kuru tutmaya çalışmalısın. Ve onları steril gazlı bezle örtmeye çalışın," diye devam etti, Elizabeth'ten küçük baş işaretleri alıyordu, ama her şeyin onun kafasının üzerinden geçtiği açıktı; talimatlar için çok bunalmıştı. "Ondan sonra bir ya da iki gün daha nazikçe yıkayabilirsiniz. Ondan sonra normal şekilde yıkayın."

"Tamam, teşekkür ," dedi başını sallayarak.

"Enfeksiyon konusunda endişelenmesine gerek var mı?" Ben sordum.

"Eğer temiz ve kapalı tutuyorsa, muhtemelen olmaz. Ancak herhangi bir şişkinlik veya özellikle herhangi bir sızıntı olup olmadığına dikkat edin. Eğer bunu görürseniz, hemen beni görmeye gelin ve oradan devam edelim."

"Peki ya acı?" Orada öylece oturmaya devam edince sordum.

Dışarı.

Dr. Conti, "Reçetesiz satılan ilaçlar muhtemelen yeterli olacaktır" dedi.

"Ama eğer

"Öyle olduğunu düşünmüyorsan," diye aceleyle ekledi, gözleri kocaman açılmıştı, "bana haber ver. Ne zaman istersen."

"Tamam. Teşekkürler doktor," dedim çenemi kapıya doğru sallayarak.

İpucunu aldı ve gitti.

"Sigorta kartıma ihtiyaçları yok mu?" Elizabeth kaşlarını çatmış bana sordu.

"Hayır, şey ," diye teminat verdim.

"Bu hiç mantıklı değil," diye karar verdi masadan kaymaya başlarken.

"Vay canına," dedim, masanın üzerinde sallanırken kolunu tutmak için öne atıldım.

ayaklarını. "Hadi seni buradan çıkaralım, tamam mı?" Kliniğin dışına çıkarken ona tutunarak sordum.

Arabaya binip kaldırımdan uzaklaşırken uyuşuk bir sesle "Teşekkürler," dedi.

"Elizabeth, konuşmak için bir yere gitmeliyiz. Nereye gitmek istersin? Bir kafeye mi? Senin dairene mi?"

"Polisle konuşmam gerekmiyor mu?" diye sordu cevap vermek yerine, bakışları pencereden dışarı bakıyordu, milyonlarca mil uzaktaymış gibi görünüyordu.

Çantasına uzandım, cüzdanını buldum ve ehliyetinden adresini kontrol ettim, sonra o kendinden geçmeye devam ederken o yöne doğru ilerledim.

"Bayan Riley," diye karşıladı kapıcısı onu, kapıya yönelirken tüm sevecenliğiyle, ta ki giysilerindeki kanı görene kadar. "İyi misiniz?"

"Brian," dedi Elizabeth, acı veren sahte bir gülümsemeyi zorlayarak. "Evet. Sadece bir kaza," dedi binasının lobisine girerken.

Geniş arduvaz zeminleri, büyük, bozulmamış aynaları olan ahşap bir ön bürosu, yuvarlak kanepeli bir oturma alanı ve gerçek gibi görünen bir sürü gür yeşillikle lüks bir yerdi.

Bu tür bir yer oldukça pahalı.

Elizabeth'in senatör için tam olarak ne yaptığını bilmiyordum ama iyi para alıyor gibi görünüyordu.

Beni asansöre götürdü, altıncı katın düğmesine bastı, belli ki hâlâ tam olarak kendinde değildi, çünkü normalde bir yabancıyı doğrudan dairesine getireceğini hayal edemiyordum.

Güzel de bir daireydi. Yeni parke zeminler, şehir manzarası, bir balkon, bembeyaz ve mermer bir mutfığın içinde eriyen hoş büyüklükte bir oturma odası.

Koridorun sonunda iki yatak odası varmış gibi görünüyordu.

Elizabeth evini aydınlık ve parlak tutmayı severdi. Pencerelerde sadece tüller vardı ve ışığın içeri girmesine izin vermek için genişçe çekilmişlerdi.

kirli beyaz oturma odası mobilyaları ve dev ev bitkilerine bolca güneş ışığı veriyor.

Kanepe ve sandalye takımının karşısında çerçeveli bir televizyon vardı, ekran farklı John William Waterhouse tabloları arasında geçiş yapacak şekilde ayarlanmıştı. Altında cam kapaklı bir dizi beyaz kitap rafı vardı, tüm sırtlar içe dönüktü, böylece tek gördüğünüz krem rengi sayfalardı.

Tüm apartmanda onun çok temiz estetiğine uymayan tek şey kedi tırmalama direği, kedi ağacı ve birkaç yataktı.

"Güzel yer," dedim, çünkü öyleydi.

"Teşekkürler," dedi Elizabeth uyumuş bir halde, pahalı görünen latte makinesini çalıştırmak için mutfaka doğru yürürken. "Pahalı," diye itiraf etti kurabiye hamuruna benzeyen şurubu bir bardağa doldururken, bu ritüel onu topraklıyor, kendine getiriyor gibiydi. "Ama çok fazla konforu var," dedi bana. "Daha ucuz bir yer bulmanın ve tüm bunlar için ayrı ayrı ödeme yapmanın ne kadara mal olacağını hesapladığımda, burası daha mantıklı geldi. Sana bir kahve getireyim mi?" diye sordu, ben balkona açılan sürgülü kapıların yanında güneşlenen kedinin yanına doğru yürürken.

Genelde aromalı kahve içmesem de ona "Elbette, nasıl içersen iç," dedim. Eğer kahveyi kendi istediği gibi yapmak onu rahatlatıcaksa, boğazıma dizerdim.

Kedi mırıldanırken bana "Adı Kevin," dedi. "Büyükbabamın kedisiydi. Yaşlı ve çoğunlukla sağır ama tatlı. Evcil hayvanınız var mı?" diye sordu, bana ilk kahveyi getirdikten sonra bir tane daha yapmak için geri döndü.

"Teşekkür ederim. Hayır, çok fazla çalışıyorum" dedim.

"Ben de öyle," diye itiraf etti. "Ama ya ben ya da bir barınak," diye devam etti. "Bunun daha iyi olduğunu düşündüm."

Bir ilaç şişesinin tıktısını duydum ve onu küçük bir eczane gibi görünen mutfak dolaplarından birinde bulmak için baktım. Baktığımı fark edince dikişlerini unutarak omuz silkmeye başladı ve yüzünü buruşturdu. "Hayat, birkaç reçetesiz hapla idare edebileceğim bir migren mi yoksa kurtarıcı ilaçlara mı ihtiyacım olduğuna karar vermeye çalışmakla geçen sürekli bir savaş. Bir de yardımcı olması gereken vitaminler var," dedi, etiketleri aynı ama kelimeleri farklı olan bir dizi şeyi sallayarak. *Kalsiyum, Magnezyum, Çinko, Riboflavin*.

"Annemin migreni çok güçsüzleşirdi," diye itiraf ettim. "Okuldan eve geldiğimizde onu yatakta ve tüm ışıklar kapalı bulursak, bilirdik ki

düşük tutmak gerekiyordu. Neyse ki menopozdan sonra geçecek gibi görünüyorlar." "Bunun benim için de işe yarayıp yaramadığını görmek için sadece yirmi yıl daha var," dedi ve bir yudum almadan önce kahvesinden uzun bir nefes çekerken bana omuz silkti.

Yudumla.

Oturma odasına doğru yürüdü ve sandalyelerinden birine otururken kanepeye doğru el salladı. "Konuşmak istediğin için burada olduğunu varsayıyorum."

"Patronun hakkında, öyle görünüyor," diye kabul ettim ve onu rahatlatmak için kahvemden bir yudum aldım. "Vay canına," dedim kaşlarım havaya kalkarak. "Bu şaşırtıcı derecede iyi."

"Biliyorum, değil mi?" diye sordu bana küçük bir gülümsemeyle. "Eskiden günde birkaç kez bunlardan birine sekiz dolar falan öderdim. Ta ki o latte makinesini satın almanın aslında bana çok para kazandırdığını fark edene kadar."

"Demek Senatör Michael Westmoore için çalışıyorsun," dedim, derin bir nefes almasını izleyerek.

"Evet," dedi, ses tonu gergindi ve bana onu azarlıyor gibi görünen kesinlikle vurulmadan önce telefonda onu azarlıyor gibi görünen senatör olduğunu düşündürdü.

"Ve Bratva ile ilişkisi var mı?"

"Bratva mı?" diye tekrarladı, kaşları çatılmıştı.

"Rus mafyası," dedim ona.

"Oh. *Oh*," dedi gözleri büyüyerek. "Bu... bu mantıklı, sanırım." "Nasıl yani?"

"Dün gece ofiste geç saatlere kadar çalışıyordum ve patronumun Dimitri adında bir adamla yaptığı konuşmaya kulak misafiri oldum," dedi bana.

"Ne diyorlardı?"

"Örtülü bir tehdit gibi göründü," dedi bana. "Ne için?"

"İnsan kaçakçılığından tutuklanmış "

'Masaj salonlarındaki' kadınların muhtemelen kendi istekleriyle orada bulunmadıkları anlaşıldığından, bu durum takip edildi. Özellikle de bu işi yapmak isteyen biri için kendi seks işçiliği servisini işletmenin daha kolay ve her zamankinden daha kârlı olduğu bu günlerde. İstemedikleri takdirde erkeklerle yatmalarına bile gerek kalmıyordu.

"Ve patronun onları dışarı çıkarmaya mı çalışacak?" Ben sordum.

"Evet. Ve eğer yapmazsa, Dimitri denen adam bunun sonuçları olacağını . Sanırım... bugün ne tür olduğunu öğrendik."

"Patronun için o kadar değerli misin?"

"Muhtemelen onun yeniden seçilmesini sağlayabilecek tek kişi benim," diye itiraf etti. "Ama... bunun farkında olduğundan bile şüpheliyim."

"Tam bir hıyara benziyor," dedim ve şaşırılmış bir kahkaha attım. "Öyle," diye itiraf etti başını sallayarak. "Ama insan kaçakçılığına karışacağını hiç düşünmemiştim." Bir saniye öylece oturdu, sonra elini salladı. kafasını. "Neden... Bratvaya bulaşsın ki?" "Para," dedim. İşin ucu hep paraya dayanırdı.

"Ama nasıl?"

"Senatör kaçakçılık, ithalat ya da buna benzer konularda yasaları gevşetecek şekilde oy kullanıyor. Ya da polisin ya da bölge savcılarının görmezden gelmesini sağlamak için bağlantılarını kullanıyorlar. Karşılığında da Bratva'nın ticari girişimlerinden gelen paradan pay alırlar."

"İnsan ticareti demek istiyorsun," dedi yüzü gerilerek. "Kadın ve kız ticareti."

"Bu durumda, evet, ne yazık ki bunu kastediyorum."

"Masum kadınların sömürülmesinden ve tecavüze uğramasından kazanç sağlıyor." "Evet," dedim yüzündeki dehşeti anlayarak. Bunu her seferinde ben de hissediyordum.

O masaj salonlarına yaklaşmak zorunda kaldığım zaman. "Patronun konuşmasına kulak misafiri olduğunu biliyor mu?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Banyoda kapının arkasıdaydım. Migrenim vardı, o yüzden karanlıktaydım," diye itiraf etti. "Hiçbir fikri yoktu. Ve o... bugün her zamanki gibiydi."

"Neden polise gitmedin?" diye sordum.

"Çünkü bana kim inanır ki?" diye sordu homurdanarak. ", ah, bana açılıp açılmayacağını görmeye karar verdim. Çünkü o zaman kaydedebilirdim."

"Ve bu mahkemede kabul edilebilir."

"Evet, öyle. Ya da, eğer bunu başaramazsam, onu telefonda onlarla konuşurken kaydedirim ve bunu paylaşmaktan çekinmeyecek bir haber kanalına bırakırım diye düşündüm."

"Bratva planlarınızı öğrenmiş olabilir mi? Arkadaşlarınıza söylediniz mi? Ailene? Erkek arkadaşına?" Son kelimede tam olarak anlamadığım nedenlerden dolayı garip bir ısırık vardı.

"Hayır... Kimsem ," diye itiraf etti. "Yani, ailem var. Ama onlar ülkenin öbür ucunda. Ve biz yakın değiliz."

"Arkadaş mı?"

"Arkadaşlarım için çok fazla çalışıyorum. Ve erkek arkadaşlar için de çok fazla," diye itiraf etti. "İnternette hiçbir şey aramadım bile. Belki de bugün hedef ben değildim," dedi umutlu bir ses tonuyla.

"Tam seni hedef alıyorlardı," dedim ona. "Belki de patronumun dışarı çıkacağını düşündüler."

"Hiç sanmıyorum. Bunlar profesyonel. Hiçbir işi berbat etmezler." "Onlar hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" diye sordu, sonunda varlığımın garipliğini fark etti.

"Çünkü birkaç haftadır onları izliyorum." "Neden?"

"Neyin peşinde olduklarını anlamak için."

"Sen özel dedektif misin?" diye sordu. "Hayır tatlım," dedim başımı sallayarak.

dönüşünü izledim, o peygamber çiçeği mavisi gözler beni tekrar kıstırdığında keskinleşti.

"Kimin için çalışıyorsun?"

"Renzo Lombardi," diye itiraf ettim.

"Neden bu kadar... oh," dedi, duruşu sertleşirken gözleri yuvarlaklaştı. "Sen... mafyadasın."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Elizabeth

Oturma odama davet ettiğim adam bir mafya üyesiydi.

Bu daha önce düşünceğimi hiç hayal etmediğim bir düşünceydi. Bırakın kendimi içinde bulacağım bir gerçekliği.

Bir mafya üyesi koltuğumda oturmuş, kahve fincanlarımdan birinden içiyor ve kıskanılacak kadar kalın siyah kirpiklerle dengelenmiş o güzel altın gözleriyle beni izliyordu.

Belki de bu kadar uzun süre kendimden geçmemiş olsaydım daha önce fark edebilirdim.

Doktorun bu adama her baktığında ya da onunla her konuştuğunda ne kadar gergin ve kıpır kıpır hatırlıyorum.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi Elian bu bilgiyi sindirmemi izlerken.

"Herkesin söylediği bu değil mi? Sana zarar vermeden hemen önce?" diye sordum. "Muhtemelen," diye kabul etti derin bir nefes alarak. "Eğer yardımcı olarsa, mantıken, ben

Size zarar vermek için hiçbir nedenim yok," dedi. "Benim ilgilendiğim Ruslar ve onların iş ilişkileri. Bugün onları izliyordum ve ne yapmak üzere olduklarını gördüm. Bu yüzden buradayız. Sadece neden seni öldürmek istediklerini bilmek istedim."

"Gerçekten Bratva'ya bulaşacağımı mı düşündün?" Dudaklarımın kıvrılmasına engel olamayarak sordum.

Yani, hiç kimse beni organize suçlara karışmak kadar heyecan verici bir şeyle suçlamazdı.

hep camdan bir çocuktum; ağabeyim çok daha fazla ilgi gerektirdiği için ailem tarafından görülmezdim.

Okuldayken, devamsızlığım çok iyi olduğu için, iyi notlar aldığım için, başım hiç derde girmediği için iyi huylu biri olarak tanınıyordum. Ve daha sonra, biriyle çıkmaya hiç ilgi duymadığım için benim tam bir namuslu olduğumu düşündüler.

İyi bir üniversiteye girmeye çalışmakla çok meşguldüm, böylece iyi bir kariyer yapabilir ve işlevsiz ailemden uzaklaşabilirdim.

Üniversitede de durum aynıydı. Oda arkadaşım benden nefret ediyordu çünkü odamızda insan istemezdim. Sonunda, ben zamanımın neredeyse tamamını kütüphanede geçirirken, o da odamızda istediği her şeyi yaparak 'uzlaştık'.

Elbette, o zamanlar orada burada çıkıyordum. Ama hiçbir zaman ciddiye almadım. Beş yıllık planımda yoktu, hatta on yıllık planımda bile biriyle ciddi olmak yoktu.

Yani, hiç ot içmemiştim, tek gecelik ilişki yaşamamıştım, hatta aptalca sarhoş bile olmamıştım.

Bu yüzden suça karışmış olma fikri hem biraz gurur verici hem de komikti.

"Kendimi savunmam gerekirse, senin kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu," dedi ve ben gülümsememi düzeltirmeye çalışırken bana tuhaf bir bakış attı.

"Özür dilerim," dedim, küçük bir kahkaha attım. "Benim gibi birinin suça karışacağını düşünmek çok komik."

"Senin gibi biri," diye tekrarladı.

"Ah, bilirsin işte. Faturalarını zamanında ödeyen, tele-pazarlamacılara iyi davranan, mağazalara bir ürünü taramayı unuttuklarını söyleyen biri..."

"İyi insanlar her zaman karanlık işlere karışır."

"Alınmadım," dedim, "aslında garip bir şekilde gururum okşandı."

"Sen-" diye başladı ama cebindeki telefonun çalmasıyla kesildi.

Ekranını kontrol ettikten sonra "Affedersiniz," dedi.

Ayağa kalktı ve cevap verirken kapıya yaklaştı.

"Evet, gördüm. Yakından ve bizzat," diye ekledi. "Hedefi Dodge'dan çıkardım. Evet, biliyorum. Hayır... biraz düşündüğümüz gibi," dedi, bir dinleyici kitlesi olduğunun farkında olarak kelimelerini dikkatle seçerek.

Bakışlarım aşağı kaydı ve şortumdaki kurudukça koyulaşan kanı gördüm.

Sandalyenin kumaşı için endişelenerek ayağa fırladım ama şansım yaver gitmişti. Koridorda, önce odama, sonra dolabıma girdim ve bir çift

yoga pantolonumu, sonra da şortumu banyo lavabosuna götürüp kanı lekelersem kuru temizleme malzemesinin nasıl mahvolacağını merak ettim.

Sadece birkaç saat önce biri beni öldürmeye çalışmışken buna odaklanmak muhtemelen aptalca bir şeydi ama çoğunlukla ikinci el olarak aldığım güzel eşyalardan oluşan çok küçük bir gardırobum vardı. Bu gardırop rotasyonunun önemli bir parçasını kaybetme fikri beni endişelendiriyordu.

Kapım yumuşak bir şekilde çalındı.

"Elizabeth?"

Geri döndüğümde Elian'ı beni beklerken buldum, Kevin küçük bedenini pantolonunun paçasına çarpıyor, gri pantolonunda siyah tüylerden bir iz bırakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu, sesi gerçekten endişeli geliyordu.

"Sadece üstümü değiştirmek istedim," dedim ve yatak odamdan çıktım.

"Peki, bana sormak istediğin başka bir şey var mı?"

"Sanırım şimdi ne yapmayı planladığınızı sormalıyım." "Ne demek istiyorsun?" "Tatlım, bugün biri seni öldürmeye çalıştı. İşler iş olamaz her zamanki gibi."

"Ah," dedim, haklı olduğunu anladığımda omuzlarım çöktü. Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Biri beni vurdu diye dünya duracak değildi ya. Elektrik şirketi ve ev sahibim işe geri dönmekten biraz korkmamı umursamazdı. Gitmeyi bırakma lüksüm yoktu.

"İşe dönmem gerekiyor," dedim ona, zaten ne kadar çok iş kaçırdığımı düşünerek. Ve artık telefonum bile yoktu. Senatör muhtemelen aklını kaçıırıyordu.

"Yapamazsın."

"Başka ne seçeneğim var ki? Yapmam gereken bir iş var."

"Seni öldürmeye çalışan biriyle çalışan bir adam için."

"Eğer bu yüzden hapse girmesini istiyorsam, onu onlarla konuşurken yakalamalıyım."

"Eğer ölürsen onu onlarla konuşurken yakalayamazsın." "Daha dikkatli olacağım."

"Nasıl?"

"Ben... işe gidip araç çağıracağım, böylece sokakta yürümek zorunda kalmayacağım. Ve işte güvende olurum. Etrafta çok fazla insan var."

"Bu inanılmaz riskli."

"Anlıyorum ama işe gitmeme bir lüksüm yok."

Bunun üzerine Elian derin bir nefes çekerek gömleğinin sert göğsünün üzerinde genişlemesine neden oldu. "Anlıyorum," dedi. "Ama ben bundan hoşlanmıyorum. Karar vermeden önce iyice düşünmeni tavsiye ederim. Erken yaşta mezara girmektense faturaların altında kalmak daha iyidir," dedi.

"Bunu düşüneneğim," dedim ona. Günün geri kalanında bunu düşünmekten *başka bir* şey yapmayacaktım. "Bugün beni kurtardığın için teşekkür ederim," dedim.

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok," dedi ve elini cebine atarak cüzdanını çıkardı, ardından üzerinde telefon numarası hiçbir şey yazmayan bir kart çıkardı. "İşte. Al bunu," dedi ve bana uzattı. "Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Teşekkür ederim," dedim ve kapıya doğru yürürken kartı tezgâhımın üzerine koydum.

Elian koridora doğru ilerlerken, "Dikişlerine dikkat ettiğinden emin ol," dedi.

"Yapacağım."

Koridorda yürümeye başladıktan sonra bana dönerek, "Ve, hey, Elizabeth?" diye seslendi.

"Öyle mi?"

"Hayatta kalmaya çalış, tamam mı?"

Yine de köşeyi dönüp gözden kaybolurken bir cevap beklemiyordu.

Tek başıma, paranoya yüzünden kapımı kilitledim, sonra da seyahat ettiğimde ve otellerde kalmak zorunda kaldığımda yanımda getirdiğim küçük alarmlı kapı durdurucuyu ekledim. Biri buraya girmeye çalışırsa pek yardımı dokunmayacaktı. Kapı tek çıkış yoluydu. Ama bu, bilirsiniz, komşuları uyartabilirdi. Neler olduğunu görmeye gelebilirlerdi.

Kevin'i alıp birkaç geceliğine bir otele gitmeyi düşündüm. Ama dürüst olmak gerekirse, oturduğum bina bir otelden biraz daha güvenliydi. En azından burada tek görevi içeri girmemesi gereken kimsenin emin olmak olan bir kapıcı vardı.

Çantamdan tabletimi çıkardım, ekibime Michael'la benim yerime iletişime geçmeleri için bir mesaj gönderdim, telefonumun bozulduğunu ve yeni bir tane alır almaz iletişime geçeceğimi söyledim.

Oradan, apartmanıma teslim edilmek üzere yeni bir tane sipariş ettim.

Biber gazı ve kulak tırmalayan yüksek sesli bir kişisel alarm da sipariş etmiş olabilir miyim? Evet, evet, istedim.

Çünkü saatler ilerledikçe bunun gerçekliği giderek daha fazla gibiydi.

Biri beni vurmaya çalışmıştı.

Öldürmeye çalıştı.

Beni takip eder, tekrar denemek için açık kapı ararlardı.

Paranoyak bir şekilde, binanın karşısındaki çatıdan beni vurmalarının mümkün olup olmadığını bilecek kadar keskin nişancılar hakkında bilgi sahibi olmasam da bu riski almak istemediğimden, dairem için ağır perdeler sipariş ettim.

Brian paketlerimi benim için yukarı getirdiğinde, "Aynı gün teslimat için şükürler olsun," dedim. Bu onun işi değildi. Ama güçlü kadın ve erkekleri izleyerek öğrendim ki, doğru insanlara -kapıcılara, temizlikçilere, kapıcılara-beklediklerinden biraz daha fazla para vererseniz, genellikle sizin için her şeyin ötesine geçerler.

Brian hâlâ yüklü Noel ikramiyesi için minnettardı. Ben de çok gerekli olmadıkça evimden ayrılmak zorunda olmadığım için minnettardım.

Sonraki bir saat boyunca telefonumu kurup perdelerimi asmakla meşgul oldum ve sonunda Michael'ı aradım.

"Neredeydin?" diye kulağıma hırladı, yatak odama doğru yürürken, dairemin derinliklerine indikçe kendimi daha güvende hissediyordum. "Bugün binanın önünde bir *çatışma* oldu, Beth, bir *çatışma*."

Beth diye çağrılmaktan nefret ederdim.

Kendimi tam adımla tanıtmamın bir sebebi var.

Banyomda durdum, yansımamı yakaladım, hala beyaz gömleğimdeki kan damlalarını ve üst koluma bantlanmış gazlı bezi görüyordum.

"Evet, biliyorum," dedim derin bir nefes alarak.

"bir basın toplantısı yapmak zorunda kaldım," diye .

Bunun iyi gitmediğini tahmin ediyorum.

Doğru konuşma noktaları verilmediği için her zaman yanlış şeyler söylüyordu.

"Nasıl gitti?" diye sordum.

"Bunu bilmek senin işin değil mi?"

"Televizyon izleyemeyecek kadar meşguldüm," dedim ona. "Nasıl geçti?"

"Suikast girişimini kınadım," dedi ve gözlerimi sıkıca kapatmamı sağladı. Belli ki bu ona yönelik bir suikast girişimi değildi.

O sırada Brooklyn'de bile değildi. "Bize yönelik bu tür bir nefrete müsamaha göstermeyeceğimizi açıkça ifade ettim."

Oh, Tanrım.

Bunu partisiyle ilgili yapmıştı. Onlara karşı biz gibi bir şey. Bu da sadece daha fazla bölünmenin tohumlarını ekti. Oysa biz birlik, beraber çalışma, farklılıklarımızı aşarak gerçekten önemli olan şeyler üzerinde çalışma kampanyası yürütmeye çalışıyorduk.

Bir basın toplantısıyla benim aylarca süren çalışmamı boşa çıkardı. Neredeyse bir o kadar saat mesai yapan bir düzine ya da daha fazla çalışan ve gönüllüden bahsetmiyorum bile.

"Kimse vuruldu mu?" Ne kadar bencilce davrandığımı fark ederek sordum, haberleri kontrol etmedim, başka birinin benim için bir mermi alıp almadığını öğrenmedim.

"Bir adam sıyrılmıştı. Bir görgü tanığı bir kadının kanaması olduğunu söyledi, ancak kim olduğunu kimse bilmiyor."

"Onlar hakkında bir açıklama yaptınız mı?" diye sordum. "Neden onlar hakkında bir açıklama yapayım ki?"

Siz güvenli bir şekilde kırk dakika uzaktayken yaralandıkları için mi?

"Siyasi şiddetin her türüsünü kınadınız mı?" Sessizliğinden kınamadığını anladığım için sordum. Destek tabanını kızdırmak için kurban olmayı tercih ediyordu.

Bu tam anlamıyla onunla ilgili olmasa bile. Yani, öyleydi, ama sadece dolaylı olarak.

Bütün gün düşündükten sonra vardığım en iyi sonuç, Michael gittikten sonra birinin beni ofisten çıkarken görmüş olduğuydu. Sonra da, haklı olarak, konuşmaya kulak misafiri olduğumu düşündüler.

"İşte bu yüzden ofiste olman gerekiyordu!" Michael kükredi, zihni muhtemelen basın toplantısının kendisine karşı kullanılabileceği tüm yolları düşünmekle meşguldü.

Gerçekten, dönmeye bile gerek yok.

"Yarın sabah ilk iş orada olacağım. Hasar kontrolü yapacağız. Açıklamalar yapacağız. Sizinle bir röportaj daha yapacağız, vurulma haberinden sonra sarsıldığınızı ve her zamanki kadar etkili konuşmadığınızı iddia edeceğiz."

Tüm eski standbys.

"Bunu düzeltsen iyi olur," diye uyardı. *Diğerleri* sessiz kaldı.

Ancak bu tehdit bir ya da iki gün önce olduğu kadar üzücü değildi.

Gelecekteki gerçek *varlığınız* bir tür dengede asılı dururken mesleki geleceğiniz hakkında endişelenmek zordu.

Bunu düzelteceğimi iddia etmek yerine, "Bizi mesaja geri döndüreceğim," dedim. Özellikle de ne söylediğini ya da nasıl söylediğini bilmiyorken.

"Sana en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk etmeni unutmayacağım," dedi aramayı sonlandırmadan önce.

Politikacılar, özellikle de objektif olarak biraz fazla uzun süredir görevde olan şımarık politikacılar, biraz çocuksu olma eğilimindeydiler. Yaptıkları yanlışlar için herkesi suçluyorlardı. Öfke nöbetleri geçirirlerdi. Neredeyse istediklerini elde etmek için morarana kadar nefeslerini tutmalarını beklerdim.

Çalışma odama girip haber konferansını açarken yeni telefonumu şarja taktım, yüzümü buruşturdum ve ekibe e-posta göndermeden önce bunu nasıl düzeltebileceğimize dair notlar aldım.

İşe geri dönmek, dünyanın geri kalanının ve tüm endişelerimin arka plana düşmesine izin vermek kolaydı. Belki de bu sağlıklı bir başa çıkma mekanizması değildi, özellikle de patronumun yarıştan çekilmesini ve insan kaçakçılarıyla bağlantıları nedeniyle hapse girmesini isterken. Ama kendimi bu kadar bunalmış hissetmememe yardımcı oldu.

Çalışmayı on dakika bile bıraksam, korku boğazımı saran bir atkıya dönüşüyor, her geçen saniye daha da sıkıyor ve boğuyordu.

Gözlerim o kadar ağırlaşana ve devam etmek imkansız hale gelene kadar devam etmek, öğütmeye devam etmek daha kolaydı.

O gün için işim bitmişti, komik bir şekilde kısa bir duş aldım, komşularımdan gelen her rastgele sese zıpladım ya da Kevin apartmanda dolaşırken neden hala yatmadığımızı merak ediyordu.

Sonunda yatağıma girdiğimde ise uyku kaçıyordu. Mutfağımdaki büyük şef bıçaklarından birini alıp yastığımın altına mı koysam, yoksa yanıma bir sopa mı alsam diye düşünerek tavana bakıyordum.

Kendime dairemde olabildiğince güvende olduğumu hatırlatmaya çalıştım.

Zaten başka seçeneğim de yoktu. Polise gidip olaya karıştığımı, hedef alınan kişinin ben olduğumu söylesem bile ne yapacaklardı? Her zaman bir tema değil miydi

Polise giden kadınların en fazla mahallelerinde dolaşan ya da evlerinin önüne park eden bir ekip arabası aldığı filmler? Sanki vardiyalar arasında biri gelemey ya da arkadan sızamazmış gibi.

Hantal bir koruma ya da onun gibi bir şey tutmanın dışında tek başımaydım.

Sonunda, yan döndüğüm ve dikişlerime sürtündüğüm için sürekli uyandığım, sıkıntılı bir gece uykusu için kendimi endişelendirdim.

Uyandığımda sersemlemiş ve paranoyak bir haldeydim, bakışlarım sürekli kapıma ve perdeleri kapalı pencerelere gidiyordu, huysuz bir Kevin her zaman yaptığı gibi sabah güneşinde güneşlenemediği için sinirli bir şekilde kumaşlara vuruyordu.

"Üzgünüm dostum. Sadece birkaç günlüğüne," dedim ona, bunun ne kadar süreceğine dair gerçek bir fikrim olmasa da.

Aracımı çağırdım ve onun dışarıda olduğunu öğrenene kadar aşağı inmedim.

Belirgin sarı saçlarımı bir beyzbol şapkasının içine soktum, sonra kapıdan çıkıp arabaya koştum, filmlerde olduğu gibi kimsenin beni camdan almaması için dua ettim.

Yine de sonunda işe gidebildim ve vermemiz gereken mesajlar üzerinde çalışırken kendimi mümkün olduğunca çok insanla güvenli bir şekilde çevrili tuttum.

Sonra, öğlen saatlerinde -çünkü onu endişelendirecek gerçek bir suikast girişimi yoktu- senatör içeri girdi.

Biraz bilgi edinmeye çalışmanın zamanı gelmişti.

ALTINCI BÖLÜM

Elian

Rico'nun artık yasal işi olan kasap dükkanının arka odasında dururken Renzo, "Bundan hoşlanmıyorum," dedi.

Aslında uygun bir seçim oldu.

Çalışma saatleri boyunca, ailenin yasadışı paralarını yıkamak için kullanabileceği çok fazla gelir yarattı.

Saatler sonra, arka tarafta bir oda vardı, zeminde bir gider ve dökülmüş onlarca kan vardı. Yani eğer kendi kanımızı dökmemiz gerekirse, kanıtlardan kurtulmanın güzel ve kolay bir yolunu bulmuştuk.

Rico arka tarafta bir ofis kurmuştu ve çoğumuz burada patronla ya da birbirimizle toplantı yapmak için eskiden olduğu gibi sokakta yürümek yerine oraya gidiyorduk.

Kimse kabul etse de etmese de hepimiz güvenliğimiz konusunda paranoyaklaşmaya başlamıştık. Bratva'nın yaptığı hamleler yüzünden, çünkü bunu ne kadar ileri götüreceklerini bilmiyorduk.

Yani, tek suçu bir telefon görüşmesi yapılırken bir binanın içinde bulunmak olan masum bir kadını öldürmeye çalışmışlardı.

Gerçekten kulak misafiri olduğuna bir kanıt bile yoktu. Bu piçler işte bu kadar paranoyak ve acımasızdı.

"Ben de hoşlanmıyorum," diye kabul ettim. "Ama başka ne seçeneğimiz var ki? Onu işine gitmemeye, hayatını yaşamamaya zorlayamam ki."

"Görünüşe bakılırsa, yakında yaşayacak bir hayatı olmayacak. İkinci kez kaçırmayacaklar."

"Biliyorum," diye kabul ettim. İlk seferinde kıl payı kaçırmışlardı. Eğer arabam yollarına çıkmasaydı, eminim ki Elizabeth Riley

Şu anda ölü.

Renzo omuz silkerek, "Neden geri dönüp patronunun kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak istediğini anlıyorum," diye ekledi. "Ama bunun için hapse girme ihtimali çok düşük. Ve diğer Bratva üyelerinden herhangi birinin mahkum olma şansı daha da düşük. O pisliği rastgele bir arama yüzünden yakaladılar."

"Evet," diye kabul ettim.

"Senatörün bölge savcısının suçlamaları düşürmesini sağlama şansı nedir?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Savcımız hakkında yozlaşmış yozlaşmadığını bilecek kadar bilgim yok."

"Sanırım deneyimlerimizden biliyoruz ki, motivasyon yeterince güçlüyse neredeyse hepsi öyle. Eğer onun için para değilse, Bratva'nın ona karşı kullanabileceği tehditler olacaktır. Onun bir ailesi var. Üniversitede iki çocuğu var. Büyük bir risk. Onları korumasına imkan yok."

"Doğru," diye kabul ettim.

"Ve bu kızın şansı-" "Elizabeth,"

diye araya girdim.

"Elizabeth," dedi Renzo, kaşları biraz çatılmıştı ama devam etti, "Bratva bu zayıflıkları bulup savcıya karşı kullanmadan önce polise gidip bir dava açmalarını ve birinin tutuklanmasını sağlayacak yeterli kanıtı elde edebilecek kişi neredeyse yok denecek kadar az."

"Peki ne yapmak istiyorsun?" Kararı onun vermesinden dolayı kendimi minnettar hissederek sordum, çünkü tek yaptığının bocalamak olduğunu hissediyordum, onları tutuklatabilecek hiçbir şeyi alenen yapmayan, asla yalnız olmayan insanları takip ediyordum, bu yüzden onları seçmeye, sayılarını azaltmaya bile başlayamıyordum.

"Biliyorsam ne olayım," diye itiraf etti Renzo, derin bir nefes alarak, benim aylardır hissettiğim gibi kaybolmuş görünüyordu. "Tek bildiğim, bu pisliklerin eskiden bize saldıran sokak çetelerinden ikisinin kontrolünü ele geçirdiği. Üç, beş, on derken sayıca onlardan üstün olmamız çok uzun sürmeyecek."

"Sokak çetelerini ortadan kaldırabiliriz," diye önerdim. Çirkin bir işti, o kadar insanı öldürmek, ama bir mahalle savaşı söz konusu olduğunda hiçbir şey güzel değildi. Ve bize karşı taraf seçmişlerdi.

"Ricoya bu konuyu inceletiyorum," diye itiraf etti ve çenesini arkaya doğru yürüten ve yanında bir tepsi kahve getiren adama doğru salladı.

"Çeteler mi?" Rico içkileri dağıtırken sordu.

Kahveden bir yudum aldım, tadı kurabiye gibi olmadığı için ani ve mantıksız bir hayal kırıklığı hissettim.

"Evet."

"Adamlarım bana rapor veriyorlar. Görünüşe göre Lincoln'leri kolayca alt edebiliriz. Biri liderlerini kırptığından beri güçlü değiller."

"Birisi," diye alay etti Renzo.

"Evet, bunu yapanın lanet olası Ruslar olduğunu anlayamayacak kadar aptallar. Şimdi de onların çizmelerini öpüyorlar."

"Bratva'nın misilleme yapacağını düşünüyor musun?" Ben sordum.

"Brook Boys yapmış gibi gösterirsek olmaz," dedi Rico, Bratva'nın bize karşı çevirdiği diğer çeteyi kastederek.

Bu, oyun kitabındaki yaygın bir stratejiydi. Bir mürettebattan birkaç kişiyi öldürün, bunu rakip bir mürettebat yapmış gibi gösterin ve siz arkanıza yaslanıp izlerken onların birbirlerini öldürmelerini sağlayın.

İkimizin de bakışları patrona kaydı, o da derin bir nefes alıp başını salladı. "Yapın. Oturup bunların olmasına izin veremeyiz. Bu Rusların daha fazla bölgemiz için gelmesini engellemeyecek ama en azından bize karşı olan sayılarını azaltacak."

Rico başını sallayarak, "Ben hallederim," dedi. "Coal bir iş için can atıyor. Onu da yanımda götürmemde bir sakınca var mı?" diye sordu.

Coal aslında bize karşı çalışan bir çocuktur. Ama bir sandalyeye zincirlendiğinde ve kırılmadan işkence gördüğünde, Renzo adama karşı isteksiz bir saygı geliştirmişti. Ve sonunda ona ekibinde bir iş teklif etti. O zamandan beri kendini kanıtlamak için durmaksızın çalışıyordu.

Renzo başını sallayarak, "Evet. Şimdiye kadar bir sürü insanın canına okudu, ama muhtemelen kemiklerini çıkarma zamanı geldi," dedi.

Hepimiz bunu

yapmak

zorundaydık. Kemik

yap.

Bir can al.

Sonunda mafyanın adamı olmak için bir geçiş töreniydi.

Coal bir süredir Renzo'nun yardımcısı olarak çalışıyordu. Ama eğer 'yapılırsa', bir asker olacaktı. Ve muhtemelen bir gün kaptan olma yolunda ilerleyecekti.

Yapıldığımızda hepimiz Coal'un yaşındaydık ya da daha gençtik. Tabii o zamanlar işler farklıydı. Renzo bir güç gösterisi yapıyordu.

Lombardi suç ailesini Beş Aile'nin alay konusu haline getiren onlarca yıllık boktan liderliğin ardından bölgenin kontrolünü ele geçirdi.

Onun ve dolayısıyla biz kaptanların, bu ilçenin bize boyun eğmesini ve saygı duymasını sağlamak için sert ve acımasız olmamız gerekiyordu.

Hala günlük bir mücadeleyle, küçük ekipler artık bize tekme atmak istemediklerine karar veriyorlardı. Ya da yerel işletmeler artık koruma için ödeme yapmak istemediklerini iddia ediyorlardı. Ama hiçbir şey o zamanki gibi değildi, cesetler pratikte yığılıyordu, kan her zaman ellerimizi ve kıyafetlerimizi kirletiyordu.

O günlerin geride kaldığına sevindiğimi söylediğimde hepimiz adına konuştuğumu biliyordum. Ancak Bratva tehdidi gün geçtikçe büyürken, bunun tekrar gerçeğimiz olmasına ne kadar yakın olduğumuzu merak kendimi alamadım.

Eğer bunu kontrol altına alamazsak.

Eğer bunu kontrol altına alamazsam.

Ama bu pek de rahatlatıcı değildi. Çünkü eğer bu suçlunun oyun kitabından çıkmış bir hamleyse, onlarda da bir kopyası vardı, üzerinde çalışıyorlardı ve bunu gerçekleştirenler olarak bize bakmaları gerektiğini biliyorlardı.

"Endişelenmeli miyiz?" Ailemi, en çok da küçük kız kardeşimi düşünerek sordum. Artık tam olarak küçük sayılmazdı. O bir yetişkindi. Zar zor. Ama genç ve kaygısızdı. Çünkü bu bölgedeki herkes ona el sürmemeleri gerektiğini biliyordu.

Ama Bratva saldırmak isterse, bunu yapmanın en iyi yolunun en çok sevdiklerimizden geçeceğini bilirlerdi. Eşlerimiz, çocuklarımız, örgütte olmayan kardeşlerimiz.

Ve bu şerefsizler cinsel istismarla ilgilendikleri için, kadınlarımızı ve kızlarımızı alıp onları bu kadere zorlayacaklarını varsaymak büyük bir sıçrama değildi.

O pisliklerden herhangi birinin bana elini sürmesi fikri midemi bulandırdı. On

u. "Kız kardeşin için endişeleniyorsun," dedi Renzo bana bakarak. "Lore için endişelenmiyor musun?" diye sordum.

Bunun üzerine yüzü karardı ve sinirlendiğimi anladım. Onun evliliği İlk başta basit bir anlaşma olabilirdi ama o zamandan beri karısına çok aşık olmuştu. Onu bir kez neredeyse kaybediyordu. Bunun tekrar olmasına izin verirse lanetlenirdi.

"Lore için endişeleniyorsam, onu ailesine gönderebilirim," dedi, bunu söylemenin gururunu incittiğini bilmeme rağmen.

Costalar, şu anda müttefikimiz olsalar da, tam olarak dostumuz sayılmazlardı. Hayatımızı onların saltanatına, tüm ailelerin tepesinde kalma ve kurallarını bize dayatma kararlılıklarına karşı savaşıarak geçirdik.

Acı oldukça derindi.

Ama günün sonunda Renzo haklıydı. Ruslarla aramızdaki savaş daha da kötüye giderse Lore'un dünyada olabileceği tek güvenli yer varsa, o da Manhattan'da Costa'ların yanında, onu güvende tutmak için her şeyi yapabilecek beş erkek kardeşinin yanındaydı.

Mesele şu ki, hiçbirimizin böyle bir lüksü yoktu. Küçük kız kardeşimi götürecek kimsem yoktu. Ondan istesem bile gider miydi bilmiyorum.

"Neden Cinna'yı kız kardeşinin üzerine koymuyorum?" Renzo sordu.

"Koruma olarak mı?" Şüpheyle sordum. Cinna bir capo'ydu. Koruma olarak çalışmıyordu.

"Şimdilik, evet. O ve Dav hala yaptıkları pislik yüzünden cezalıdır. Muhtemelen dikkatinin dağılmasını hoş karşılayacaktır. Ayrıca Cinna'yı yakalarsan Dav'i de yakalarsın. Ve eğer onları yakalarsan, şimdi sahip oldukları çocukları alırsın. Etrafta kardeşine göz kulak olacak bir sürü insan var."

"Tamam," diye başımı sallayarak kabul ettim. "Hoşuna gitmeyecek ama olsun." Rico, "Diğer kadınlar için de bir plan yaparız," dedi. çoktan dönmeye başladı.

Rico'nun Renzo'nun sağ kolu olmasının bir nedeni vardı. Elbette, Renzo da yakın zamana kadar beni yakınında tutmuştu. Ama Rico ile durum farklıydı. Rico tam bir aile babasıydı. Bu bokla yaşar, uyur ve nefes alırdı. Eğer bir şey hakkında bilgi edinmek istiyorsanız, adamınız oydu. Bir konuda strateji geliştirmenize yardım edecek birine ihtiyaç duyduğunuzda ona başvururdunuz.

Dürüst olmak gerekirse, Rico'patron olmamasının tek nedeni Renzo ile çok yakın olmalarıydı. Ve Renzo bunu daha çok istiyordu.

Renzo başını sallayarak, "Ve sonra hareket edeceğiz," diye kabul etti.

Bunun üzerine başımı salladım, yine de içimdeki o çalkantıyı hissediyordum. "Benden ne istiyorsun?" Rico gitmek için dışarı çıkarken Renzo'ya sordum.

planları üzerinde çalışıyor.

"Ruslardan uzak durun. Özellikle de bu hamleyi yaptıktan sonra. Daha fazla hareketlilik olup olmadığını, birilerinin gibi görünüp görünmediğini bilmem gerekiyor. Bu tür

bir şey."

"Anladım," diye kabul ettim ve son zamanlarda içinde yaşadığımı hissettiğim arabaya binmek için dışarı çıktım. Aynı arabanın tamponunda vurulma anından kalma bir kurşun deliği ve Rusların beni fark etme ihtimaline karşı yeni sahte plakalar vardı.

Kendi kendime Elizabeth için yapabileceğim bir şey olmadığını, onun kendi kararlarını verdiğini ve bu konuda kendimi suçlu hissetmemi gerektirecek bir şey olmadığını söyleyerek masaj salonuna doğru geri döndüm.

Ofis binasının önüne gidip oturma isteğime güçlükle karşı koydum, bunu yaparsam neredeyse sırtıma bir hedef tahtası koyacağımı biliyordum ama en azından işten eve sağ salım döndüğünden emin olmak istiyordum.

Eğer yardımına ihtiyacı olsaydı, kendime bunu isteyeceğini hatırlattım. Ama istemedi.

Vurulmanın ertesi günü değil.

Ya da ondan sonraki gün.

Ama üçüncü gece geç saatlerde telefonum çaldı. Telefonun diğer ucunda çılgına dönmüştü.

YEDİNCİ BÖLÜM

Elizabeth

Senatörü hep sinir bozucu bulmuşumdur.

Kahretsin, bu muhtemelen kibarlıktı.

Ofisteyken çoğu zaman beni çileden çıkarır, onu hiçbir yere götürmeyecek fikirlerini ve görüşlerini haykırırdı, çünkü bunlar sadece modası geçmiş olmakla kalmaz, aynı zamanda adamın kendisi gibi her geçen gün daha da çılgınlaşırdı.

Belki de uykusuzluğumdan kaynaklanıyordu - her an hissettiğim zayıflatıcı korkudan bahsetmiyorum bile - ama vurulmadan sonraki üçüncü gün, neredeyse iş gününün sonuna doğru ofise geldiğinde neredeyse on ayrı kez adamın boğazına atlayacaktım.

Nadir görülen bir formdaydı ve gündüz kuşağındaki bir talk show programında kendisi hakkında söylenenler hakkında atıp tutuyordu.

"Bunun benim politikalarım ile ilgili olması gerekiyordu," diye homurdanarak bir kolunu uzattı ve neredeyse bir stajyerin suratına tokat atıyordu.

Michael hakkında söylenenlerden bizi haberdar etmeye çalışan çalışanlardan biri sayesinde programdan bir kesit yakalamıştım.

Görünüşe göre, çizgisiz yüzü ve çok beyaz dişlerini Chiclets gibi gösteren çok koyu bronzluğu hakkında bitmek bilmeyen şakalar yapmışlardı.

Aslında benim de biraz gülmeye ihtiyacım vardı.

Onlar sadece hepimizin düşündüğü şeyleri ifade ediyorlardı.

Yani bir noktada stajyerlerden birkaçı senatörle aşırı bronzlaşma konusunu tartışmak için bir plan yapmaya çalışmıştı. Ama sonunda kimse bu konuyu ona açmaya cesaret edemedi.

Bu da Michael'ın yaptığı şeyi yapmaya devam ettiği anlamına geliyordu. Bu da onu komedyenler ve talk show sunucuları için yem haline getirdi.

"Senatör," dedim otoriter ama sakinleştirici bir ses tonuyla, "birkaç dakika yalnız kalmaya ne dersiniz?" Ben önerdim ve çalışanlar eşyalarını toplayıp odadan çıkarken minnettar görünüyorlardı.

Programa tekrar başladı, ancak şakaklarımda hissettiğim ve sadece baş ağrısı mı olacak yoksa tüm gece sürecektir bir migrenim daha mı var diye merak etmeme neden olan belirgin basınç sayesinde yeterince dinlemiştim. Bu yüzden bunu mümkün olduğunca çabuk atlatmam gerekiyordu.

"Senatör, oturmaya ne dersiniz?" Oturduğum püsküllü deri koltuğun diğer tarafına doğru el sallayarak önerdim.

Normalde senatörden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışırdım.

Ne diyebilirim ki? Bazen -tamam, çoğu zaman- iktidar sahibi erkekler yakınlardaki her kadının açık bir oyun olduğunu düşünürdü. Kariyerimin başlarında, tüm resmi işler biter bitmez etkinliklerden hemen ayrılmam gerektiğini öğrenmiştim.

Bir politikacı tarafından hissedilmekle ilgilenmiyordum.

Amacım bu adamlardan birinin metresi ya da karısı olmak değildi.

Michael'ın durumunda, metresine endişe verici derecede benziyor olmamın bir yardımı olmadı. Aynı dalgalı sarı saçlar, aynı mavi gözler, aynı genel vücut tipi. Aradaki tek fark, onun göz kamaştırmayı sevmesiydi ve benim makyajımın akması ya da lekelenmesi için zamanım yoktu, bu yüzden hafif makyaj yapıyordum.

Senatör kanepeye uzanmadan önce kravatını çözmeye çalışırken iç çekti.

"Neden herkesi gönderdin?" diye sordu ve bana doğru attığı gülümsemede yapışkan bir şey vardı.

"Kampanyanızla ilgili daha... hassas konular hakkında konuşmam gerekiyor," dedim ve sertleşmesini izledim.

"Aaron daha fazla soruna yol açtı mı?" diye sordu, ağır kokain bağımlısı gayrimeşru oğlunu kastederek.

"Aaron her zaman... temas halinde," diye itiraf ettim. Ona daha önce numaramı vermiştim, bu yüzden ofisi aramaktan vazgeçti, çünkü başkaları bu bilgiyi senatöre karşı kullanmak isteyebilirdi.

Bunun üzerine Michael başını salladı ve bir an için biraz daha insani göründü. "Bu bir hataydı."

"Oğlunuza asla yüksek sesle hata dememek akıllıca olabilir. Bunu söylemeye alışmak iyi bir şey değil, çünkü ileride yanlışlıkla ağzından kaçabilir."

"O benim oğlum değil," diye ısrar etti Michael, çenesini öne çıkararak. "Benim zaten oğullarım var."

Bir de kızı vardı ama ondan hiç bahsetmezdi. İkisinin arası yirmi küsur yıl önce bir haber programına çıkıp Brooklyn'deki herkese babasından başkasına oy vermeleri için yalvardığında açılmıştı.

Bu, aileyi parçalayan bir olaydı. Hala onunla konuşmuyordu. Anladığım kadarıyla karısı kızıyla hâlâ çok yakındı. Muhtemelen kızının duruşuna sessizce katılıyordu. Ama aynı zamanda kocasının Senato'daki koltuğunu korumasını da seviyordu, çünkü bu çoğu zaman meşgul olduğu ve onu rahat bıraktığı anlamına geliyordu.

"Ne olursa olsun, bu Aaron'la ilgili değil. Sanırım bana söylemek isteyebileceğin başka bir şey varsa oturup içtenlikle konuşmamızın zamanı geldi," dedim ve tabletimi kapatıp ellerimi üzerine koyarak birbirinin üzerine katladım.

"Başka kirli çamaşırlarım olup olmadığını bilmek istiyorsunuz." "Hepimizin var Senatör," dedim omuz silkerek.

"Öyle mi? Ne tür kirli çamaşırların var, Beth?" diye sordu ve ben gerçekten iğrençleşiyor muydu, yoksa yorgun olduğum ve baş ağrım kesinlikle migrene doğru gittiği için mi öyle algılıyordum, yan ofiste çalan telefonun sesinin beni irkiltmesine bakılırsa emin değildim.

"Benim hakkımda konuşmuyoruz," dedim çenemi kaldırıp sesimi biraz daha sertleştirerek. "Ben bir kamu görevine aday değilim," diye hatırlattım ona.

"Her ne kadar talihsiz olsa da, özel hayatınız kamuya açık. Bana henüz anlatmadığınız başka bir şey olup olmadığını bilmem gerekiyor. Bildiğiniz gibi seçimlere sadece birkaç ay kaldı. Bu, siyasi rakiplerinizin oynamak için kollarından bir kart çıkaracağı zamandır. Benim bunu düzeltmem için yeterli zaman olmadığında."

Bunun ne kadar doğru olduğunu bilerek başını salladı. Yıllar boyunca birçok kez arkadaşlarının rastgele skandallar yüzünden koltuklarını kaybettiklerini görmüştü.

"Aaron'ı biliyorsun. Ve metresimi..."

"Evet," diye onayladım, başımı salladım ve yüzümü soğukkanlı tuttum. *Burada yargılama bulamazsınız.* Ben de en az bir sonraki kişi kadar yargılansam bile. Daha fazla değilse bile. Çünkü içeriden biri, başka hiç kimsenin tanık olmadığı tüm çirkin şeyleri gördü.

"Senatör, eğer bilmezsem sizi koruyamam," dedim ona, tekrar öne doğru eğilerek, bir zamanlar aldığım bir psikoloji dersinde öğrendiğim küçük ipuçlarını ve hileleri kullanarak, onu rahatlatmak istedim.

"Şey," dedi, elleriyle inanılmaz derecede gösterişli bir şekilde çan kulesi yapıyordu, ona bunu yapmayı bırakmasını söylemeye çalışıyordum.

Umudum kabardı ve telefonumun kayıta olduğundan emin oldum. "Kendimi bir tür-" diye başladı ama ofis kapısının yüksek sesle çalınmasıyla ve ikimiz de irkildik.

"Ne?" diye bağırdı senatör.

Kapı açıldı ve çalışanlardan biri elinde bir telefon tutuyordu.

"Bu senin için," dedi utangaç bir ifadeyle. "Amber," dedi ve kayıt uygulamasını kapatırken gözlerimi kapatmamı sağladı.

Lanet olsun.

Söylemeye çok yaklaştı. Bu

işi dek bitirmeye. Polise

gidebilirdim.

Ne yapmaları gerekiyorsa yapabilirlerdi.

Ve kendim için yeniden düzenli bir iş bulana kadar işsizlik maaşı alabilirdim.

Tüm bunlar çok muhtaç metresi tarafından engellendi.

Senatör bana, "Buna bir iğne koyacağız," dedi, ses tonu sivriydi. *Gitme vaktin geldi.*

Onun ofisinden çıkıp kendi ofisime girdim, çekmecemden birkaç ağrı kesici aldım ve stajyerlerden birinin bana getirdiği taze kahveyle birlikte içtim.

Sonra ofisimde oturdum ve şakaklarımı ovuşturarak daha sonra ofisine gidip onunla konuşmanın mümkün olup olmadığını anlamaya çalıştım.

Ancak bu soru on dakika geçmeden Michael'ın ofisimin önünden hızla geçip asansöre binmesiyle yanıt buldu.

Amber'ı görmeye gittiğime emindim.

"Hey, Elizabeth, benden başka bir şey ister misin?" diye sordu çalışanlardan biri, kafasını kapımdan içeri uzatarak. Eğlenceli bir yere gitmek için makyajını çoktan yapmış gibi görünüyordu. Ben kim oluyordum da onu durduruyordum?

Burada batan bir geminin üzerinde duruyorduk. Çalışma saatlerini azaltmaya başlayabilirim.

"Hayır, aslında benim için herkese gitme vaktinin geldiğini söyleyebilir misin? Erken bir gece olsun. İki uçtaki mumu da yaktık," dedim ve bir araç paylaşımı sipariş etmek için telefonuma uzandım. Ofisimin elektriğini kesecek, sonra da kalabalıkla birlikte dışarı çıkacaktım.

Sayıların güvenliği vardı.

Ve hala birinin beni tekrar vurmaya çalışmayacağına ikna olmamıştım.

"Yine mi migren?" diye sordu bana bakarken yüzünü buruşturarak.

"Başlıyor," diye kabul ettim, bilgisayarımı kapattım ve o etrafta dolanırken evraklarımı düzgün bir şekilde yığdım.

Sonunda, kalabalık koridorda ilerlerken çantamı kaptım ve onlara katıldım, kendimi hepsinin ortasına ittim, onları riske attığım için suçluluk duyarken biraz korkak gibi hissettim.

Ancak herkes vedalaşırken ve planlarından bahsederken, ben kendimi araca atıp koltuğuma yerleşirken silah sesleri duyulmadı.

En son ne zaman gece saat ondan önce işten çıktığımı hatırlamıyordum ama araba binama yanaştığında güneş yeni batıyordu.

"Erkencisiniz Bayan Riley," dedi Brian bana her zamanki sıcak gülümsemesiyle. "Küçük bir mola zamanı," dedim, içimden gelmeyen bir gülümsemeyi zorlayarak.

Migrenim şakaklarıma sapanmaya başladı.

Brian kapıyı arkamdan kapattığında rahat bir nefes hissettim, artık tehlikeyi atlattmıştım.

Ta ki koridorda daireme doğru yürüyene kadar.

Ve kapımın açık olduğunu gördüm. Muhtemelen başka birinin fark edeceği kadar değil. Ama son birkaç gündür ne kadar paranoyak olduğumu bildiğimden, kapı tamamen kilitlenmeden oradan uzaklaşmam mümkün değildi.

Yani, normal bir günde bile bu kadar dikkatsiz olmazdım.

Kevin kaçabilirdi.

Panik arttı, kan sertçe pompalandı, migrenimin ateşini yükseltti, şakağıma ve gözümün arkasına bıçak gibi saplandı.

Dairemden uzaklaştım, asansöre doğru yürümeden önce kapımı kapatma isteğimle savaştım, aklımda Brian'a sormak için aşağı inmek vardı

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için benimle gelip dairemi gezip gezemeyeceğini sordu.

"Ah," dedim, apartman kapılarından biri açılıp da komşum dışarı çıkınca irkildim, üzerinde basketbol şortu ve nem tutmayan bir tişört vardı, muhtemelen ana kattaki spor salonuna gidiyordu. "Hey, senden bir iyilik isteyebilir miyim?" Dedim.

Komşularımdan hiçbirini teknik olarak tanıımıyordum. Ama onları çamaşırhanede ve spor salonunda görüyor ya da koridorlarda karşılaşıyordum. Karşılıklı konuşurduk, bilirsiniz, hoşbeş. Daha derin bir şey değil.

Yine de, bu bir adamdı. Brian'dan bile daha büyük bir adam.

"Ne ?" diye sordu, ayrıntıları öğrenmeden kabul etmek istemiyordu.

Bu komşunun avukat olduğundan oldukça emindim.

"Sadece... kapım açık," dedim ona ve daireme doğru el salladım. "Benimle etrafa bir göz atabilir misin diye merak ediyordum," dedim.

"Oh," dedi, doğruldu, omuzları dikleşti, göğsü biraz kabardı. Kahraman olmaya bu kadar hevesli olması hem tatlı hem de biraz komikti. "Kesinlikle," diye kabul etti ve dairesinin kapısını kapatıp benimkine doğru yürüdü.

Arkadan takip ettim, koridordaki ışıklardan irkildim, her ne kadar -neyse ki- keskin beyaz LED'leri yumuşak beyaz olanlarla değiştirmiş olsalar da.

"Arkamda dur," dedi, kapımı açmak için uzanırken tüm maçoluğuyla.

Yine de sessiz daireme adım attığımızda onun emrini yerine getirmekten mutluydum.

Kevin için her zaman en azından birkaç ışığı açık bıraktığımdan, olması gerekenden çok daha karanlık olduğunu hemen fark ettim.

Elbette, bir ampulün patlamış olması tamamen mümkündü, ama tüylerimin diken diken olması bunun o kadar basit bir açıklaması olmadığını gösteriyordu.

Komşum oturma odama girerken onu takip ettim.

Ben arkama yaslanıp Kevin'i ararken o önümden yatak odama girene kadar paranoyamda haklı olduğumu anlamamıştım.

"Eliza-" diye bağırmaya başladı komşum, ardından yüksek bir homurtu, bir çarpma sesi ve bir küfür duyuldu.

Otomatik bir geri adım atarken kalbim hızlandı, mutfağımdaki ada sırtımı çıkıntı yaparak geri çekilmemi engelledi, hatta bir form olarak bile

Siyahlar içinde yatak odasından fırladı ve bana doğru geldi.

"Hayır," diye bağırdım, yatak odamda daha fazla küfür duydum.

En azından hâlâ hayattaydı. Belki hâlâ beni kurtarmaya gelebilirdi.

"Senin için geliyoruz, kaltak," diye hırladı kapüşonlu adam ve sallanıyor.

Yumruk elmacık kemiğimin üzerine indi, arkasındaki güç beni yana doğru uçurdu ve ivmemi yavaşlatmak için karşı hamleyi yapmaya bile çalışmadan yere çakıldım.

Bir çığlıkla yere indim, omzum ağrıyordu, kendimi daha fazla darbeden korumaya çalışarak bir topun içine kıvrıldım.

Ama hiç gelmediler.

"Elizabeth," diye seslendi komşum, yatak odasından çıkarken.

Yanımda ayak seslerini duydum ama etrafı kontrol edene kadar durmadı, sonra kapımı kapatıp kilitledi.

"İyi misin?" diye sordu yanıma gelerek.

Topumdan kurtulup dolaplarıma yaslandım ve bir elimi zonklayan yüzüme bastırmak için yukarı uzandım.

"Evet," dedim, başımı kaldırdığımda burnundan kan damladığını gördüm. "Öyle mi?" diye sordum.

"Biraz buzun düzeltmeyeceği bir şey değil. Lanet olası banyo kapısının arkasında duruyordu," dedi başını sallayarak. "İçeri girdiğimizi duymuş ve paniklemiş olmalı. Polisi aramalıyız," dedi.

"Ona iyi bakamadım," dedim başımı sallayarak. "Hiçbir şey yapamayacaklar."

"Ben de bilmiyordum," diye itiraf etti.

Bizimki gibi kalabalık bir şehirde polislerin meçhul bir hırsız bulmak için kendi yollarından çıkmayacakları üzücü bir gerçektir. Birinin kapıma gelip rapor tutması bile muhtemelen saatler sürerdi.

"En azından Brian'a söylemeliyiz ve belki de alt kattaki panoya bir not asmalıyız, böylece herkes binada olmaması gereken birinin bir daireye girdiğinin farkında olur."

"Evet," diye başımı sallayarak kabul ettim, her ne kadar dairemde kimin olduğunu bildiğimden ve muhtemelen binada benden başka kimse için bir tehdit olmadıklarından emin olsam da. "Bu iyi bir fikir," diye ekledim o bana bakmaya devam edince. "Benimle geldiğin için teşekkürler," diye ekledim. "Sen burada olmasaydın kim bilir neler olurdu."

Bildiğime dair bir his vardı içimde.

Ve şu anda hayatta olmazdım.

"Her zaman," dedi başını sallayarak. "Gidip Brian'a söylememin bir sakıncası var mı?" diye sordu, kahraman olmaya devam etme hevesiyle.

"Lütfen yap," dedim başımı sallayarak.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı? Sizin için birini arayabilir miyim?"

"İyiyim, teşekkür ederim," dedim, tek yapmak istediğim orada kalmak olsa da kendimi yerden kaldırdım. "Gerçekten, teşekkür ederim," dedim onu kapıya kadar geçirirken.

"Her zaman," dedi başını sallayarak.

O salona girer girmez kapıyı kapattım ve kilitleri kaydırarak uyuşuk bir şekilde mutfığa girdim, yerden çantamı aldım.

Onu adaya yerleştirirken gördüm.

Bir kase meyvenin altına sıkıştırılmış beyaz bir kartın kenarı.

Elian'ın kartı.

Telefonuma uzanırken bir can simidi gibi ona uzandım, sonra daha iyi düşünmeden fişe taktım.

"Alo?" diye cevap verdi, sesi dalgın geliyordu.

"Yardıma ihtiyacım olursa aramamı söylemiştin. Sanırım yardıma ihtiyacım var," diye itiraf ettim, gözlerimden yaşlar akmaya başladığında burnumu çektim.

"Elizabeth? Her şey yolunda mı?" diye sordu, sesi gergindi.

"Evet. Ama aynı zamanda hayır," diye itiraf ettim, adrenalinin içimde dolaşmaya devam etmesiyle bedenim titremeye başlarken yanağımdaki birkaç damla yaşı silmek için uzandım.

"Ne oldu?" diye sordu ve arabası dönerken çıkan bip sesini duyabildim.

"Eve geldiğimde kapım açıldı ve biri vardı," dedim ona, elim yüzüme gitti, parmaklarım ve avucum sanki biri buz kıracağı sokuyormuş gibi hissettiğim gözüme ve kafatasıma girdi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Komşum benimle birlikte kontrol etmeye geldi. O olmasaydı iyi olur muydum bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Burnu kanadı..."

"Yaralandın mı?" diye sordu, bir korna korosunun itiraz ettiği bir tür sürüş manevrası yaparak.

"Bana yumruk attı" dedim. Sonra, "Ben iyiyim." Yine de öyle hissetmiyordum.

Gerçekten güvende olmadığımı düşündüğüm tek yer sokaklarken bu durumla başa çıkabilirdim. Ama şimdi kendi dairem tehlikeye girdiğine göre, işimi nasıl yapacağımdan emin değildim.

Uyuyabilmemin imkânı yoktu, bu . "Yola çıkıyorum," dedi Elian.

"Gitti," dedim ona, aniden bu adamın yapabileceği hiçbir şey olmadığını fark ederek. Öyleyse neden onu rahatsız ediyordum ki? "Yapabileceğin hiçbir şey yok-"

"Yola çıkıyorum. Kapıcınıza beni almasını söyleyin" dedi ve ben tekrar itiraz edemeden görüşmeyi sonlandırdı.

Alt katı aradım, iki kez denemek zorunda kaldım - muhtemelen Brian komşumla konuştuğu için - onu hatta almadan önce, sonra kapımın kilidini açmadan önce Elian Lombardi'nin benim için kalkmasına izin vermesini açıkladım.

Elmacık kemiğim için bir buz torbası ve kurtarma ilacımı almaya hazır bir şekilde mutfığıma dönerken, mide bulantısı sert ve hızlı bir şekilde geldi ve bana banyoya koşup öğürmekten başka seçenek bırakmadı.

Daireme doğru ilerleyen ayak seslerini duyduğumda hala banyomun zemininde oturuyor ve acı içinde sallanıyordum.

Eğer böyle öldüysem, öyle olsun.

Ayağa kalkıp canımı kurtarmak için koşacak motivasyonu kendimde bulamıyordum. "Elizabeth..." Elian'ın sesi yumuşaktı. "Oh, bebeğim," diye ekledi benim

acınası bir inilti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Elian

Bu işin peşini bırakmayacaklarını biliyordum. Gerçek bir halk saldırısı gibi ciddi bir şeyden sonra değil.

Bir parçam geceleri uyuyamıyordu, haberlerde onun yüzünü görüp görmeyeceğimi, onun trajik, anlamsız bir silahlı saldırının kurbanı olduğunu söyleyip söylemeyeceklerini merak ediyordu.

Aslında telefonun diğer ucunda onun paniklemiş sesini duyduğumda çok rahatlamıştım çünkü bu en azından hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu.

Birisi hala aktif olarak onun için geliyor olsa bile.

Kapıcı bir grup apartman sakiniyle konuşmakla meşguldü, onlara hırsızlık olayını anlatıyordu, bu yüzden ona adımı söylediğimde bana sadece başını salladı.

Kapıyı açmadığında bir endişe dalgası hissettim ve sonra kapı kolu elimde döndü. İçeri girdim, boş bir alana girdiğimde o huzursuzluk hissi daha da arttı.

Yatak odasına geçene kadar duymadım, bitişikteki banyodan gelen kısık bir inleme sesi.

Onu orada, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını bacaklarına dolamış ve tuvaletin yanında acı içinde sallanırken buldum.

Migren gibi görünüyordu.

Sanki zaten yeterince kötü bir gece geçirmemiş gibi.

"Ne yapabilirim ki?" Ben sordum. "İlaç ister misin?" diye sordum.

Bana başıyla onay verirken ellerini gözlerine bastırdı. "Reçetesiz mi reçeteli mi?" diye sordum.

"Senaryo," dedi sesi kısık bir şekilde.

Hemen mutfağa döndüm ve dolabına girerek iki farklı reçeteli ilaç buldum. İsimlerini bilmediğim için ikisini de yanımda getirdim ve bir şişe su içtim.

Çılgınca onlara uzandı, ilk kez yüzünü açtı ve yanağında oluşan morluğu görmeme izin verdi.

Başını kaldırıp neden böyle bir ses çıkardığımdan emin olamadan gözlerini kısarak bana bakana kadar içimden bir hırıltı çıktığının farkında değildim.

"Sana vurdu mu?" Ben sordum.

Şişelerden birini kucağına bıraktı, iki elini kullanarak istediği şişeyi açtı, bir hapi elinde salladı, sonra bir yudum suyla birlikte ağzına attı.

Ellerini tekrar gözlerine bastırarak, "Ben iyiyim," dedi.

Hiç de iyi sayılmazdı ama evinde onu bekliyor olmalarının ne kadar kötü bir durum olduğunu ona anlatmamı gerektirecek bir durumda da değildi.

"Size başka bir şey getireyim mi?" Ben sordum. "Soğuk kompres? Şu ağrı kesiciler?"

"Kahve?" diye sordu, tekrar sallanmaya başlamıştı.

"Bunu yapabilirim," diye kabul ettim, onun süslü makinesi hakkında şüphelerim olsa da. Geri döndüm, düğmeleri çözdüm, sonra biraz espresso damlattım.

Hastayken kurabiye şurubu isteyeceğini düşünmemiştim, bu yüzden onun yerine içine biraz şeker ve süt koymayı tercih ettim ve sonra ona geri getirdim.

Onu ellerinin arasında tutuyor, muhtemelen onu -ve kurtarma ilacını- atmak istemediği için arada bir kısa yudumlar alıyordu.

Kendimi işe yaramaz hissederek arkasına geçtim, küvetin kenarına oturdum ve omuzlarına doğru uzandım, boynundaki ve omuzlarındaki gerginliği hafifçe ovaladım, bunun hiçbir işe yaramayacağını düşündüm.

Yavaşça sallanmayı bıraktı, nefes alış verişini biraz daha az çılgınca olmaya başladı. "Gidip biraz uyumaya ne dersin?" diye sordum, parmaklarım

kafa derisini hafif daireler çizerek ovuyor. "Bakalım bu, yolun geri kalanını da götürecek mi?"

"Yapamam-"

"Kalacağım," diye güvence verdim ona. "Güven bana bebeğim, kimse sana ulaşmak için beni geçemez."

Bu onu yatıştırmışa benziyordu ve kalkmasına yardım etmeme ve onu yatağına götürmeme izin verdi, ben de karanlıkta yorganı üzerine çektim.

"Bekle!" dedi, ayağa fırladı, sonra hareket beyininde acıya neden olur gibi görüldüğünden sertçe irkildi.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Kevin," dedi, gözleri paniğe kapılmıştı.

"Kedin mi?" Ben sordum.

"Kapı açıktı..."

"Kevin'i bulacağım," dedim ona. "Sadece dinlen. Onu bulacağım," diye teminat verdim. Onu aramak için ekibimi işlerinden alıkoymak zorunda kalsam da umurumda değildi, kediye bulacaktım.

"Tamam," diye kabul etti, sırt üstü döndü ve kolunu sertçe alnına bastırdı.

Yatak odasının kapısını büyük ölçüde kapattım, sonra dairesinin etrafında dolaştım, ışıkları yaktım ve kediye aradım.

Ağaç sehparında ya da yataklarında değildi.

Ofis olarak kullandığı boş odasına doğru ilerledim. Duvarlara yasladığı düzinelerce tuvale bakılırsa Elizabeth bir tür sanat fanatığı gibi görünüyordu.

Kevini de hiçbir yerde bulamadık.

Endişem artınca kapıya doğru ilerledim, kilidi açtım ve koridora baktım. Ama hiçbir yerde görünmüyordu.

Asansöre ya da merdiven boşluğuna giden yolu bulabileceğine inanmakta güçlük çekiyordum, bu yüzden daireye geri döndüm.

Tam umudumu kaybetmek üzereydim ki onu kontrol etmek için yatak odasını tekrar açtım ve ayaklarının dibinde kıvrılmış siyah bir tüy yığını buldum.

Kendimi oturma odasına geri götürdüm, kapattığı yeni perdeleri, kapının hemen yanındaki alarmlı kapı durdurucuyu ve çantasına iliştirilmiş küçük biber gazı kutusunu fark ettim.

Dikkatli davranıyordu.

Ancak karşınızda sizi öldürmek ya da yaralamak isteyen bir suç örgütü varken dikkatli olmak yeterli olmayacaktı.

Orada oturmuş, ona vermem gerektiğini bildiğim haberi nasıl vereceğimi düşünüyordum.

Burada kalamazdı.

En azından bu daireden ayrılmak zorundaydı. Gerçi en ideali Brooklyn'i terk etmektir. Hatta tüm şehri.

Burada hiç ailesi ya da arkadaşı olmadığını söyledi. Gitmek onun için büyük bir zorluk olmazdı.

Elbette paraya mal olacaktı ama kendi başına idare ediyor gibi görünüyordu. Kendini ülkenin öbür ucuna, Bratva'nın ulaşamayacağı bir yere götürmek için birkaç bin dolar harcamak daha iyiydi. Yaşayabileceği bir sürü başka büyük şehir vardı.

Bir buçuk saat sonra kapısının açıldığını gördüğümde kafamda bütün bir konuşma tasarlamıştım.

Cehennem gibi görünüyordu.

Migren yüzünden göz kapakları saatlerdir ağlıyormuş gibi şişmiş ve yüzündeki morluk yayılarak bordo ve menekşe tonlarına bürünmüştü.

"Hey," dedi, sesi kısıktı.

"Hey. Başın nasıl?"

"Katlanılabilir," dedi ve sandalyelerden birine oturmak için ilerlerken bana küçük bir gülümseme verdi. "Kaldığın için teşekkürler," dedi. "Ve Kevin'i bulduğun için."

"Kevin seni buldu," dedim ona. "Sanırım sen yatağına tırmanana kadar yatağının altında saklanıyordu."

"Bu mantıklı. Onu buraya ilk taşıdığımda günün çoğunda oradaydı. Bu nasıl görünüyor?" diye sordu, yanağındaki çürüğü hafifçe yoklamak için uzandı ve neden olduğu acıdan irkildi.

"Çok daha karanlık oldu."

"Sanırım yarın işe gitmeden önce ne tür bir makyajın bunu konusunda araştırma yapmam gerekiyor."

"Elizabeth, yarın işe gidemezsin." "Gitmek zorundayım."

"Hayır, gitmen gerek."

"İşten ayrılmak mı?"

"Hayır. Evet. Çalışıyorum. Bu daire. Brooklyn. Gitmen gerek."

"Öylece... . Tüm hayatım burada," diye ısrar etti, duruşu sertleşti.

Bu konuda ayak direyecekti. "Neden olmasın?"

Patronunu sevmiyorsun."

"Hayır," diye itiraf etti. "Ama ben gidersem, yaptığı yanına kâr kalır.

Onlar da öyle."

"Bu insanlara yaptıklarının bedelini ödetmek sizin sorumluluğunuz değil."

"Ben değilsem kim?" diye sordu, bakışları sertleşmişti. "Benim bildiklerimi başka kimse bilmiyor. Kimsenin senatöre kadar erişimi yok. Bu gece neredeyse bana anlatıyordu. Eğer sözümüz kesilmeseydi, bu konu hakkında konuşacağını biliyordum. Ve telefonum kayıttaydı. Neredeyse anlaşma sağlanmıştı."

"İşte burada yanıyorsunuz. Bu asla bitmiş bir anlaşma olmayacak. Patronunuza karşı ne kadar sağlam kanıtınız olursa olsun, bu Bratva'yı durdurmayacak."

"Ama Michael polise Bratva'dan bahsetmeye karar verirse-"

"Sevdiği herkesin öldürülmesini neredeyse garanti edecek," diye kestim sözünü, sönüşünü izliyordum. "Bu pisliklere bulaşmakla ne kadar risk aldığını biliyor. Bu yüzden ya yalan söyleyecek ya da polise hiçbir şey söylemeyecek."

"Ama..." diye başladı ama söyleyecek başka bir şey bulamadı.

"Bana güven. Bu konuda daha çok şey biliyorum," dedim.

"Doğru," diye kabul etti, bakışları aşağı indi. "Ama... Bundan kurtulmasına izin veremem. Onu ihbar ettikten sonra gitmek zorunda kalsam bile. Bir şeyler yapmak zorundayım. Herkesin bilmesi gerek. Bu canavarların yaptıklarını yapmaya devam etmelerini kolaylaştıracak yasalar hakkında kararlar alarak yeniden seçilemez."

Pek çok şeye karşı sağlam ve ikna edici bir argüman oluşturabilirsiniz. Ancak nadiren birinin ahlaki inançlarına karşı çalışırlar.

Bu konuda mantıklı davranmayacaktı. Patronunu alaşağı etmek istiyordu. Bu riske degeceğini düşünüyordu.

"Burada güvende değilsin," dedim ona, dairesine doğru el sallayarak. "Komşularınız ve kapıcı uyarılmış olsa bile, bir kez girdilerse, tekrar gireceklerdir."

"İçeri nasıl girdiler?"

"Bugünlerde pek çok insan bir şeyleri teslim almanın pek çok yolunu buluyor. Ya da doğru üniforma sizi çoğu binanın ön kapısından içeri sokacaktır. Ve her şey başarısız olduğunda, neredeyse her binaya girilebilir."

"Bir otele gidebilirim," dedi, en azından bu konuda pes etmeye istekliydi.

"Ama bu daha da riskli geliyor," dedi. "Herkes bir otele girebilir. Ve otel odalarına girmenin ne kadar kolay olduğuna dair korku hikayeleri gördüm."

"Bu yanlış değil," diye kabul ettim. Otellerde çok daha fazla suç işleniyor insanların fark ettiğinden daha fazla.

"Yapabilirim-" diye söze başladı, aynı anda dudaklarımdan hiç beklenmedik bir şey döküldü.

"Gelip benimle kalabilirsin."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Elizabeth

Bir yanımlı Elıan'ın tavsiyesine uymam, değerli her şeyi paketlemem, bir nakliye kamyonetine koymam ve sadece... bir yere gitmem için yalvarıyordu.

Nesnel olarak, siyasi kampanyalarda çalışmak için Brooklyn'den daha iyi yerler vardı.

Washington D.C. en bariz seçimdi.

Mesele şu ki, siyaset konusunda çok tutkulu değildim. İyi sosyal hakları olan işler ararken tesadüfen kampanya yönetimine girmiştım. Üniversiteden beri pazarlama ve halkla ilişkiler işlerinde çalışıyordum ama hepsini serbest olarak yapıyordum. Bu yüzden kendi sigortamı kendim ödüyordum. Ve evet, bu çok pahalıya mal oluyordu.

Ama siyaset oyunu umurumda değildi. Partiler ve platformları. Çünkü siyasetin içinde ne kadar çok çalışırsanız, bu insanların oy almak için ne söylemeleri gerekiyorsa, buna inanmasalar ya da bunu gerçekleştirmeye niyetli olmasalar bile söyleyeceklerini o kadar iyi biliyordunuz.

Ve tabii ki tüm bunlar halkla ilişkiler ve pazarlamadan ibaretti. İnsanları bir şeye inandırmak, bir şeyi satın almalarını sağlamak.

Kendilerine oy veren insanları temsil etmesi gereken kamu görevlileri söz konusu olduğunda bu durum çok daha yapışkan bir hal alıyordu.

Bu işi bitirdikten sonra bir daha kampanya yöneteceğimi düşünmüyordum.

Bu da kelimenin tam anlamıyla her yere taşınabileceğim anlamına geliyordu. Pek çok farklı eyalette büyük şehirler vardı ve her birinin sunduğu farklı hisler vardı.

Ve burada hiçbir bağlantım yoktu.

Ama kafamın içinde her geçen an daha da yükselen diğer ses, pes edemeyeceğimi biliyordu. Henüz değil. Michael bundan kurtulamazdı. Adaletle yüzleşmek zorundaydı.

Bunu tek kişi bendim. Sonra gidebilirdim.

"Yapabilirim-" diye başladım. Ama Elian sözümü kesti.

"Gelip benimle kalabilirsin." "Ne?" Onu yanlış duyduğumdan emin bir şekilde sordum.

Bir an için neredeyse benim kadar şaşırılmış görünüyordu, sonra birden başını salladı. "Evet. Gelip benimle kalabilirsin. Odam var. Orada güvende olursun. Ofiste yalnız kalmadan önce ayrıldığın sürece işe gitmeye devam edebilirsin ve sonra ihtiyacın olan kaydı alana kadar benim evime geri dönebilirsin. Sonra... ne yapacağına oradan karar verebilirsin."

"İsteyemezdim-"

"Sormuyorsun," diye sözümü kesti. "Teklif ediyorum. Beni tam olarak tanımadığını da anlıyorum. Kulağa ukalaca gelebilir ama Brooklyn'de kalmakta ısrar ediyorsan muhtemelen şu anda seni güvende tutabilecek tek kişi benim."

Haklıydı, onu tanımıyordum.

İtalyan mafyasının gerçek bir üyesi olduğunu bilmek dışında.

Ama beni, tamamen yabancı birini, kaldırımda vurulmaktan kurtarmıştı. Beni tıbbi almaya götürmüştü. Hırsızlık için aradığımda koşarak gelmişti.

Belki de nesnel olarak bu adam Bratva adamlarına benim gibi normal bir insana olduğundan daha yakındı. Ama onu beni koruyacak doğru adam yapan da bu değil miydi? En azından bir ya da iki günlüğüne? Umarım kaydı alıp gerekli mercilere teslim edebilmek için ihtiyacım olan tek şey buydu. Belki bazı haber kanalları da polisi sorumlu tutabilirdi.

Bir yabancıya güvenmek risk almak mıydı? Evet, öyle. Ama burada kalmak da aynı derecede riskliyd, değil mi?

"Kevin..." Dedim ki.

"Gelebilirim," dedi başını sallayarak. "İstersen o iğrenç kuleyi bile getirebilirsin," dedi ve ikimiz de Kevin'in oturmuş patilerini yaladığı söz konusu standı bakmak için döndüğümüzde dudaklarımın günler sonra ilk kez kıvrılmasına neden oldu.

"Sadece bir ya da iki gün sürecek," diye ısrar ettim.

"Olması gerektiği kadar uzun olabilir," dedi omuz silkerek. "O yüzden her ihtimale karşı ihtiyacın olacağını umduğundan daha ağır şeyler al. Bir araya getirmemi istediğin bir şey var mı?"

"Espresso makinesini getirmeni istesem delilik etmiş olur muyum?" Göz ucuyla bakarak sordum. Her zamanki sabah ikramım olmadan ofise gitmek için kendimi motive edebileceğimden emin değildim.

"Muhtemelen," diye kabul etti, gözleri parlıyordu. "Ama sen diğer her şeyi hazırlarken ben de onu alayım. Ağaç sehpasını ister misin?"

"Bu onun dünyada en sevdiği şey," dedim, özür dileyen bir ses tonuyla. "O zaman getiririz. Git toparlan."

Bununla birlikte, en büyük tekerlekli valizimi, bir spor çantamı ve bir haftalık çantamı almak için dolabıma koştum, sonra banyomdan gerekli şeyleri almadan önce bir sürü kıyafet attım.

Hatta önemli belgelerimle dolu yanmaz çantamı almak için durdum ve onu da içine sıkıştırdım. Her ihtimale karşı ben yokken biri daireme girip eşyalarımı alabilirdi.

Sonunda mutfağa gittiğimde Elian'ın kırmadığım teslimat kutularından birini ve espresso makinemi, çekirdeklerimi ve şurubumu içine doldurduğunu gördüm.

Yumuşak taşıyıcısını bulup mutsuz kediye içine sokmadan önce Kevin için bir sürü şey -yemek, kaplar ve yataklarından birini- almak için etrafta koşuşturdum.

"İlaçların," diye hatırlattı Elian bana, onları sakladığım dolabı işaret ederek.

"Doğru," diye kabul ettim ve onları çantama boşalttım.

"Birkaç sefer yapmamız gerekecek," dedim biriktirdiğim eşyalara bakarak.

"Hayır, bunu tek seferde yapacağız," dedi, spor ve hafta sonu çantalarımı almaya başladı, onları omuzlarına attı, sonra bir eliyle ağaç standını almak için yürüdü ve sonra diğeriyle kutuyu almak için geri döndü.

"Ah, kum kabını unuttum."

"Özel bir tane mi?" diye sordu.

"Ah, hayır..."

" zaman benim evimde güvende olur olmaz yeni bir tane alırız," dedi.

Bu mantıkla tartışmak istemedim, bu yüzden çantamı, tekerlekli valizimi ve Kevin'in taşıyıcısını aldım ve dışarı çıkıyorduk.

Lobiye inerken kalp atışlarım göğsümde hızla çarpıyordu, siyahlar giymiş bir adamın gölgelerden ya da köşeden çıkıp beni vuracağından emindim.

Sonunda, lobiye sorunsuz bir yolculuk oldu ve o her şeyi arabaya doldururken, başıma gelenleri sormak isteyen bir grup endişeli komşunun yanında durmamı söyledi.

Ve sonunda beni arabaya doğru itti, vücudunu beni görmemi engelleyecek şekilde konumlandırdı.

Trafiğe çıkmaya çalışırken bana "Hareket edene kadar koltuğa çök," dedi.

Benim apartmanımdan onunkine şaşırtıcı derecede kısa bir yol vardı. Benimkinden daha küçük bir binada oturuyordu. Daha eski. Klasik kireç taşından yapılmış dış cephesi ve beni biraz kıskandıran süslü detayları vardı.

"O şeyin hayranı değil, ha?" Arabadan inerken Elian sordu, Kevin onu yanlışlıkla itip kaktığım için tısladı ve çığlık attı.

"Sanırım büyükbabam ona sahipken sadece veterinere götürmek için bir taşıyıcıya bindirilmişti. Ateşinin ölçülmesine itiraz ediyor," dedim ona.

Elian'ın apartmanının lobisi benimkinden çok daha az gösterişliydi ama bunun çok daha eski bir bina olmasıyla ilgili olduğunu düşündüm.

Kevin'in bitmek bilmeyen çığlıkları dışında sessizce en üst kata çıktık, sonra da tüm katı kaplayan iki daireyi ikiye bölen bir koridora girdik.

"Vay canına," dedim ikisinin arasına bakarak. "Sadece bir komşu."

"Komşu yok," dedi Elian başını sallayarak. "Orası yükseldiğinde ben de satın aldım," dedi ve anahtarı kilide soktuğu yerin karşısındaki kapıya el salladı.

Sanırım döndüğünde ağzım açık kalmıştı çünkü bana küçük bir gülümseme verdi. "Bir gün bir aile kurmak istiyorum," diye açıkladı. "Bir alana ihtiyacım olacak. Ve bu binayı sevdim. Hiç düşünmeden karar verdim."

Bu bölgedeki emlak fiyatları hakkında her şeyi bildiğimi iddia edemem, ancak mahalle ve bu konutların boyutları göz önüne alındığında, her ikisine de sahip olmak için en az birkaç milyon harcamış olmalı.

"Zamanı geldiğinde daireleri birbirine bağlaması için birini tutabilirim diye düşündüm," dedi bana kapısını iterek açarken ve içeriye uzanıp ışığı yakarken. "Zavallı adamı felç geçirmeden önce dışarı çıkar," dedi koridorda durduğumda, hala elinde harcayacak milyonları olduğu fikrinin şokunu yaşıyordum.

Kapıdan içeri girdim.

Ve devam edip biraz daha ağzımı açtım.

Sanırım bir yanım her zamanki hiper-modern, bembeyaz ve mermer her şeyi bekliyordu. Üniversiteden sonra kendi evime taşınmaya hazır olduğumda baktığım her dairenin tasarımı buydu.

Her ne kadar taşındığımdan beri bir parçam temiz ve aydınlık havasını sevmeye başlamış olsa da, Elian'ın evinin biraz daha, ne bileyim, cazibeli olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Gri kireç yıkama duvarlar, ahşap mutfak dolapları ve zeminler ve beton tezgahlar soğuk ve endüstriyel hissettirmeleri gerekiyor gibi görünüyordu, ancak bir şekilde sıcak ve samimi hissettirmeyi başardı.

Bir duvar boyunca uzanan tavandan tabana pencereler gün boyunca içeriye muhteşem bir ışık girmesini sağlıyor olmalıydı.

Elian'ın dekoru, kömür grisi kesit koltuk, büyük bir televizyonun altındaki ahşap konsol masası ve Brooklyn'deki bir apartman dairesi için neredeyse komik derecede büyük olan yemek odası masası dışında neredeyse yok gibiydi.

"Ailemi ara sıra misafir ediyorum," diye açıkladı Elian, beni ona bakarken yakalayınca. "Ve bir gün bir karım ve çocuklarım olmasını planlıyorum."

İtiraf etmeliyim ki bir erkeğin günün birinde bir eş ve aile sahibi olmak istediğinden bu kadar açık bir şekilde bahsetmesi çok ferahlatıcıydı. Önümde kariyerime devam edeceğim birkaç yıl olsa da, ben de bir aile sahibi olma fikrini seviyordum. Gerçi Elian'ın dört gözle beklediği kadar çok çocuk olmayabilirdi.

Kevin'i adaya çıkardım, çantanın fermuarını açtım ve etrafından şüphelenerek başını dışarı çıkarmasını bekledim. Sonra ağaç standını gördü ve gitti.

"Sana odanı göstereyim, sonra da git Kevin'in kutusunu ve kumunu getir," dedi ve beni oturma odasından geçirip iki yatak odası ve bir banyo bulunan koridora götürdü.

Brooklyn'deki dairelerin ortalama kare alanı göz önüne alındığında, yatak odamın makul ölçüde geniş olduğunu düşünüyorsam, bu misafir yatak odası

kesinlikle çok büyük.

Aynı sıcak ahşap zeminler yatak odasında da devam ediyordu ama duvarlar krem rengine boyanmıştı. Yatak orta boydu ve krem ve beyaz çizgili keten bir yorganla kaplıydı.

"Kevin'in ağacını buraya taşımamı ister misin, yoksa sence oturma odasında olmasını mı tercih eder?" Elian valizimi dolabın yanına koyarken sordu.

"Bence onu olduğu yerde bırakmak en iyisi olabilir, çünkü oturma odasında olmasına alışkın. Tabii burada kalmasını tercih etmezseniz. İğrenç olduğunu biliyorum."

"Oturma odası o zaman," dedi. "Ben de dönmeden önce biraz yemek alacağım. Herhangi bir kısıtlama var mı?" diye sordu.

"Beslenmene gerek yok-" diye itiraz etmeye başladım, kaşlarını kaldırdı ve tavrını değiştirdi. "Hayır, hemen hemen her şeyi seviyorum. Teşekkürler."

Bununla birlikte, o dışarı çıkıyordu ve ben de espresso makinemi ve Kevin'in kaselerini hazırlamak için mutfığa gitmeden önce kırıkmamaları için kıyafetlerimi asmak zorunda kaldım.

Mekan değişikliğinden mutlu görünüyordu, yeni favori yerini bulana kadar seksiyonelin arkasında dolaştı ve kendini temizlemek için oturdu.

"Güzel kazılar, değil mi dostum?" Etrafıma bakınırken derin bir nefes alarak sordum, sonunda kendimi güvende hissettiğim için gerginliğin vücudumdan yavaşça sızdığını hissediyordum.

Ancak Brooklyn'de kendimi güvende hissettiğim tek yerin İtalyan mafyasının bir üyesinin evi olduğunu fark ettiğimde nefes verişim kahkahayla sona erdi.

Tam o sırada kilidin içinde bir anahtar sesi duyuldu ve mutfaktan dışarı çıktım.

"Unuttun mu-" diye başladım, sonra iki kadın daireye girerken sözümü yarıda kestim.

"Eliana," diye seslendi ilki, kısa boylu, zayıf bir kadındı, siyah saçları Fransız örgüsüyle toplanmıştı ve genç, güzel yüzünde iri altın kahverengi gözleri vardı.

"Sen kimsin?" diye sordu ikinci kadın. Daha uzun boyluydu ve çok daha güçlü görünüyordu; kot pantolon ve siyah bir atlet giymişti, şık siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

"Ah," dedi ilk kadın, bana bakarken altın rengi gözleri kocaman açılmıştı. "Merhaba," dedi, karşısındakinin varlığında içine kapanmış gibi görünüyordu.

Yabancı.

"Merhaba. Ben Elizabeth," diye açıkladım. "Elian'ın bir arkadaşıyım," dedim, ne olduğumu başka nasıl tarif edeceğimi bilemeden.

"Bir arkadaş mı?" diye sordu uzun boylu kadın, keskin bakışları yüzümdeki morluğa takılmadan önce ses tonu şüpheliydi. "Bu ne böyle?" diye sordu, genç kadından uzaklaşıp bana doğru yaklaşıırken topukları ahşap zeminde tıkırdıyordu. "Elian-"

"Ağabeyim asla bir kadına vurmaz," diye ısrar etti küçük olan, ağabeyi adına öfkeyle.

"Elian bana vurmadı," diye açıklamakta acele ettim, onu da savunmak istiyordum. Onu tanıdığım kısa süre içinde bana iyilikten başka bir şey yapmamıştı. "O... beni bunu yapan insanlardan korumaya çalışıyor," diye ekledim.

"Hadi canım," dedi uzun boylu kadın. "Vurulan sensin," dedi, bakışları koluma yöneldi.

"Evet," diye kabul ettim.

"Bir korumam olmasının nedeni o mu?" diye sordu genç kadın.

Uzun boylu olan hemen "Hayır," dedi. "Ama bence o bana neden ihtiyacın olduğunun kanıtı, değil mi?" diye sordu yine yüzüme doğru el sallayarak.

"O kadar kötü, ha?" Olayın hemen sonrasında beri görmediğim için sordum.

"Hiç hoş değil," dedi uzun boylu olan. "Bu arada ben Cinna. Şimdilik bunun korumasıyım," dedi ve genç olana el salladı.

"Ve sen Elian'ın kız kardeşi misin?" Siyah saçları ve altın rengi gözleri dışında pek bir benzerlik göremediğim için sordum.

"İslah," dedi bana küçük bir gülümseme vererek.

"Elian burada mı?" Cinna etrafına bakınarak sordu.

Kevin'e doğru el sallayarak, "Kum kabı almak için dışarı çıktı," dedim.

"Oh, hey!" İslah hemen eriyerek Kevin'in yanına gitti ve kanepenin üzerine diz çökerek onun ipeksi siyah kürkünü okşadı.

"Bu şey ne kadar sert kahve yapıyor?" Cinna espresso makinesine el sallayarak sordu."

"Senin kaldırılabileceğin kadar koyu," dedim.

"Bana bir fincan hazırlar mısınız?" diye sordu, yorgun görünüyordu.

"Elbette," diye kabul ettim, bardakları bulmak için dolaplara baktım, sonra da işe koyuldum. "Yani, sen bir koruma mısınız?" Arkamı döndüğümde onu tezgâha yaslanmış beni izlerken buldum.

"Ben bir kaptanım. Aynı Elian gibi," diye açıkladı. "Oh, vay canına. Hiç düşünmemiştim..."

"Kadınlar kaptan olabilir mi?" diye benim yerime tamamladı. "Diğer ailelerin hiçbirinde olamazlar. Bu aile böyle ilerici bir aile. Bratva yüzünden korumalık yapıyorum. Elian küçük kız kardeşine karşı korumacı. Erkeklerin yanında pek rahat değil, o yüzden şimdilik benimle takılıyor."

"Meşgul görünüyorlar, ha?" Makineyi başka bir atış için doldururken sordum. "Bratva," diye açıkladım.

"Büyük hamleler yapıyorlar, bu kesin," diye kabul etti. "Yüzüne ne oldu? Taze görünüyor."

"Bu gece eve geldiğimde dairemde biri vardı," dedim ona. "Ve sen Elian'ı aradın," dedi başını sallayarak. "Ne yapmalıyım? Bir bahar düğünü mü planlıyorsunuz?" diye sordu.

"Düğün mü? Hayır. Hayır, öyle bir şey değil. O sadece... iyi davranıyor."

"Elbette, elbette," diye kabul etti Cinna, dudaklarında anlamadığım ve onu yorumlayacak kadar iyi tanımadığım garip bir gülümseme vardı.

Kahvesini hazırlamayı bitirdim ve Islah'ın da isteyip istemediğini sormadan önce ona uzattım.

Kevin önce onun kucağına, sonra da göğsüne tırmanıp yüzünü onunkine yaslariken tatlı bir sesle, "Çay lütfen," dedi.

"Ah, çay," dedim etrafımdaki dolaplara bakarak.

"Bir yerlerde vardır," dedi Cinna. "Islah'ın üzerine titriyor, bu yüzden onun sevdiği her şey bir yerlerde stokta olmalı."

Cinna bu konuda haklıydı. Dolapta bir çaydanlık ve bir dolapta çay buldum, sonra ikimiz için de bardak yapmaya başladım.

Baştan sona bir kahve kıızıydım, ama geçirdiğim günden sonra çayın çok daha rahatlatıcı olacağını düşündüm.

Islah ve ben on beş dakika kadar Kevin hakkında havadan sudan konuştuktan sonra, kapı açılmadan önce koridordan gelen çanta hışırtılarını duydum.

"Ben... oh," dedi, onlar beni bulmadan önce bakışları önce kız kardeşine, sonra Cinna'ya kaydı.

"Misafirin var," dedim, sıcak kupamı kucaklarken o da çöp kutusunu yere bırakıp dairenin içine doğru ilerledi.

Cinna, "Tatlı küçük kız kardeşin buraya gelip beni bekçi köpeği görevine atadığın için seni azarlamak istedi," diye açıkladı. "Bir misafirin olduğunu bilmiyorduk."

Bunu söylerken Cinna'nın ses tonunda ve yüzünde yine bir gariplik vardı ve Elian'ın ona ters ters bakışı bana onun da bunu duyduğunu ve gördüğünü söyledi ama ben bu konuda kendimi döngünün dışında hissettim.

"Islah, burada benimle çalışmalısın," dedi yiyecek torbasını tezgâha getirip bırakırken. "Bu senin korunman için. Cinna'nın da sana engel olmayacağından eminim. Diğer seçenek ise bir süreliğine Brooklyn'den ayrılman," dedi, sinirlerine dokunacağını biliyor gibiydi çünkü dudakları seğiriyordu.

"Sorun değil," dedi Islah, zıplayarak ve gömleğindeki kedi tüylerini temizlemeye bile zahmet etmeden. "Yine de gitmeliyiz. Çay için teşekkürler, Elizabeth."

"Yakın geleceğimde bir kitapçı turu daha hissediyorum," dedi Cinna, biraz soluklandıktan sonra kahvesinin kalanını mideye indirdi. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi ve Islah'ı takip etmeden önce Elian'a tuhaf bir gülümseme fırlattı.

"Kız kardeşinin seni azarladığını hayal bile edemiyorum."

"Yabancıların yanında utangaçtır ama ailesinin yanında... kendini göstermekte hiç sorun yaşamaz," dedi bana, dolaptan tabakları çıkarıp yemeklerimizi onların üzerine koyarken.

Akşam sohbet hafifti, çoğunlukla ailesi ve Cinna hakkında konuşuluyordu. Görünüşe göre Cinna artık bir kaptan arkadaşıyla birlikteydi ve herkes bunu desteklese de Elian yıllar sonra onları bir arada görmenin hâlâ garip olduğunu itiraf etti.

Sonra etrafı ve Kevin'in kum kabını yerleştirdikten sonra ikimiz de ayrı odalarımıza gittik. Neredeyse hemen uykuya daldım, birkaç gecedir bilmediğim güven duygusuyla uyuşmuştum.

Her şey . Plana göre
gidiyor.

Ta ki ertesi sabah kıyafetlerimi unuttuğum için üzerimde sadece bir havluyla koridorda koşarken, aynı şekilde soyunmuş Elian'a çarpana kadar.

ONUNCU BÖLÜM

Elia

En son ne zaman bir kadınla birlikte olduğumu hatırlamıyordum.

Ve aslında, bu apartman dairesinde hiç böyle bir şey yaşadığımdan emin değildim.

Elizabeth'i eve getirdiğim günün ertesi sabahı, üzerimde düşük belli bir uyku pantolonundan başka bir şey olmadan odamdan çıkarken otomatik pilota bağlanmış gibiydim.

Misafirim olduğunu hatırlasaydım, bir gömlek giyerdim.

Ve eğer Elizabeth koridorda benimle karşılaşabileceğini fark etseydi, muhtemelen bir havludan daha fazlasını giyerdi.

Çarpmanın etkisiyle "Oh," diye nefes verdi. Ellerim onu sabitlemek için otomatik olarak yukarı kalktı. Ancak ellerim onun tamamen çıplak sırtıyla buluştu. "Yapma," diye ciyakladı, ellerim belimi kavradı ve geri adım atmamı engelledi. "Biz, ah, burada bir sorunumuz var gibi görünüyor," diye itiraf etti.

İşte tam o anda bunu hissettim.

Çıplak teninin bana sürtünmesi, duşun sıcaklığıyla hâlâ sıcaktı.

Aramızda hiçbir şey yoktu.

Çarpışma havlusunun kıvrımını çözmüştü.

Şimdi ayaklarımın üstünde, onun vücudundan gelen nemli ve sıcak bir şey hissediyordum.

Hafifçe kıpırdandı ve göğsünün göğsüme değdiğini hissettim. O da bunu hissetti, nefesini içine çekişine ve duruşunun sertleşmesine bakılırsa.

Orada durmuş, lanet olası eyalet başkentlerini ezbere okumaya çalışırken arzu sistemimi yumrukladı, böylece ellerim sürüklenmeye, keşfetmeye başlarken sikim onu duvara yaslamak ve dudaklarımı onunkilerin üzerine mühürlemek gibi fikirler edinmeye başlamadı...

Sikey
im.
Hayır

Hâlâ belimde duran parmaklarının da bu duruma yardımcı olmadığı kesindi çünkü aklımı başka şeylerde tutma çabalarım rağmen sertleşmeye başlayan sikimin üzerinde sürtünerek biraz aşağı ve yukarı kaymalarını düşünmekten kendimi alamıyordum.

"Gözlerimi kapatmama ne dersin?" Başını kaldırıp bana bakmasını izleyerek sordum.

Ve, kahretsin, bu bana geri yansıyan gördüğüm arzu değildi. Bu... işleri karıştırdı.

Özellikle de şimdilik benim evimde yaşayacağı için.

"Tamam," diye kabul etti, sesi arzusuyla daha boğuk çıkıyordu ve gerçekten, gerçekten tahrik olduğunda sesinin nasıl çıktığını bilmeden gidebilirdim. Çünkü şimdi tek hayal edebildiğim, aynı kalın sesle adımları haykırmasıydı.

İstediğim son şey bu olsa da gözlerimi zorla kapattım.

O zaman.

Sorun şu ki, Elizabeth eğilmeden önce bir adım geri atmadı.

Havlusunu almak için yere inerken omzu vücudumda gezindi.

Keskin nefes alış veriş, eğilirken kolunun sertleşmiş sikime sürtündüğünün farkında olduğuna dair ihtiyacım olan tek kanıttı.

Yine de kendini tekrar sarmak için geri adım atarken hiçbir şey söylemedi. Ve bunun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu bilmiyordum.

İşi bittiğinde "Tamam," dedi ama çoktan uzaklaşmış, odasının kapısının arkasına kapanmıştı.

"Kahretsin," diye iç geçirdim, kahvenin beklemesi gerektiğine karar vermeden önce bir saniyeliğine koridordaki duvara yaslandım, yatak odama geri döndüm, sonra en-suite banyoya girdim, kapıyı kapattım, soyundum ve duşa girdim.

İçimdeki arzuyu soğuk su serpintisiyle şok ederek dışarı atmak istiyordum, eğer onu beslersem daha da kötü olacağını biliyordum. Ama elimin aşağı kaymasını, sikimi tutmasını ve onu düşünerek okşamaya başlamasını engelleyemiyordum.

Ne diyebilirim ki?

Muhtemelen biriyle yatmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Bu kadar bastırılmış arzuyu inkar etmek mümkün değildi.

Muhtemelen Elizabeth'le kişisel bir ilgisi bile yoktu.

Kendimi buna ikna etmeye çalışsam da, zihnimde gördüğüm kesinlikle onun yüzüydü, dizlerinin üzerine çökmüştü, güzel mavi gözleri bana odaklanmıştı, eli sikimin etrafına sarılmıştı, sonra beni ağzına almak için başını eğdi.

Ağzıyla beni çalıştırması fikri beni çok etkiledi ama nedense kendimi duşa girmeden önceki kadar hüsrana hissettim, mutfağa gidip bana kahve hazırladığını görmeden önce giyindim.

"Geçen sefer hoşuna gitmiş gibiydi," dedi utangaç bir gülümsemeyle, daha önceki küçük karşılaşmamıza verdiğim tepkiyi kesinlikle özlemediğini söyledi.

"Evet, teşekkürler. Bir süre önce patronumun karısı beni dondurulmuş kahveye alıştırdı. Ama bence bu daha da iyi olabilir" dedim. "Aç mısın?" Bir yudum alırken sordum, sabahın ilk saatinde çok tatlı bir içecek olduğunu biliyordum ama yine de çok keyif aldım.

"Bir şey sipariş edecek vaktim yok," dedi adada duran telefonunu kontrol ederken.

"Bir şeyler yapacaktım," dedim. "Yemek mi yapıyorsun?" diye sordu kaşları havaya kalkarak. "Yapmaz mısın?"

"Şey, ben... hayır," diye itiraf etti başını sallayarak. "Annem yemek pişirmekten kesinlikle nefret ederdi. Sanırım çocukluğumuzda gerçek anlamda ev yemeği yediğimiz tek zaman, başka birinin yemek pişirdiği tatil günleriydi," dedi. "Annem mikrodalganın ve dondurulmuş yemeklerin kraliçesiydi. Sanırım ben hiç öğrenemedim.

"Sonra üniversitede her şey ucuz olanla ilgiliydi. Sanırım dört yıl boyunca tamamen ramazan, muz ve fıstık ezmesi sandviçlerle yaşadım ve bu konuda çok güçlü duygular geliştirdim.

"O zamandan beri öğrenmek için zamanım olmadı. Sabahları bazen yoğurt ya da hazır yulaf ezmesi yiyorum. Ama diğer öğünler genelde dışarıdan sipariş ediliyor. Annem yemek yapar mıydı?"

"Annem, teyzelerim, hatta bazı amcalarım. Ailem yemek konusunda çok iyidir," diye açıkladım. "Annem bunun bir yaşam becerisi olduğunu ve erkeklerin de en az kızlar kadar bunu öğrenmesi gerektiğini söylerdi. Ben de genç yaşta öğrendim. Sana bir şeyler hazırlayabilir miyim?"

"Yani, eğer teklif ediyorsan, seni geri çevirecek değilim," dedi hevesli bir gülümsemeyle.

Zamanının az olduğunu bildiğim için peynirli, ıspanaklı ve pastırmalı basit omletler yapmaya başladım. Onu etkilemek için içimde neredeyse karşı konulmaz bir dürtü vardı ama bunun sadece hayatımın geçici bir parçası olacak bir kadına duyduğum artan ilgiyi besleyeceğini bildiğim için bu isteğimi bastırdım.

Yine de ilk ısırığını yerken çıkardığı inilti, işlerin fizikselleşmesine izin vermeme konusundaki inançlarıma *siktir* et demek istememe neden oldu.

"İyi mi?" Bir ısırık daha koparıp ağzına atmasını izlerken sordum.

"Bir işin ve her şeyin olduğunu biliyorum ama bence şeflik mesleğini özlemişsin," dedi bana.

"Bunu sevdin, gerçek bir tam öğüne bayılacaksın," dedim, iştahım tamamen başka bir şey için olsa bile kendi yemeğimi yemeye başladım. "Bana evde olabileceğin yaklaşık bir zaman verersen, akşam yemeği hazırlayabilirim."

"Zorunda değilsin-" diye başladı. "İstiyorum," diye sözünü kestim.

"Artık çok geç saatlere kalmamaya çalışıyorum," diye itiraf etti. "Stajyerler ve personel çıktığında ben de çıkıyorum. Belki... sekiz?" dedi.

"Sekiz tane yapabilirim. Gidip gelirken araç paylaşımı yapacaksın, değil mi?" Keşke onu götürmeyi teklif edebilseydim diye sordum. Ama onun tek başına olmasından daha kötü olan tek şey, benimle tekrar görülmesi ve Bratva'nın senatörün dünyasında bir çeşit bitkimiz olduğunu düşünmesine izin vermesiydi.

Eğer geniş çaplı bir savaş isteseydik, bunu elde etmek için iyi bir yol olurdu.

Ne olursa olsun o noktaya gelebilirdi. Ama Renzo'nun, o pisliklerle gerçekten yüzleşmek zorunda kalmadan önce yeni müttefiklerini seçmemizi ve sayılarını azaltmamızı istediğinden emindim.

Elizabeth'in hayatımdaki varlığını ne kadar uzun süre gizli tutabilirsem o kadar iyiydi.

"Evet. olur mu?" sordu, haftalardır açmış gibi omletini mideye indirirken.

"Evet. Sadece takip edilmediğinizden emin olmak için önce sizi biraz gezdirmesini önereceğim."

"Oh," dedi, yüzü düştü. Işık ona doğru vurduğunda, çürüğünün gölgesini hâlâ görebiliyordum. Ama eminim ki eğer birisi

orada olduğunu bilmeselerdi, bunu anlayamazlardı. "Sence beni takip ederler mi?"

"Umarım değildir."

"Ya beni takip eden birini görürsem?" "Ara

beni," dedim ona.

"Ama..."

"Asla gerçekleşmeyecek endişeler yaratmayalım, tamam mı? Bugün infazcılarını takip edeceğim. Size ateş edenler ve muhtemelen evinize girenler onlar. Eğer iş yerinize yakın bir yerde değillerse, endişelenmemize gerek yok."

"Tamam," diye başını sallayarak kabul etti.

"Oradalarsa size mesaj atacağım, böylece dışarı çıkmamanız ya da kalabalıkta çıkmamanız gerektiğini bileceksiniz ve sonra size oradan talimatlar vereceğim."

"Bu işte iyisin," dedi sertçe nefes vererek ve omuzlarındaki gerginliği yuvarlayarak.

"İşin bir parçası sanırım," dedim ona. "Seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım," diye ona güvence verdim. "Umarım bu gece patronunun sana güvenmesini sağlayabilirsin. Bu durumda, oraya gitmeyi bırakabilir ve burada güvende olduğunu bildiğimiz bir yerde takılabilirsin."

"Evet," diye onayladı, başını salladı ama biraz üzgün görünüyordu.

"Hey," dedim, o mavi gözleri bana bakmak için kalkana kadar bekledim. "Seni acele ettirmeye çalışmıyorum. Kaydı alıp polise ya da basına versen bile, bir sonraki hamlene karar vermen için gereken süre boyunca burada kalmakta özgürsün."

"Polisin Bratva'yı alaşağı edeceğini düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim ona. "Burada kötümser olmaya çalışmıyorum, sadece gerçek bu. Büyük organize suç imparatorlukları bir skandal yüzünden bir gecede çökmez. Patronunuzun suçlamalarından kurtulmaya çalıştığı adam bu ailenin yüksek rütbeli bir üyesiydi. Onsuz da gayet iyi idare ediyorlar.

"Seksenli yıllarda yasalar mafyayı çökertmek için RICO'yu kullanarak büyük bir güç elde ettiğinde bile her şey birdenbire çökmedi. Bir süre büyüme sancıları yaşadı elbette ama hiçbir yere gitmedi. Aynı şey Bratva için de söylenebilir."

"Yani Brooklyn'de bir daha asla güvende olamayacağım," dedi üzgün gözlerle.

"Hey, burada asla asla demeyeceğim. Ne olacağını kim bilebilir?" "Hey, burada asla asla demeyeceğim. Kim bilir neler olabilir?" diye sordum.

tekrar korkusuzca yürüyebileceğimi düşündüm. Ama bu çılgınca bir şeydi, bu yüzden bu düşünceleri bir kenara ittim.

"Evet," diye kabul etti, yemeğini bitirdi ve kahvesine uzandı. "Şu anda sadece bir sonraki adıma odaklanmak muhtemelen en iyisi. Bu da Michael'ın bana güvenmesini sağlamak. Ve bu arada," dedi telefonunu kontrol ederek, "gerçekten aracımı sipariş edip yola çıkmam gerekiyor."

Bunu yaptı, şoförüyle buluşmak için acele *etmeden önce şanslı sikik* Kevin'i besledi ve sevdi.

Onunla dışarı çıktım, onu işe kadar takip etme dürtüsüyle savaştım, ikimizi birbirine bağlayan her şeyin bela anlamına geleceğini biliyordum.

"El," diye seslendi bir ses, Renzo'nun bana doğru yürüdüğünü görmek için dönmemi sağladı, kaşları kalkık, keskin gözleri Elizabeth'in az önce havalandığını gördüğünü söylüyordu. "Benimle konuşmak istediğin bir şey mi var?"

Kahretsin.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Elizabeth

Sekizi iki geçe arabanın arkasıındaydım.

Yine herkesin erken çıkmasına izin verirdim.

Michael işe gelmeye tenezzül bile etmemişti, ben de neden hepimiz zamanımızı boşa harcayalım ki diye düşündüm. Özellikle de planım onun yeniden seçilmemesiyken. Görevden alınması ve cezai suçlamaları beklemesi nedeniyle.

Bildiklerimi bilerek herkese normal bir iş günü yaptırdığım için kendimi suçlu hissettim. Ama yine de hepimiz harcadığımız zaman için para alıyorduk, o yüzden sanırım bunun bir önemi yoktu. Gerçekten üzüldüğüm tek insanlar Michael'ın kampanya vaatlerine gerçekten inanan idealist stajyerlerdi. Gerçi onunla yan yana çalışıp, her gün hepimizin yaptığı şeyleri duyup yine de ona inanıyorlarsa, asıl sorun onların saflığıydı.

Başım arka koltukta dönüyor, beni takip ediyor olabilecek arabaları arıyor, şoföre iki kez yanlış yol tarif ederek kuyruğum olsa bile kuyruğu sallamaya çalışıyordum.

Yine de sonunda Elian'ın sokağına girdiğimizde bizi takip eden kimse yoktu ve kapıya doğru çılgınca bir koşu yapmak yerine rahatça dışarı çıkma, güvenli bir binaya girmeye çalışmak ve birinin beni vurabileceğı herhangi bir pencereden uzak durmak iyi hissettirdi.

Yine de anahtar olmadan, Elian'ın dairesinin ziline bastığımda ve beni yukarı çıkarmasını beklemek zorunda kaldığımda kendimi biraz açıkta hissettim.

Onun katındaki asansörden henüz bir adım atmıştım ki, keskin domates kokusu bana doğru yayıldı ve açgözlülükle derin bir nefes almamı sağladı.

Diğer kadınları bilmem ama bir erkeğin benim için yemek yapması fikri neredeyse gülünç derecede seksiydi.

Neredeyse o sabah koridorda karşılaştığım ve düşünmemem gerektiğini kendime hatırlatmaya çalıştığım o küçük olay kadar seksi.

Ve başarısız oldu.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

O küçük olayın anısına vücudumun verdiği tepkiler yüzünden günün büyük bir bölümünde masamda kalçalarımı birbirine bastırarak oturuyordum.

Elian gibi muhteşem bir adama gömleği olmadan yakın olmak bile yeterince sıcaktı. Ama üzerinde tek bir giysi olmadan ona karşı olmak? Bu başka bir seviyeydi.

Duş almaya gittiğimde dikkatsiz davranmıştım, her zamanki rutinime ve banyodan çıkıp doğrudan yatak odama girebildiğim daireme o kadar alışmıştım ki, banyoya kıyafetlerimi getirmeyi unutmuştum.

Bu yüzden koridorda çılgınca koştum. Yarı çıplak bir Elian'a çarptım.

Ve kötü bir film gibi, havlu çözüldü ve ayaklarıma düştü, beni çıplak göğsüne ve karnına karşı tamamen çıplak bıraktı.

Teninin göğsüme değmesi tüm sinir uçlarımda arzu püskürmesine neden oldu ve beni tamamen ele geçirene kadar yavaş yavaş içimi yakan bir ateşi tutuşturdu. Dönüp tekrar ona sürtünmemek için kendimi zor tutuyordum.

Aslında istediğimden emin olmadığım mahremiyeti korumak için gözlerini kapattığında ona uzun uzun baktığımı itiraf etmekten gurur duymuyorum.

Benim hatam bile değil.

Adamın öyle bir vücudu vardı ki, bir adım geri çekilip onu gerçekten içinize çekmenizi istiyordu.

Geniş omuzlar, sıkı bir göğüs, kordonlu pazular ve düşük pijama pantolonunun içinde kaybolan o seksi V'ye doğru sivrilen bir karın kası.

Bir de o ince malzemeye bastıran kendi arzusunun kanıtı vardı ki, onun da benim kadar o andan etkilendiğine dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Keşke omzum onu biraz daha fırçalasaydı.

Tanrım, benim neyim vardı böyle?

Daha önce bir erkek fikrine bu kadar kapıldığımı hiç hatırlamıyorum. Belki de geçmişte odak noktam neredeyse sadece okulum ve kariyerim olduğu içindir.

Söz konusu kariyer artık çökmeye başladığına göre, sanırım Elian'ı düşünmek için daha fazla zihinsel alanım vardı.

Aslında daireye girdiğimde onu tamamen giyinik bulduğumda biraz hayal kırıklığına uğradım.

"Kötü bir gün müydü?" diye sordu, ayakkabılarımı tekmeleyip derin bir iç geçirdikten sonra yalınayak Kevin'in ağaç sehpasında asılı duran iplik yumağını tembelce okşadığı yere doğru yürüdüm.

"Bugün gelmedi bile," dedim Elian'a. "Selam dostum. Yeni bir yerde eğlenceli bir gün geçirdin mi?" diye sordum, yanıt olarak ondan küçük bir mırıltı aldım.

"Özür dilerim. Bu işi gerçekten bitirmek istediğini biliyorum," dedi ben mutfağa geri dönerken, o sade siyah bir tişört ve pantolonla duruyordu. "Şarapla ilgilenir misin?" diye sordu, adada soluduğu bir şişe kırmızıya doğru el sallayarak.

"Sadece buz küpleri koyduğum için beni yargılamazsan," dedim.

Alkolün migreni tetikleyebileceğini biliyordum ama boynuma ve omuzlarıma çöken gerginliği biraz olsun azaltacak bir şey gerçekten işime yarayabilirdi. Ve diğer yerlerimde de.

Elian bir şarap kadehi aldı, içine birkaç buz küpü koydu, sonra bana bir bardak doldurdu. Azgın benliğim onun ön kol kaslarının her harekette nasıl hareket ettiğini izlerken, bu kasların benzer şekillerde seğirmesine ve gerilmesine neden olabilecek başka şeyler düşündüm.

"İyi misin?" Elian yüzümdeki bir tuhaflığı fark ederek sordu ve beni arzu okuma konusunda iyi olmadığı için dua etmek zorunda bıraktı.

"Evet," diye kabul ettim ve bardağıma uzanırken ona küçük bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim" demeye başlamıştım ki parmaklarımız bardağa değdi ve yemin ederim kolumda bir kıvılcım cızırdadı. "Teşekkürler," dedim sesimdeki hafif boğuk tınıyı görmezden gelerek. "Ee, ne pişiriyorsun?" diye sordum.

Domates kokusu şimdi çok daha güçlüydü. Ama bu kadar yakından diğer kokuların ipuçlarını da seçebiliyordum. Sarımsak, yağ, fesleğen ve kekik.

"Peynirli ravioli," dedi, tezgâha gidip büyük bir metal kâse aldı, adaya geri getirdi, yüzeye biraz un serpti ve ardından bir top hamuru beton tezgâhın üzerine bıraktı.

"Sıfırdan mı?" Ağzım açık kalarak sordum.

Bunun üzerine Elian'ın kaşları çatıldı. "Bunu başka nasıl yapabiliriz?" diye sordu.

"Dondurucudan," diye itiraf ettim, birden kendimi biraz aptal gibi hissettim çünkü belli ki birinin hamuru açması ve dondurmadan önce ravioliyi doldurması gerekiyordu.

"Taze yemeden yaşamış sayılmazsın," diyerek beni temin etti ve hamur topunu ikiye bölmek için kullandığı garip, dalgalı metal bir alet çıkardı, bir kısmını kaseye geri koydu ve sonra bir tahta parçasına uzandı.

"Bu da ne?"

"Bir oklava," dedi, kafası daha da karışmış görünüyordu.

"Oklavaların sapları yok mu?" Her iki uca doğru sivrilen ama gerçek sapları olmayan şeye bakarak sordum.

"Bu bir Fransız oklavası," dedi bana. "Kullanması daha kolay bence" dedi, üzerine ve hamura un serpti, sonra hamuru açtı ve bana aval aval bakmam için bir önkol gösterisi daha yaptı.

Bir süre sonra Elian'ın küçük peynir parçalarını hamur boyunca sıralar halinde bırakmasını ve ardından diğer yassılaştırılmış hamur parçasını bunların üzerine yerleştirmesini izlerken, "Saatin doldu," dedi.

"Bu neredeyse meditasyon gibi," dedim ona, o anda bedenimin ve zihnimin hissettiği son şey sakinlik olsa bile.

"Buraya gel," dedi ve ben daha iyi düşünmeden tabureden indim.

Elian ellerini sildi, sonra çekmeceyi karıştırarak ucunda dikenli bir daire olan küçük bir alet çıkardı.

"Bu bir çizme mahmuzuna benziyor," dedim, bana doğru uzanıp beni kendisiyle adanın arasına götürürken, ön tarafının tamamı sırtıma yaslanmıştı.

Aslında kıkırdamasının ondan bana doğru titreştiğini *hissettim*. Bu da vücudumda dolaşan kaosa yardımcı olmuyordu.

"Bu bir pasta tekerleği," dedi Elian etrafımda uzanıp tekerleği bir sıra peynirin üzerinde gezdirerek hamuru keserken. "Sen dene," dedi, tekerleği elime bastırdı ama uzaklaşmadı, tam arkamda durdu, cennet gibi kokuyordu ve omzumun üzerinden izlerken daha da iyi hissediyordu.

İşe koyuldum, peynir lekeleri arasında dikey çizgiler kestim, sonra yatay olanları da yaptım.

"Bu kadar mı?" Mümkün olan en basit Şekilde de olsa yardım etmiş olmanın heyecanıyla sordum.

"Hayır. Şimdi bu süper özel ekipmana ihtiyaçımız var," dedi ve bir çekmece açıp bir çatal çıkardı.

"Çatal mı?" Gülümseyerek söyledim. "Ne için?"

"Mantının kenarlarını mühürlemek için," dedi ve çatalın dişlerini her bir mantının dört kenarına bastırarak gösterdi. "İŞte. Bunu sen al" dedi ve çatalı bana uzattıktan sonra dikkatini sosunu karıŐtırmaya verdi. Bir somun İtalyan ekmeği çıkardı, sonra dilimlemeye başladı, ben raviolileri mhrlemeye çalışırken tereyağı, sarımsak ve otlarla doldurdu.

Elian raviolileri piŐince kaynar suya indirmeme bile izin verdi ve ben de sonunda ilk yemek piŐirme dersimi almış gibi hissederek tekrar yerime geçtim. Objektif olarak, asıl yemek piŐirme işini Elian yapmış olsa bile. Yine de bir baŐarı gibi hissediyordum.

"Denemek için sabırsızlanıyorum," diye itiraf ettim, Elian hızlıca bir salata hazırlarken Şarabımı tekrar yudumladım, sonra mantının bitmesini beklerken masayı hazırladım.

Yirmi dakika sonra masaya oturmuş yemeklerimizi yiyorduk ve ben ravioliye ulaşmak için salatamı aceleye getiriyormuŐ gibi görünmemeye çalışıyordum.

"Aman Tanrım," diye inledim sonunda bir ısırık aldığımda.

"Omletten daha mı iyi?" diye sordu, bir mantıyı daha ağzıma tıkıŐtırmamı izlerken gözleri sıcacıktı.

"Yemek sırasında konuşmanın iyi bir davranıŐ olduğunu biliyorum," dedim. "Ama bu yemeğe odaklanmam gerekiyor," dedim ve pantolonumun bel bandı midemi kesene kadar yemeye devam ederken Elian'dan minnettar bir kıkırdama aldım.

"Bu kadar sık böyle yemek yaparsan daha yoğun bir fitness rutinine baŐlamam gerekecek," dedim ona, Őarabımdan daha fazla yudum almak için sandalyeye yaslanarak.

"Lazanyamı deneyene kadar bekle," dedi ve küçük bir inilti çıkardı. Ben.

"Bu kariyer yolunda kararlı ?" Ben sordum. "nk Yatılı bir aŐım olması için iyi para derdim."

"Beni kıŐkırtma," dedi, bakışları bir saniyeliğine dudaklarıma kaydı ve sonra tekrar yukarı ıktı. Yoksa bu hsnkuruntu muydu?

"Sen yemek yaptığın için bulaşıkları benim yıkamama ne dersin?"

"Bulaşık makinesi bunun için var," dedi ve tabakları toplayıp mutfağa getirdi. "Tatlının yanında biraz daha şarap ister misin? Ya da kahve?" diye sordu.

"Kahveyle devam edelim," dedim, ne kadar iyi olursa olsun bir bardak daha riske atmak istemedim. "Sen de mi pişiriyorsun?"

"Maalesef hayır," diyerek buzdolabına uzandı ve iki dilim cheesecake çıkardı. "Bu fırından alınmış. Pişirmeyi hiç beceremedim. Annem yemek pişirmenin bir sanat, fırıncılığın ise bir bilim olduğunu söylerdi. Sanırım bilim benim güçlü yanımdır değil."

Pişirmeye en çok yaklaştığım şey, üzerlerinde küçük şenlikli tasarımlar olan önceden hazırlanmış kütük kurabiyeleri kesip fırına atmak. En azından biraz olsun tatil gibi hissettiriyor.

Geçtiğimiz tatil sezonu, birlikte vakit geçirebileceğimiz büyükbabam olmadan özellikle hüzünlüydü. Tabii ki yemek siparişi verdik ama en azından evimde, diktiğim küçük güzel ağaçla birlikte birbirimizle paylaştık.

Ama o olmayınca neredeyse ağacı hiç asmayacaktım. Bunu yapmamın tek nedeni, yapmamanın çok iç karartıcı olduğunu hissetmemdi. Yine de orada oturup bir Çin yemeği paketinden yemek yerken ağaca bakarken, belki de paylaşacak kimseniz yoksa tatiller olmuyormuş gibi davranmanın daha iyi olacağını düşündüm. Birlikte yemek yiyeceğiniz, film izleyeceğiniz, hediye değiş tokuşu yapacağınız.

"Seni kaybettim mi?" Elian önüme bir fincan kahve ve üzerinde cheesecake bir tabak koyarak sordu.

"Sadece bir saniyeliğine," diye itiraf ettim.

"Peki hafta sonu planlarınız neler?" diye sordu.

"Çalışıyorum," diye itiraf ettim cheesecake'ten bir parça keserken. "Bir kampanya üzerinde çalışırken gerçekten hiç boş gün olmuyor."

"Seçim bittikten sonra ne olacak?"

"Bir sonraki seçim dönemine kadar işsizim. Bazı politikacılar bizi farklı bir kapasitede tutuyor ama genellikle senatörler değil. Kampanya yöneticilerinin çoğu pazarlama ve halkla ilişkiler alanında uzmanlaşmıştır. Dolayısıyla kampanya bittikten sonra bu alanlarda sabit işler buluyoruz ya da serbest çalışıyoruz."

"Planlarınız nedir?"

"Serbest çalışmak. Dürüst olmak gerekirse şu anda yaptığım işle aynı miktarda ya da daha az, ama bunu evden yapabiliyorum. Ve bir daire için o kadar para ödüyorsanız, gerçekten orada olup tadını çıkarmak güzel."

"O zaman neden kampanya işini kabul ettin? Michael'a o kadar inanıyor muydun?"

"Tanrım hayır," dedim, sonra kulağa ne kadar kötü geldiğini düşünerek dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hayır. Politikalarımız tam olarak uyuşmuyor. Ahlaki değerlerimiz daha da az. Ama sanırım büyükbabamın hastalığından ve vefatından sonra, gerçekten iyi haklara sahip olma konusunda biraz paranoyak olmuştum. Benimki devreye girer girmez, akla gelebilecek her testi yaptırdım.

"Bu iş bittikten sonra sağlık sigortamın yüzde yüzünü ödemeye geri dönmek zorunda kalacağım. Ve muhtemelen maliyetleri düşürmek için alabileceğim en düşük sigortayı almaya çalışacağım. Daha önce de böyle yapıyordum. Ama en azından bu sefer, şu an için her şeyin yolunda olduğunu biliyorum," dedim elimi kendime doğru sallayarak.

Hareket hakkında hiçbir şey düşünmedim. Ta ki Elian'ın bakışları hareketi takip edene kadar.

Gözlerinin gezindiği her santimimin ısındığına yemin edebilirim.

Ve nabzımın nasıl hızlandığına, meme uçlarımın nasıl sertleştiğine ve seksimin nasıl ilgi içinde çırpındığına çok fazla odaklanmayacaktık.

Çünkü bunlar tehlikeli düşüncelerdi.

Yemeğimizi bitirdiğimizde konuşmaya sadece yarı yarıya dikkat ettim çünkü sürtük iç diyalogum, çatalından cheesecake'ini yerken o ağızla yapabileceği başka şeyleri düşünüyordu. Dudağını yalamak için dilini hafifçe dışarı çıkarması neredeyse kendimi onun önündeki masaya yaymama ve ikinci tatlısı olmayı talep etmeme neden oluyordu.

Bir süre sonra kendimi yatağa attığımda, yatakta dönüp dururken tenimin artan hassasiyetinin daha fazla farkına varmamı sağlayan ipeksi pijamalarımı giyerken aklımda olan düşünceler de bunlardı.

Sonunda, aşırı sıcaktan bunalmış bir halde yorganı üzerimden attım ve elimi vücudumda gezdirerek pijama şortumun ve külotumun bel bandının altından .

Parmaklarımın fırçası neredeyse beni anında doruğa çıkarıyordu, o kadar ateşlenmişim ki.

Çok geçmeden sırtım kamburlaştı, nefesim hızlı ve sık nefesler halinde geliyordu, gözlerim kapanırken küçük inilti kaçıyordu ve Elian'ın elini elimin olduğu yerde hayal ettim. Sonra da ağzını.

Ve parmaklarım içimde kayarken onun başka bir parçası.

Küçük bir zevk çılgılığı attığım anda tamamen başka bir şey duydum.

"Kahretsin," Elian'ın boğuk sesi içinden fırladı ve bakışlarımı açıp kapattığımdan emin olduğum kapının aralığında duran Elian'ı görmek için kafamı çevirmeme neden oldu. "Kevin..." diye açıklamaya başlamıştı ki kedi tembel tembel içeri girdi, kuyruğunu salladı, gerginlikten tamamen habersizdi.

Elian cümlesini bitirmedi, sadece kapıyı az önce girdiği sahnenin üzerine kapattı.

"Oh, Tanrım," diye inledim, yatakta doğrulduğumda elim külotumdan kaydı, utançtan yüzüm alev alev yanıyordu.

Daha önce hiç kimse beni böyle tehlikede bir pozisyonda görmemişti. Elian için ne kadar garip bir durum olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama o anda bir suikastçinin mermisinin yatak odasının penceresinden girip beni bu ıstıraptan kurtarmasını memnuniyetle karşılayacağımdan emindim.

Onunla tekrar nasıl yüzleşecektim? Basit cevap,
yüzleşmeyecek olmamdı.

Olgun biriyim, biliyorum.

Ama bu yakalanmak için aşağılayıcı bir durumdu.

Ondan önce kalkacak ve daireden aceleyle çıkacaktım. Sonra, umarım, senatörü kaydedebilir ve tüm bu çileyi bitirebilirdim.

Devam edecek ve Elian'ın dairesinden, Elian'ın hayatından çıktığım için bir hayal kırıklığı dalgası hissetmiyormuşum gibi davranacaktık.

Çünkü bu çılgınlıktı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Elizabeth

Sabah evden çıkarken saçlarım hala ıslaktı, alt kata inerken asansör kabinini derme çatma bir ayna gibi kullanarak düzgün bir topuz yapmaya çalışıyordum, uykusuzluk ve kahve eksikliği yüzünden huysuzdum.

Ve tüm leğen kemiğimin giderek sıkılaştan bir mengenede olduğunu hissetmeye başlayan cinsel hayal kırıklığı yüzünden hiç değil.

Hayır.

Bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Arabaya binmeden önce ehliyetini kontrol ettim. "Sabah ," dedi, henüz uyumamış gibi görünüyordu.

"Her zaman," dedim, arabanın etrafında bizi takip eden başka arabalar var mı diye bakarken, Elian'ın mahallesindeki sokaklar şaşırtıcı derecede boştu.

Herkes önce işe erken gidip kendimi kolay bir hedef haline getirme korktum, bu yüzden şoförün beni birkaç blok ötedeki rastgele bir kahvehaneye bırakmasını sağladım ve daha makul bir saate kadar tabletimde çalışıp kafeinimi almaya karar verdim.

Ama aslında tek yapabildiğim pencereden dışarı bakmak ve Elian hakkında hayaller kurmaktı. Tahmin edebileceğiniz gibi bu da içimdeki sızıya pek yardımcı olmuyordu.

Ofise vardığımda zaten yıpranmış ve çabuk sinirlenmiştim.

Senatörün ayak sesleri açık kapımın önünde durduğunda neredeyse *hırlayacaktım*.

"Yardımcı olabilir miyim?" Sözlerimde bir ısırik duyarak sordum ama bunu umursamayacak kadar yorgundum. Bu iş nasıl olsa yakında bitecekti. Patronla küsüp küsmediğim neden umurumda olsun ki?

"Ne yapıyorsun?" diye tersledi ve bakışlarımı kaldırdı.

"Detaylandırmak ister misin?" Yüzünün ne kadar kızarmış olduğunu görünce iç çekmemi zorlukla engelleyerek sordum. Bir şeye kızmıştı. Ve öyle görünüyordu ki, beni de ilgilendiriyordu.

"Çoktan arabaya binmiş olmamız gerekiyordu," dedi, bileğini işaret ederek ve Rolex'ini kontrol etmek için kolunu çevirerek.

"Bana neyi hatırlatacaksın?" Dedim, zihnim o anda programa bakamayacak kadar karıştı.

"Belediye binası toplantısı," dedi Michael, sesi kısık bir şekilde.

"Tamam," diye kabul ettim, eşyalarımı toplayıp çantama tıktırdıktan sonra ayağa kalktım ve koridorda onu takip ettim.

Onunla birlikte arabada olmak ve arkamdan muhtemelen bana zarar vermek isteyen bilinmeyen kötü adamların gelmesi konusunda endişelenmekle meşguldüm, ancak senatör hızla raydan çıkan bu düşünce trenini yarıda kesti.

"Bana notlarımı yazmadığınızı mı varsaymalıyım?" diye sordu.

"Çoğunu tamamladım," diye itiraf ettim, onları çantamdaki klasörden çıkarırken. Fihrist kartlarının üst kısımları, toplantıda gündeme gelebilecek "konu" ile örtüşecek şekilde çeşitli fosforlu kalem renklerine bürünmüştü, böylece onlara hızlıca göz atabilir ve fırsat verildiğinde muhtemelen patlayacağı akıldışı bir atıp tutma yerine benim tarafımdan yazılmış sanatsal bir yanıt bulabilirdi.

"Çoğunlukla bana yardım etmeyecek, değil mi?"

"Arabada bitiririm," dedim, o aceleyle ilerlerken ses tonumu nötr tutmaya çalışarak.

Her zamanki gibi arkaya kaydı.

Normalde ben de onunla otururdum.

Ama bunun yerine ön yolcu koltuğuna tırmandım ve ön paneli tabletimi sabitlemek için kullanarak notlarımı olabildiğince net bir şekilde karalamak için bir masa gibi kullandım. Büyük, blok gibi yazılarla. Senatör el yazısından ve küçük harflerden nefret ederdi, sayfaya daha çok şey sığdırmamı sağlasa bile. Gözlüklerini takmayacak kadar kibirliydi.

Bir ortaokulun spor salonunda yapılacak olan toplantı salonuna arabayla yaklaşık on dakikalık bir mesafedeydi.

Senatör o kadar büyük bir alana ihtiyaç duyacak kadar kalabalık çekmez.

O makyajını tazelemek ve notlarına göz atmak için içeri girerken ben de koştura koştura salona girip katlanır sandalyeleri daha az sayıda olacak ve her biri birbirinden çok daha uzakta duracak şekilde yeniden düzenlemeye çalıştım. Bu şekilde, gerçek koltukların yarısından fazlasını kaldırmış olmama rağmen dolu görünecekti.

Tanıdık, alaycı bir sesin "Büyük bir kalabalık bekliyorsun, ha Beth?" diye duyana kadar yalnız olmadığımı fark etmemiştim. Popüler bir siyasi vlogger olan Nathan Evans, kot pantolonu ve tişörtünün içinde rahat bir ukalalıkla yürürken sordu. Dürüst olmak gerekirse, tüm yakışıklı erkeklerin biraz havası vardı. Nathan da kirli sarışın, mavi gözlü ve hiçbir zaman benim tipim olmayan bir şekilde kesinlikle çekiciydi.

"Nathan, senin dışarıda basınla birlikte beklemen gerekiyordu," diye hatırlattım ona.

"Sonunda basının bir parçası olduğumu kabul edecek misiniz?" diye sordu.

"Bunu kabul etmekte hiç sorun yaşamadım," dedim, sandalyelerin düzenini kontrol etmek için geri çekildim, sonra da çıkardıklarımı Michael'ın göremeyeceği şekilde tribünlerin arkasına saklamaya çalıştım. "Tribünleri nasıl kapatacağımıza dair bir fikrin var mı?" Her iki tarafta birden fazlasına kesinlikle ihtiyacımız olmayacağını düşünerek sordum, dördüne birden değil.

"Burada bir düğme var," dedi Nathan, bana düğmeyi göstererek, ama yanıma uzanıp kendisi basarak.

Eğer bir erkeğin, herhangi bir erkeğin dokunuşuna çaresizce ihtiyaç duyduğum için azmış olsaydım, o an yeniden bir ilgi kıvılcımı hissedebilirdim. Özellikle de önceki geceden beri ne kadar heyecanlandığımı düşünürsek.

Ama sadece... hiçbir şey yoktu.

Aslında, hayır. Bana bu şekilde baskı yapabileceğini düşünmesi hafif bir rahatsızlık yarattı.

Yani sadece Elian'la ilgiliydi. Birlikte yaşadığım adam.

Şu andan itibaren sonsuza kadar kaçınmam gereken kişi, yoksa aşağılanarak ölürüm.

Harika.

Sadece

harika.

"Söyle bakalım Beth," dedi, lakabım karşısında gözlerimin kısılmasından hoşlanmışa benziyordu, "Westmoore için çalışmayı ne zaman bırakacaksın ve

Bu yarış ı gerçekten kazanma şansı olan aday için çalışmak üzere kaydolmak mı?"

"Senatör Westmoore'un da herkes kadar şansı var," diye ısrar ettim.

Nathan, "Tek şansı var, çünkü onun ifadelerini onun için sen hazırlıyorsun," diye ısrar etti ve haklı olduğunu biliyordum. "Belki ona notlarına almayı dşnmediğin bir şey sorarım," dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Lanet olsun, bunu nereden biliyordu?

"Senatör sorabileceğiniz tüm soruların cevabını mutlaka bilecektir."

"Eminim yle yapacaktır," dedi Nathan sırtarak. "Biraz yorgun görünüyorsun, Beth. Sürekli batan bir geminin dümeninde olmak stresli, değil mi?"

Normalde şakacıydım, lanet olsun. İşim buydu. Ayaklarının üzerinde düşünebilmek. Bir durumu lehime çevirebilmek.

Sorun şu ki, o haklıydı. Sadece neden haklı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ve bu geminin alabora olmasını planlayanın ben olduğumu.

"Kimsenin işi garanti değil," diyebildim, ses tonum her zamankinden daha soğuktu. Öyle görünüyordu ki, bunu bir tehdit olarak algıladı. Kaşları havaya kalktı. Omuzları dikleşti.

"Endişelenmeli miyim?" diye sordu, sesi aldatıcı bir şekilde sakindi. "Sanırım bu duruma göre değişir."

"Ne zerine?"

"Dolabınızda ne iskeletler var. Ve kim onları dışarı çıkarıp etrafta göstermek ," dedim.

Bu iyi bir örtülü tehditti. Onun peşinde olduğumun kanıtı olduğunu asla iddia edemeyeceği bir şey. Ama bu onu benden uzaklaştırdı. Bu iyiydi çünkü sabrım kâğıt gibiydi ve onun için keskin ve neşeli olmak için gerekenlere sahip değildim.

Spor salonundan çıkarken kapıların nihayet açıldığını ve insanların içeri doluştuğunu duyduğumda Michael'ın hazır olduğunu umdum.

Senatörün hazırlık istasyonu olarak kullandığı soyunma odasına doğru ilerledim ve tam ona zamanı hatırlatacaktım ki, ona bir bakış attım.

Aman Tanrım.

Makyaj sanatçısı onu daha da fazla bronzlaştırdı. Deri gibi görünüyordu. Ve daha da kötüsü, gözlerinin altında çok fazla fosforlu kalem kullanmış, bu da ona çılgın bir görünüm vermiş.

Gazetecilerin ve vlogger'ların taşıdıkları pahalı kameraların da makyajın senatörün kırışıklıklarına nasıl yerleştiğini ve onu daha yaşlı gösterdiğini fark edeceğinden emindim.

"Büyük kalabalık, değil mi?" Michael, ben makyöze oraya gitmeden önce yüzünü silmesini önermeden önce kâğıt önlüğünü çıkararak sordu.

"Ekibin beklentisi de buydu," dedim ona. Yalan değildi. Bunu bir tür başkanlık resepsiyonu alacağı şeklinde anlamış olsa bile.

Senatör, el sallayıp kameraları büyülerken gizlice podyumda koyabilmek için pantolonunun cebine koyduğu kartlarını topladı.

Onu dışarı kadar takip ettim ama soyunma odasının kapısında durdum, o fazla beyaz sırtışıyla Rolex'in olduğu elini sallarken dikkati ondan uzaklaştırmaya çalışmakla suçlanmak istemedim. Sanki sıradan insanları önemseyen bir kampanya yürütmesi gerekmiyormuş gibi. Bilirsiniz, haftada altmış saat çalışmasına rağmen böyle bir saati asla alamayacak olanları. Kendisi haftada birkaç gün çalışıp zamanının geri kalanını bağışçıları ağırlayarak ve metresini becererek geçirirken.

Omzuma doğru uzandım, tökezlemesi durumunda ona mesaj atabilmek için telefonumu almak istiyordum. Cep telefonunu sırf bu nedenle podyumda notlarının yanında tutuyordu.

Ama omzum boştu.

Senatörün ofisine vardığım ve sabah ofiste bir iki kadeh içki içtiği için çantamda sakladığım gargara şeritlerini almak üzere çantamı banklardan birine koyduğum an gözümün önünden geçti.

Sandalyenin durumunu düzeltmek için aceleyle dışarı çıktığımda onu geri almamış olmalıyım.

Protein barları, küçük bir şişe su, nane şekeri, deodorant, makyaj malzemesi, ıslak mendil, ilaç, yara bandı, saç bağı, leke çubuğu, dudak kremi, göz damlası, para, güç bankası, tabletim ve bir not defteri, hatta feci bir gardırop arızası veya uygun şekilde giyinmediğim ani bir olay durumunda plastik bir torbaya doldurulmuş kıyafet değişikliği ile dolu tutarak kelimenin tam anlamıyla bu lanet şeyle yaşayabilirim.

Onsuz kendimi çıplak hissederek, Michael hâlâ herkesin yerine oturmasını ve sakinleşmesini beklerken soyunma odasına geri döndüm, bana ihtiyacı olmadan önce bir dakikam olduğunu biliyordum.

Tam olarak bıraktığım yerdeydi ve fermuarını kapatmaya başlamadan önce telefonumu almak için elimi içine daldırdım.

Tam o sırada bir şey duydum. Bir karıştırma.

Ensemdeki tüylerin diken diken olması için hiçbir neden yoktu. Bu oldukça halka açık bir etkinlikti. Üstelik burası bir okuldu ve etrafta muhtemelen bakım personeli ve kimsenin okul malına zarar vermediğinden emin olmak için bir güvenlik görevlisi vardı.

Soyunma odasında mahremiyet beklentim yoktu. Makyöz bile muhtemelen eşyalarını toplamak için etrafta dolanıyordu.

Yine de, daha başımı çevirip sesin kaynağını bulmaya çalışmadan paranoya midemi bulandırdı ve kalbimi küt küt attırdı.

"Alo?" diye seslendim. diye seslendim, sesimin korku filmlerindeki aptal kızlardan biri gibi çıktığını düşünerek irkildim ve o aptal kızların yapacağı şeyin aynısını yaptım... sesin kaynağını aramak için dolap sıralarının etrafında dolaşmaya başladım. yerine, ne bileyim, güvende olacağım spor salonuna geri döndüm.

Karıştırma sesini tekrar duyduğumda boğazımda iğrenç bir his yükseldi, ama bu sefer az önce uzaklaştığım sıradan geliyordu.

Adımlarımı olabildiğince sessiz atarak dolap sırasının sonuna doğru ilerledim, etrafı gözetlemek ve sınırlarımı yatıştırmaya çalışmak niyetindeydim.

Ama dolapların göreceli korumasından dışarı adımımı atar atmaz onu gördüm.

Zihnim daireme, siyahlar içindeki figürün bana saldırmasına, bana vurmasına ve tekrar kaybolmadan önce son bir tehdit savurmasına geri döndü.

Bir an için kendime burada bir sürü insan olduğunu, bana zarar vermek için burada olduğunu düşünmem için bir neden olmadığını söylemeye çalıştım.

Ta ki yaz olduğunu hatırlayana kadar.

Ve tanınmamaya çalışmadığı sürece, bir adamın kapüşonlu bir kapüşon giymesi için kesinlikle hiçbir neden yoktu.

Zaten girdap halinde olan panik, göğsümde, boğazımda ve bileklerimde nabzımın atmasına neden olurken, boynumda ve sırtımda soğuk bir ter patlak verdi ve beni anında ürpertti.

Koşmam gerekiyordu.

Ama tam da spor salonuna, umarım güvende olacağım çıkışımın önünde duruyordu.

Ağzımı açtım, çığlık atmaya hazırdım, tam o sırada spor salonundaki kalabalık öfkeyle patladı, insanlar bağırdı, küfretti, kameralar muhtemelen yakaladı.

Umudumu kaybetmek üzereydim ki buranın yangın güvenliği protokollerine uymak zorunda olan bir kamu binası olduğunu hatırladım. Yani bu soyunma odasından başka bir çıkış daha olmalıydı.

Kararımı verdim, döndüm ve dolapların olduğu sıraya doğru koşmaya başladım, kendimi sadece güvenlik yanılması yaratacak kabinleri olan tuvalette buldum. Yeterince kararlı olan herkes üstünden ya da altından geçebilirdi. *Tuvaletler neden dolu değildi?*

Spor salonundaki kaosun ateşi yükselirken, bir iniltiyle başka bir dolap sırasından aşağı uçtum, sonra onun görüldüğünü gördüğümde keskin bir dönüş yaptım ve beni diğer yoldan geri götürdü.

İşte zaman
gördüm. Bir kapı.

Tanrı'ya şükür.

Senatörün boyu hakkında bu kadar güvensiz olmasına bir kez olsun sevindim, çünkü topuklu ayakkabılarla çok daha yavaş olurdum. Ve sanırım, kapıdan geçip okul yılı boyunca orada olacak sürgüler hariç dolaplardan başka bir şey olmayan boş bir koridora uçarken, uzun, atletik bacaklarım için de anne tarafıma teşekkür etmeliydim.

Koşarken sessizce bir kez olsun o minyon, narin kadınlardan biri olmayı diledim. Bir köşeden sıvışarak, açık bir dolaba tırmanarak ve her şeyin bitmesini bekleyerek kendilerini kurtarabilecek türden.

Ne yazık ki, ben öyle değildim.

Bu yüzden tek yapabildiğim arkamdaki ayak seslerinin farkında olarak koşmaktı, tam olarak ilerlemiyordum ama hızımı koruyordum, öyle ki biraz yavaşlarsam, ayağım takılırsa ya da bir kapıyı açmak için duraklarsam bana yetişebilirdi.

Koridordan aşağı doğru döndüm, yolumun sonunda yukarı çıkan bir merdivenden başka bir şey göremedim.

Kalçalarım yanmaya başlamıştı ama ilerlemeye devam edersem, ondan önde gidersem güvenderdim.

Tabii silahı yoksa.

Boğazımda bir inilti yükseldi, koridorun kenarına doğru yöneldim, elimle kapı kollarına vurdum ama açılan hiçbir kapı bulamadım.

Kelimenin tam anlamıyla saklanacak hiçbir yer yoktu.

Kendimi daha hızlı ittim, omzumun üzerinden bir bakış attım ve saldırganımın biraz güç kaybettiğini gördüm.

O daha büyüktü. Daha uzun. Daha genişti. Daha yavaş.

Acı verici derecede aptalca bir hareket yapmadığım için sessizce dua ederek kollarımı merdiven boşluğunun kapısına doğru uzattım, sonra da sosyal medyada gördüğüm fenomenler gibi dar egzersiz pantolonlarının içinde gerçekten güzel görünen yüksek, yuvarlak kalçalardan birine sahip olmak için spor salonundaki merdiven çıkma makinesinde geçirdiğim saatler için kendime teşekkür ederek yukarı çıktım.

Çünkü o merdivenleri uçarak çıktım, kalp atışlarım artıyordu ama beni yavaşlatacak kadar değil.

Ve kapalı merdiven boşluğunun büyük, boş alanında, saldırganım merdivenleri bile çıkamadan önce tepeye ulaşip başka bir kapıdan geçip bir koridordan aşağı inerken altımda duyduğum tek şey nefes nefese kalışımdı.

Kapılar burada da sinir bozucu bir şekilde kilitliydi.

Kütüphaneye açılan kapı hariç hepsi. Çünkü bir kapısı yoktu, sadece açık, davetkâr bir kapı aralığı vardı.

Açıktan kalmaktan daha iyi olduğunu düşünerek içeri girdim, kitapların arasında koşturdum, saklanacak bir yer bulmaya çalıştım.

Sonra, sanki biri dualarıma cevap veriyormuş gibi, onu gördüm. Dolaşım masasının arkasında açık bir kapı vardı.

Düşünmek için durmadım.

Çünkü bir odaydı.

Penceresiz bir oda.

Bu durumda en fazla bu kadar güvende olmayı umabilirdim.

Masanın arkasına koştum, odaya girdim ve ses çıkarmaması için kendimi yavaşça kapatmaya zorladım.

Sonra ellerim titreyerek ışığı kapattım ve dönüp saklanacak bir yer aramaya başladım. Çünkü saldırganım kardiyovasküler aktivitelerde benden daha yavaş ve daha az yetenekli olsa da, kesinlikle çok daha yetenekliydi.

daha büyük ve daha güçlü. Eğer yeterince kararlıysa, beni arkasında gördüğünde bir kapıyı kırabileceğini hayal ettim.

Duvarları hapisane grisine boyanmış, penceresiz, sıkışık ve klostrofobik bir yerdi. Okulda ders olmadığı için mekân neredeyse klinik derecede temizdi, hiçbir yerde başıboş bir kitap bulunmuyordu.

Ama sağlam tabanlı bir masa vardı, dışa bakan tarafı beni kapıdaki pencereden gizlerdi.

Arkasından koştum, çömeldim ve altına sığabilmek için kendimi olabildiğince sıkıca katladım, dizlerim göğsüme çarparak nefes almayı zorlaştırdı.

Nefes alışımı duyabileceği paranoyasıyla kendimi sessiz tutmak için burnumdan yavaş ve kısa nefesler almaya çalıştım.

Güvende, en azından şimdilik, telefonuma uzandım ve Michael'dan son beş dakika içinde gelen sayısız mesajı görmezden geldim.

Çok sinirliydi, bana büyük harflerle mesaj üstüne mesaj gönderiyordu.

NEREDESİN?

BENİ SABOTE ETMEYE MI ÇALIŞIYORSUN?

EĞER BANA CEVAP VERMEZSEN, KOVULURSUN.

Bunları görmezden geldim, farklı bir numara buldum ve bir mesaj hazırladım.

YARDIM!

Sesimin kısıldığından emin oldum ve ekranımı olabildiğince kararttım, sonunda kendimi nispeten güvene aldığımda ışığın beni ele vermesini istemiyordum.

Ekranıma bakıyor, dikkatini verdiğini ve beni kurtarmaya geleceğini gösteren nokta-nokta-noktayı görmek için dua ediyordum ki, saldırganımın ayak seslerini duydum, kütüphanenin içinde çılgınca hareket ediyor, kaçırıldığı hedefi bulmaya çalışıyordu.

"Seni bulacağım, seni aptal kaltak," diye hırladı, sanki yeterince çabalasam ortadan kaybolabilecekmişim gibi kendimi daha da sıkarken, adımlardan hâlâ soluk soluğa .

Artık hareketsiz olduğum için adrenalinin kaçmasına imkân yoktu, bu da

beni titretmeye başladı, karnımdan başlayıp tüm vücudum titreyene kadar devam etti, öyle ki Elian'ın yardım çağrısına cevap verip vermediğini kontrol etmek için telefonumu tekrar kaldıracak kadar kendime güvenemiyordum.

Birdenbire kapının kolu tıkırdamaya başladı, nefesim yeniden hızlı ve sığlaşıırken inlememek, haykırmamak için elimi ağzıma bastırmak zorunda kaldım.

Gittikçe daha sert çekerken ensemdeki ter omurgamdan aşağı damlıyordu.

Burada olduğumu

biliyordu. İçeri

girecekti.

O zaman kaçma şansım yoktu.

Her iki eli de kapıya çarptı, sinirli ve çocukça bir hareketti.

Ama sonra... sonra geri çekiliyordu, uzaklaştıkça ayak sesleri daha sessizleşiyor, adımlarını geri takip ediyordu.

Elimi ağzımdan çektim, düşürmemek için telefonumu iki elimle kavradım ve Elian'dan gelen bir mesaj gördüm. Aslında birkaç tane.

?

oluyor?

Sen iyi misin?

Bana nerede olduğunu söyle.

Elizabeth mi?

Titreyen parmaklarımla yazmaya çalışırken kelimelerindeki paniği duyabiliyordum.

Jackson Ortaokulu'nda belediye binası. Adam burada. Beni kovaladı.

Çok geçmeden on dakika uzaklıkta olduğunu söyleyen, beklememi söyleyen ve güvende olup olmadığını soran bir yanıt aldım.

Kütüphanedeki ofiste bir masanın altında saklanıyordu. İçeri girmeye çalışmış ama başaramamış. Yürüyüp gitmiş.

Bana tekrar mesaj atarak kıpırdamamamı, sakın olmamı ve beni almaya geleceğini söyledi.

Bu ofisin dışında neler olup bittiği, belediye binası toplantısının hâlâ devam edip etmediği, etrafta hâlâ bir insan kalabalığı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tek bildiğim Elian'ın geleceği ve onunla güvende olacağımdı.

Ama bunu bilmenin hiçbir etkisi hala içimde dolaşan, kalbimi hızlandıran ve derimi titreşiyormuş gibi hissettiren adrenalini hafifletmedi.

Burnumdan yavaşça nefes almaya ve ağzımdan sertçe nefes vermeye odaklanarak nefesimi yavaşlatmayı başardım.

Yavaş ama emin adımlarla, artık nefes nefese kalmıyordum, Elian bana ulaşmadan saldırganlığının geri gelmesinden korkmuyordum.

Telefonum bacağımda , ona uzanmamı sağladı, hala düşük ışığın pencereden görülebileceğinden endişeleniyordum.

Ama Elian bana mesaj atarak burada olduğunu, toplantının bittiğini ve mekanın terk edilmiş gibi göründüğünü söyledi.

Panik tekrar kabardı, saldırganımın bu geniş binada, belki de bir yerlerde saklanıp benim güvenli olduğunu düşünüp dışarı çıkmamı beklemesi, onun yerine Elian'ı ele geçirmesi fikri.

Yalnız mısın?

Yanıt hemen geldi.

Hayır. Binayı süpürmem lazım. Bana yirmi ver.

Orada oturup dinlerken, bir kavga ya da silah sesi duyup duymayacağımı merak ederken yirmi dakika bana sonsuzluk gibi geldi. Dışarıdaki sokağın sesinden başka bir şey yoktu, yine de orada oturup kendi nefes alışımı, kendi kalp atışımı dinliyordum. Ta ki kapı çalınana kadar, neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Sarsıldım, bu sırada tüm masa hareket etti ve korku bir kez daha içime doldu.

"Elizabeth, aç . Benim. Güvendeyim," diye bana güvence verdi.

Yavaşça, derme çatma barınağımdan sürünerek çıktım ve ayağa kalktım, kilidi açmak için kapıya doğru yürürken bacaklarım titriyordu ve dengesizdi.

Yine de kapı koluna uzanmama bile gerek kalmadı. Çünkü kapı itilerek açıldı ve kendimi Elian'ın kollarında buldum.

Ben de ona sarıldım, sıkıca tutundum, orada otururken beni ne kadar çaresiz umursamadan baharatlı kokusunu içime çektim ve kolunun belime dolandığını hissettim, diğeri boynumun arkasına gitti ve orada bulunduğu gergin kaslara nazikçe masaj yaptı.

"Her şey yolunda. Seni tuttum," diye mırıldandı ve içimde küçük bir ürperti yarattı.

Beni yakalamıştı, tamam.

Onun bilebileceğinden çok daha fazla.

Ve bu konuda nasıl hissetmem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elian

Uyandığımda boş bir daire görünce şaşırmadım. Yine de yalan söylemeyeceğim ve hayal kırıklığına uğramadığımı, büyük bir parçamın onunla kahve içme, ona kahvaltı hazırlama ihtimalinden heyecan duyduğunu söylemeyeceğim.

Kahretsin, sadece basit bir omletten daha etkileyici bir şey yapmak amacıyla erkenden uyanmıştım.

Ama o çoktan gitmişti, koridordaki banyonun buharı buharlaşmıştı.

Beni uyandırmadığına göre parmak uçlarında dolaşıyor olmalıydı, ama kahve cezvesi açık olmasa bile dışarı çıkmadan önce Kevin'i beslemeyi başarmıştı.

Sırf benimle karşılaşmamak için önemli bir sabah ritüeli gibi görünen bir şeyi feda ettiğine göre, bir önceki geceden dolayı çıldırmış olması gerektiğini biliyordum.

Anlamadığımdan değil. Anlıyordum.

Ve gerçekten ona bir özür borçluydum.

Yatak odasının kapısını çalmadan açmaya hakkım yoktu. Bu delice bir istilaydı. Ama saat biraz geç olmuştu ve odası uzun süredir sessizdi, bu yüzden uyuduğunu düşündüm. Endişeli, volta atan Kevin'i içeri almak için onu uyandırmak istemedim.

Ama evet, uyumuyordu.

Keşke o anki tepkimin arzu dolu olmadığını söyleyebilseydim. İçeri girmeyi, kapıyı kapatmayı ve onun yerine geçmeyi, boşalırken adımı haykırana kadar parmaklarımla ve dilimle onunla alay etmeyi hayal etmediğimi.

bunu söyleyemezdim.

Kahretsin, bir an için onu izlerken kafamda bundan çok daha fazlası vardı, eğiliyor, kıvranıyor ve inliyordu.

Ve sanırım bir parçam beni orada gördüğünde ilgisini çekeceğimi tahmin etmişti. Yemek ve tatlı boyunca bana birkaç kez attığı bakışları tamamen yanlış okumadıysam tabii.

Ama bu ilgi değildi. Korkuydu.

Bu da beni tam bir pislik gibi hissettirdi. Yani, evet, ona bir özür borçluydum.

Mesajla göndermeyi düşündüm ama bu şekilde konuyu açmanın şu noktada işleri daha da kötüleştirebileceğini düşündüm. Onu tekrar yüz yüze yakaladığımda söylemek için beklemem gerekecekti.

Telefonum çalmaya başladığında, işe yaramaz gibi görünen bir başka gözetleme yapmak için yola çıkmak üzereydim.

Rico'nun adı ekrandaydı. "Ne oldu?"

"Et dükkanına gel," dedi ve ben daha fazla ayrıntı sormadan görüşmeyi sonlandırdı.

İtiraf etmeliyim ki Rico'nun neler yaptığını görmek beni, Bratva üyelerini ögle yemeğine çıkarken ya da kuru temizlemeye giderken takip ederek arabamda tek başıma geçireceğim sonsuz saatlerden çok daha fazla heyecanlandırdı.

Rico'nun dükkânı günün ilerleyen saatlerinde açıldı, çünkü sabahın altısında biftek almak isteyen bir ton insan yoktu, bu yüzden tarafa gittim ve Renzo'nun çocuğu Coal'u arka kapıda nöbet tutarken buldum.

Sert görünüyordu. Ama yine de onu en son ne zaman kesiksiz ve çürüksüz gördüğümü hatırlamıyordum. Çocuk geçimini sağlıyordu, bu kesindi.

"Orada her şey yolunda mı?" Benim için kapıyı açmaya uzandığında sordum.

"Her zaman bir şeyler oluyor," dedi rahat bir omuz silkmeye. İşte Coal buydu. Sakin. Soğukkanlı. Bir gün iyi bir kaptan olacaktı.

Kapıya doğru ilerledim, dönüp ofise girmeyi beklerken, kendimi zeminin ortasında, bileklerindeki zincirle asılmış bir adamla karşı karşıya buldum, ayakkabılarının uçları omuzlarını asılı kalmaktan kurtarmak için yere zar zor değiyordu.

Ağır ağır nefes alıyordu, ter yüzünden aşağı akıyor, yanağındaki ve dudağındaki kesiklere karışıyor ve hepsini açık pembe bir renge dönüştürüyordu.

çenesinden beyaz gömleğine düştü.

"Bu da ne?" Bakışlarımı Rico, Renzo ve Saff'ın üzerinde gezdirerek sordum.

Bu üç kişi arasında nefes nefese kalan ve eklemleri sertleşmiş olan küçük, mavi saçlı Saff'tı.

"34^{üncü} Cadde ekibinin lideri," dedi Saff, bir şişe su almak için dönmeden önce ona doğru işaret ederek ve uzun bir yudum alarak.

"Ruslarla çalışan başka bir ekibimiz daha var," diye açıkladı Renzo, karanlık bakışları, bize hırlamaya çalışmasına rağmen neredeyse altına işeyecekmiş gibi görünen adamın üzerindeydi.

Saff, "Bugün o bölgede çantacıma yardım ediyordum ve onu o pisliklerden biriyle arabadan inerken gördüm," dedi. "Ben de adamlarımdan birine araba getirttim, onu arabaya attım ve sorgulanmak üzere buraya getirdim."

Hala nefes alıyor olmasına şaşırdım doğrusu. Saff çok öfkelenirdi. Ve bu genellikle patlayıcı ve şiddetli olurdu. Adam şanslıydı ki ihanetinin bedelini sadece birkaç çürük ve kesikle ödeyebilmişti. Şimdiye kadar. Tanrı biliyordu ki onunla işimiz bitmemiştir.

Renzo'ya başımı salladım, sonra ofise doğru ilerledim. "Diğer ekipler arasındaki vuruşları yaptık mı?" diye sordum.

"Yarın gece inmesi bekleniyor. Ekiplerden birinin lideri şehir dışındaydı ama bu gece döneceğini duyduk. Yani yarına kadar tekrar sokaklara dönmüş olacak. O zaman saldıracağız."

"Bununla ilgili planlarımız ne?" Saff ve Rico bize katılırken başımı ona doğru sallayarak sordum.

Rico sert bir şekilde nefes vererek, "Başka bir mürettebatı ortadan kaldırmak başka bir gelir kaynağını keser," dedi.

Hepimiz onun hayal kırıklığını anladık. olsa tereddüt etmezdik. Bize kazık attın, bunun için battın. Yine de bir örgütü büyütmeyle ilgili olan şey, sağladığımız istikrara güvenen erkekler, kadınlar ve çocuklar olmasıydı.

Zaten iki mürettebatı birden öldürüyorduk.

Elbette başkaları da gelip onların yerini alacaktı ama bunun için zaman gerekecekti.

Yani üçüncü bir gelir kaynağını kaybetmek gerçekten .

"Peki seçenekler neler?"

"Bir, onun işini bitiririz, sonra da adamlarımızdan birini o ekibin başına geçiririz. Bunun yerine bir ortağınızı oraya yönlendirin," dedi Rico. "Elbette bir sürü

bu fırsatı memnuniyetle karşılayacaktır."

"Ve iki?" Saff'tan bir homurtu duyarak sordum.

"Belli ki Saff bundan hoşlanmamış," dedi Rico, bir erkek kardeşin baş belası küçük kız kardeşine yaptığı gibi sırtarak. İtiraf etmek gerekirse, Saff da bazen onun için öyleydi. Çünkü Saff çoğu zaman önce ailesini düşünmeden hareket ederdi. Rico ise tam anlamıyla bir aile babasıydı.

"Ama diğer seçenek de onu Ruslara karşı kullanıp kullanamayacağımızı görmek. Bakalım ondan iyi bir istihbarat alabilecek miyiz, çünkü bu kadar dikkatli olduklarında sadece gözetlemek yeterli olmayacaktır."

Bunun üzerine başımı salladım.

"Ne tarafa eğiliyorsun?" Renzo'ya bakarak sordum.

"Ee, şimdi de Soylent Green saçmalığı mı başladı burada?" Dav'in arka odadan gelen sesi, bize doğru ilerlerken hepimizin kıkırdamasına neden oldu. Rico'ya gülümseyerek, "Çünkü eti insan olmadığını varsayarak alıyorum, dostum," dedi.

"İnsan daha ucuza gelir," diye itiraf etti Rico, sertçe iç çekerek ve onu ailesinden başka bir şey için endişelenirken görmek ilginçti. "Kısacası bu pislik Ruslarla çalışıyor. Onu öldürsek mi yoksa casusumuz mu yapsak diye düşünüyoruz."

"Onunla birkaç raunt dövüşmemi ister misin?" Dav sordu, yüzünde hınzır bir ifade belirdi ve Cinna'nın saldırganlarından birinin üstünde yerde yatarken, parmağı göz çukurlarına girerkenki görüntüsü aklına geldi.

"Kör olmasını istersem kimi arayacağımı bilirim," dedi Saff, dudakları hafifçe yukarı kıvrılmış olarak.

"Taşaklarının aksine mi?" Dav karşılık verdi.

"O bir kereydi!" Saff gözlerini ona dikerek ısrar etti. "Ve bunu hak etmişti. Kısırlaştırılmak istemiyorsan, köpek gibi davranma. Bu kadar basit."

"İkiniz de odaklanın," dedi Renzo başını sallayarak. Yine de gözlerindeki ışıık, şakalaşmalarından eğlendiğini gösteriyordu.

"Peki, benden bir şey mi istediniz?" Ellerin gereğinden fazla eleman varken neden burada olduğumu merak ederek sordum.

Rico bana "Görünüşe göre doğrudan Dimitri ile çalışıyor," dedi.

"Bu... oldukça yüksek rütbeli," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Evet," diye kabul etti. "Bu yüzden bu adamı onlara karşı kullanmanın mümkün olup olmadığını ya da Dimitri olduğu için çok riskli olup olmadığını bilmek istiyoruz."

Güzel bir soruydu.

Bir yandan, sırtlarına silah dayamadan o heriflerden birine bu kadar yaklaşabilmemizin tek yolu muhtemelen buydu. Diğer yandan, çeşitli insanların Bratva'nın tepesindeki adamların pratikte insan yalan dedektörleri olduğunu iddia ettiklerini duymuştum.

"Eğer bunu başarabilecek kadar zeki ve sakın olduğunu düşünüyorsanız, bence risk almaya değer. Ama çok ürkek ya da berbat bir yalancı olma ihtimali varsa, hemen bitir."

Rico başını sallıyordu ki cebimde telefonumun çaldığını hissettim. Adamlarımdan birinin bana bir güncelleme gönderdiğini düşünerek görmezden geldim. Ya da belki kız kardeşim o hafta aile yemeğine gelip gelmeyeceğini öğrenmek istiyordu.

Ancak arka kapıdan çıkarken nihayet elimi uzattım. Sonra kalbimin göğsümde sıkıştığını hissettim.

Elizabeth'ti.

Büyük harflerle yardım istiyordu. Ve ben onu görmezden geldim.

"Hey," diye seslendim Coal'a, "benimlesin," dedim bir mesaj atarken.

Coal kapıya iki kez vurdu, sonra Dav kapıda nöbet tutmak için dışarı çıkarken beni takip etmek için koşmaya başladı, kaşları çatılmıştı, ama işler acil görünürken neler olduğunu sormaktan daha iyisini biliyordu.

"Kendimi neyin içine soktuğumu söyleyecek misin, söylemeyecek misin?" Coal, ben yolcu koltuğuna geçerken sürücü koltuğuna tırmanarak sordu, Elizabeth'e mesaj atıp daha fazla ayrıntı almak ve yolda olduğuma dair onu rahatlatmak istiyordu.

"Bratva infazcılarının sürekli öldürmeye çalıştığı bir kız var," dedim ve başımı salladım. Hiçbir şey çocuğu korkutmuyordu. "Ortaokulda kovalandıktan sonra kütüphanede saklanıyor."

"Ortaokul mu?" diye sordu bana bir bakış atarak.

"O yetişkin bir kadın," dedim gözlerimi devirerek. "Bir basın toplantısı için falan oradaydı sanırım. Senatör Westmoore için çalışıyor."

"Sikeyim böyle işi," diye alay etti Coal.

"Bratva ile çalışıyor," dedim ona. "Bunun kanıtını bulmaya çalışıyor."

"Onu dışarı çıkarmak istemelerine şaşmamalı," dedi, neredeyse durmuş olan trafiği aşmak için karşı şeride geçerek

kornalar alıyor ve lanet olası bir belediye otobüsüyle çarpışmaya ne kadar yaklaştığıyla lanet olası kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oluyordu.

"Böyle araba kullanmayı nasıl öğrendin?" diye sordum.

"Buralardaydım," dedi omuz silkerek, geçmişine sahip çıkarak.

Buna alışmıştım. Renzo, Rico, Cinna, Dav ve Saff da benzerlerdi. Lombardi ailesinde, geleneksel bir aileye sahip olan çok az kişiden biriydim. Sanırım bizi, çoğunlukla kan bağı olan akrabalardan oluşan diğeri Beş Aileden ayıran da buydu.

Hız sınırını zorlayarak bile on dakika sürmesi gereken yolculuk sekiz dakikanın altına düştü.

"Plan nedir?" Coal benimle birlikte dışarı çıkarak sordu.

"Toplanıyor musun?" diye sordum. Cevap olarak gömleğini kaldırıp belindeki kılıfta duran silahı gösterdi. Sonra pantolonunun paçasını kaldırarak orada da bir silah olduğunu gösterdi. "Güzel. Elizabeth'i dışarı çıkarmayı düşünmeden önce tüm binayı taramamız gerekiyor," dedim.

". Birlikte mi ayrı mı?"

"Ayrı ayrı, böylece kimse bizi gizlice geçemez. Her seferinde bir kat, aşağıdan yukarıya, sonra ben Elizabeth'i almaya giderken sen aşağıya doğru bir tarama daha yap."

Bununla birlikte başımı salladım ve belediye binası bittikten sonra sıkı bir şekilde kilitlenmiş olan okulun yan sokağına doğru ilerlemeye başladık.

"Ben hallederim," dedi Coal ve arka cebinden bir maymuncuk çıkarırken beni yolumdan çekerek.

"Bunu yanında taşıdığın için endişelenmeli miyim?"

"Olur böyle şeyler. Hazırlıklı olmayı severim," dedi ve silahını bırakmak için uzanırken kilidi benim için açmadan önce etkileyici bir şekilde kısa bir iş çıkardı.

Benimkini çoktan çıkarmıştım, bu yüzden içeri girdim ve ıssız koridorlarda yürürken önden gittim. Tüm sınıfların ve ana ofisin kapıları kilitliydi. Ve yetişkin bir adamın kısa, ince dolaplardan birine sığmasının imkânı yoktu.

Spor salonuna girdiğimizde sandalyelerin hâlâ kurulu olduğunu ve tribünlerin yarısının açık olduğunu gördük. Erkeklerin soyunma odasına girdik. Sonra kızlarınkine, işte o zaman Coal omzuma dokundu, ben dönüp baktığımda başını yere doğru salladı.

Elizabeth'in cüzdanı da oradaydı. Ters çevrilmişti, içindekiler yere saçılmıştı.

Coal, Elizabeth'in tüm eşyalarını hızla çantasına doldururken ben de birkaç adım geri çekilip kapıya göz kulak olmak için onu işaret ettim.

ki bu etkileyici bir miktardı- omzuna asmadan ve sözsüz bir şekilde birinci katı aramaya devam etmeden önce. Sonra ikinci katı. Ve nihayet üçüncü katı.

Ama kimse yoktu.

Saldırganın, kızın kalabalıkla birlikte kaçmış olabileceğini düşünerek salona geri döndüğünü hayal ettim. Sonra kendisi de dışarıda kaldı.

Kütüphaneyi işaret ettim ve Coal başıyla onayladı, ben Elizabeth'i toplarken başka bir tarama yapmak için ilerledi.

Masadan kalktığında bembeyazdı, gözleri fal taşı gibiydi ve onu kendime doğru çektiğimde tüm vücudu titriyordu.

"Sorun yok," diye güvence verdim, dudaklarım saçlarına değiyordu. Ve eğer devam edip dudaklarımı kafasına bastırırsam, ne olmuş yani? "Ama seni buradan çıkarmalıyım, tamam mı?" Kendini yavaşça benden kurtarıırken başını salladı.

Ayrılığı göğsümde bir sızı gibi hissettim. Ama onu yakalamaya çalışan lanet olası bir Bratva infazcısı varken buna odaklanacak zaman yoktu.

"Çantamı aldım," dedim ve başımı salladım. "Arkamda kalmanı istiyorum, tamam mı?" Tekrar silahıma uzanarak sordum, sertleşmesini izledim ama dediğimi yaptı ve arkama geçti.

Arkama uzanarak bir kolumu ona doladım ve koridorda, merdivenlerde ve sonra da alt katta ilerlerken onu yakınımda tuttum.

Kömür ana girişin hemen yanında bekliyordu, sonra bizi içeri girdiğimiz tarafa doğru yönlendirdi.

İkimiz de kapıdan dışarı bakıp sokakları ve çatıları tararken, "Arabayı kaldırıma çek," diye talimat verdim.

Bunun üzerine koşarak arabaya bindi ve dediğimi yaptı. "Ben arka kapıyı açacağım, sen içeri uçacaksın ve Mide. Ben aksini söyleyene kadar alçakta kalın."

Sokağın sonuna doğru koşmaya başlamadan önce başımı sallamasını bekledim. Arabanın içinden Coal koltukların arasına eğilip arka ve yolcu kapılarını açtı ve ikimiz de aynı anda içeri atladık.

Kapılar kapanır kapanmaz "Git," dedim ama Coal çoktan yola koyulmuş, ara sokaklarda bir aşağı bir yukarı gidiyor, eğer bir kuyruk varsa bile trafikte bize yetişmesinin imkânsız olduğundan emin oluyordu.

Evimden sadece birkaç blok öteye gidene kadar nihayet konuşabildim.

"Neredeyse eve geldik," dedim ona, sesimin sakinleştirici olmasını umarak çünkü arkada kendi kendine burnunu çektiğini duyduğumdan emindim. "İki dakika daha," diye ona güvence verdim. Sonra daha sessiz, sadece Kömür'ün duyabileceği şekilde, "Sorun yok, değil mi?" diye sordum. Dikiz aynalarına bakarak sordum.

Kaldırıma yanaştığında bana başıyla selam verdi ama motoru durdurup dışarı çıktı ve ben yüzü gözü dağılmış Elizabeth'i arabadan çıkarıp binamın güvenliğine sokarken sokakları ve binaları taradı.

Asansörde ağlamasını tutmaya çalışıp başaramadığında "Buraya gel," dedim.

Onu kendime doğru çektim ve koridora çıkarken orada tuttum, sonra tekrar gerçekten nefes alabileceğimi hissetmeden önce daireye girdik.

Ve kapı arkamızdan kapanıp kilitlenir kilitlenmez, Elizabeth sonunda kendini bir arada tutmaya çalışmayı bıraktı ve tamamen dağıldı, kollarımda hıçkırarak ağladı, bana yapıştı, ben onun iyi olduğuna, kimsenin onu benim evimde yakalayamayacağına dair sessiz güvenceler mırıldandım.

Ona sarıldığımda, bunun tutabileceğim bir söz olduğundan emin olmam gerektiğine karar verdim. Adamlarımdan ikisini her zamanki işlerinden alıp binamın dışında ya da apartman dairelerimin katlarında güvenlik görevlisi olarak çalıştırmam gerekecekti.

Ekibim için baş belası olacaktı ama ondan bir daha böyle bir mesaj almazsam buna değerdı.

"Sana bir banyo hazırlamama ne dersin?" diye sordum. "Benim banyomda. Güzel bir küveti var" dedim, sonunda ağlamayı bıraktığında.

Onu odama götürüp yatağın ucuna oturtuktan sonra banyoyu hazırlamak için içeri girdiğimde "Tamam," diye kabul etti.

"Sana bir şey getirmemi ister misin?" Ben sordum. "Şarap? Kahve?"

"Kahve ve kurtarma ilaçlarım?" diye sordu bana bakarak ve göz kapaklarının ne kadar şişmiş olduğunu gördüm. Ağlamaktan olduğunu düşündüm ama günün çılgınlığı bir migreni daha beraberinde getirmiş gibi görünüyordu.

"Elbette. Sıkı tutun," dedim, aceleyle kahvesini hazırlarken, ona haplarından birini getirdim ve hemen içti, sonra kahveyi onunla birlikte banyoya taşıdım ve kapıyı kapattım.

Dışarıda durdum, onu orada çıplak hayal etmemeye çalıştım ve başaramadım.

"Siktir," diye tısladım, koridora geri dönüp duvara yaslandım ve tüm bu durum hakkında sikimi ikna edeceğini umduğum derin nefesler aldım.

Bu da işe yaramayınca mutfağa gidip kendime bir içki aldım ve önce adamlarıma, sonra da Renzo'ya durumu açıklayan mesajlar attım. Son olarak da Coal'a yardımları için teşekkür ettim.

Elizabeth'in giyecek bir şeyi olmadığını ancak o zaman fark ettim. Yirmi yıl içinde ikinci kez mahremiyetini ihlal ediyormuşum gibi hissediyordum.

Dört saat sonra odasına girdim, rahatlatıcı bulabileceğini düşündüğüm yumuşak bir kumaştan bir pijama takımı buldum, bir çift külot aldım - yine onu içinde hayal etmemeye çalışarak - ve banyo kapısını çalmak için odama girdim.

"İçeri gel," diye seslendi, belki de bir havluya sarınmıştır diye düşünerek doğrulmamı sağladı.

Ama kapıyı itip içeri girdiğimde, o hâlâ küvetteydi. Çıplaktı. Ve güzel mavi gözlerindeki sıcaklıkla bana bakıyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elizabeth

Elian'ın devasa küvetine girdiğimde migrenim gözümün arkasında ve şakağımda zonklayan derin bir ağrıya dönüşmüştü. Tanrı aşkına, içinde bütün bir seks partisi yapılabilecek kadar büyüktü ve baş ağrım gerçek bir patlamaya hazırlanıyor olsa bile, içinde olmanın lüksü benim için kaybolmamıştı.

Koşmaktı.

Aşırı yüksek dayanıklılık egzersizi migreni tetikleyebilir. Spor salonunda, aşırıya kaçmadan ve gecenin geri kalanında acı çekmeden hedef kalp atış hızı aralığımda her zaman dikkat ettim.

Ağlamanın da yardımcı olmadığına emindim.

Ancak, sizi içten dışa canlı canlı yemeden önce tüm bu duyguların dışarı çıkmasına izin vermek zorunda kalmadan önce alabileceğiniz çok fazla şey vardı.

Ve Tanrım, her şeyin yoluna gireceğini, seninle ilgileneceklerini garanti eden birinin kollarında böyle ağlamak iyi hissettirmişti.

Bunu en son ne zaman yaşadığımı

hatırlamıyordum. Evet, hatırlıyordum.

Asla.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Muhtemelen bu yüzden küvetin serin porselenine yaslanıp gözlerimi parlak ışığa karşı kapatarak ilaçlarımın etkisini göstermesini beklerken ve tam anlamıyla inatçı bir migrenden kaçınmak için yeterince erken yakaladığım için dua ederken beni bu kadar güçlü bir şekilde etkiliyordu.

Böyle bir çileden sonra hissetmeyi beklediğim son şey, su tenimi okşarken ve şu şarkıları dinlerken arzunun titremeye başlaması, ardından alev almasıydı

Elian apartmanda dolaşıyor.

Ama çok geçmeden içimde tam bir orman yangını başladı, bacaklarımı birbirine bastırmama neden oldu ve bir gece önce içimdeki sürekli ağrıyı dindirmek için yaptığım başarısız girişimi hatırladım.

Birdenbire yakalanmak o kadar da utanç verici gelmemeye başladı. Aksine, karnımın alt kısmında bir baskı, kalçalarımın arasında zonklayan bir tür ihtiyaç ve banyodan çıkıp onu bulana kadar çıplak yürümek ve sonunda aramızdaki gerilimi azaltmayı talep etmek için ani bir dürtü olana kadar ihtiyaç alevlerini körüklemeyi başardı.

Sonra, ilaçlar etkisini gösterip migreni kovalarken, sanki evren benim fikrime katılıyormuş gibi, onun banyo kapısını çaldığını duydum.

Daha iyi düşünmeden onu içeri davet ettim, donmadan bir adım önce gelmesini, sırtının sertleşmesini, kaşlarının kalkmasını izledim.

Bakışlarının yüzümden aşağıya, göğüslerimin su tarafından zar zor gizlendiği yere doğru kaymasını, sonra da suyun derinliği tarafından gizlenen, ama açıkça kendi imgelerini çağrıştıran uzunluğumun üzerinden geçmesini izlemekten başka çaresi yokmuş gibi görünüyordu. Çünkü bakışları tekrar yüzüme geldiğinde göz kapakları ağırlaşmış ve altın rengi gözleri içimi kavurmaya başlamıştı.

"Düşündüm de..." dedi, bakışlarını yere çevirmeye zorlayarak. "İçeri gelmemi söylediğini sanıyordum," dedi ve lavabo dolabının üzerine bir parça kıyafet koymak için yana uzandı.

"Evet," dedim, sesim olmasını istediğimden daha kısıktı ama odadan çıkmasını engellemeye çalışıyordum.

Bu sözler üzerine bakışları yeniden yüzüme kaydı ve bir şeyler aramaya başladı.

Sanırım aradığını buldu, çünkü o sırada bana doğru yürüyordu, küvetin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Kolunu kaldırdı, parmakları önce şakağımda, sonra yanağımda ve çenemde gezindi.

"Başın nasıl?" diye sordu, sesi yumuşaktı ama artan arzusuyla kalınlaşmıştı.

"Çok daha iyi," diye itiraf ettim, endişesinden etkilenmiştim.

"Yani daha fazla ağrı kesiciye ihtiyacın yok mu?" diye sordu ve gözlerindeki sıcaklıkla bana attığı seksi küçük sırtıtışın birleşimi karnımın dönmesine neden oldu.

"Tamamen geçmedi," dedim, başımı arkaya yasladım ve bakışlarının çaresizce tekrar üzerimde gezinmesini izledim. Sonra kendi cesaretime şaşıarak, "Bir çareniz var mı?" diye sordum.

Benimle alay etmesini, işi uzatmasını bekledim.

Ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, içinden bir gümbürtü geçti ve sonra eli suyun altına daldı ve kalçalarımın arasına bastırdı.

Bacaklarım utanmazca açılıp daha fazlasını davet ederken benden kaçan iniltiyi durdurmak mümkün değildi.

Elian tam olarak ihtiyacım olan şeyi sağlamaktan mutluluk duydu.

Parmakları yarığımdan yukarı doğru kayd, klitorisimi buldu ve başparmağının pedini üzerinde ovuşturduktan sonra etrafta dolaşmak için uzaklaştı, asla umutsuzca ihtiyacım olan teması bana tam olarak vermedi.

Başım geriye düşerken kalçalarım onun dokunuşuna karşı kıvranıyordu, nefesim hızlı ve sığıdı.

Elian'ın bakışları yüzümden kayarak bir kez daha üzerimde gezindi. Sonra boştaki eli göğsümün üzerinde gezinerek meme ucumun sertleşmesine neden oldu.

O gürleyen ses tekrar içinden geçerken, başparmağı ve işaret parmağı meme ucumun etrafına kapandı ve kalçalarımın sallanmasına ve inlemelerimin banyoyu doldurmasına neden olan lezzetli küçük rulolar yapmaya başladı.

"Elian, lütfen," diye inledim, ihtiyacım içimde sarmal bir baskı oluşturuyordu.

Çekirdek.

Parmakları yer değiştirdi, başparmağı kayarken ikisi içime kayd. klitorisimin üzerine. Elian boğazının arkasından küçük bir onaylama sesi çıkarırken neredeyse parçalanıyordum.

Parmakları itmeye başladı ve ben elimde olmadan onun içime yerleştiğini, ağırlığıyla üzerime bastırıldığını, dudaklarıyla dudaklarımı kavradığını hayal ettim.

İçimde, parmakları döndü, eğrildi ve üst duvarımı okşamaya başladı, bacaklarım birbirine sıkışırken, hissi daha yoğun hissetmek isteyen şaşkın bir inilti benden kaçtı.

Elian'ın avuç içi yarığıma yaslandı ve parmakları içimde hareket ederken, ben dokunuşuna karşı kıvranırken klitorisimi kavradı.

Beni gittikçe uçurumun kenarına yaklaştırdıkça nefes alışım kısaldı ve daha çılgınca bir hal aldı.

"Benim için gel bebeğim," diye mırıldandı, sesi kendi arzusuyla sertleşmişti.

Sanki komutu bekliyormuşum gibi yaptım, zevk içime işlerken haykırdım, bacaklarım titredi ve elim Elian'ın bileğini yakalamak için fırladı, dalgalar içime çarpmaya devam ederken tutundum.

Elian'ın eli bacaklarımın arasından kayarken ben de kesik kesik nefes alışımı yavaşlatmaya çalışıyordum.

Doymuş olsam bile bana ulaşmasını, beni küvetten çıkarmasını, yatağa taşımalarını, soyunmasını ve içime girmesini istiyordum.

Giderek artan ağrıyı hafifletmek için kalçalarımı tekrar sıkıca birbirine bastırma ihtiyacı duymama yetti.

"Yiyecek bir şeyler hazırlamaya ne dersin?" diye sorarak arzu sisinin geri çekilmesini sağladı.

"Hm?" Hala biraz şaşkın bir şekilde sordum.

"Yemek. Aç olmalısın," dedi, sesi hâlâ sertti.

"Ben, ah, evet," dedim, o anda arzudan başka bir şey hissetmiyordum.

"Birkaç kıyafet getirdim. Seninle mutfakta buluşuruz" dedi.

Sonra ayağa kalktı ve uzaklaştı. Ama az önce olanlardan ne kadar etkilendiğini görmeden önce değil.

Bir yanım ona seslenmek, geri gelmesini sağlamak, pantolonuna uzanıp onu kurtarmak ve ağzıma almak istiyordu.

Ama ben bir şey söyleyemeden gitmişti.

Şaşırtıcı bir hayal kırıklığıyla gidere vurdum, sonra sudan çıktım, kurulandım ve banyodan çıkmadan önce Elian'ın bana getirdiği giysileri giydim.

İçeri girerken yatak odasını gerçekten takdir edemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı ama şimdi durup her şeyi anladım.

Duvarların koyu merlot rengi, koyu ahşap karyola, komodinler ve şifonyer. Büyük, gömme erkek ve kadın dolapları vardı. Dolaplardan biri, onunki neredeyse dolup taşmasına rağmen tamamen boştu. Sanki müstakbel karısı için boş tutuyormuş gibiydi.

Bu düşünce göğsümde garip bir sıkışma hissi yarattı.

Bunu düşünerek çok fazla zaman geçirmemeye karar vererek koridora geri döndüm ve yatak odası gibi baharatlı kokusuyla dolu olmayan derin bir nefes aldım.

"Selam dostum," dedim, mutfaka giderken oturma odasında yanından geçtiğim Kevin'in yumuşak başını kaşıyarak. "Ee, ne yapıyorsun?"

"Tavuklu ve brokolili fettuccini Alfredo yapıyoruz," dedi ve her şeyi kendi başına yapması çok daha kolay olacakken beni de dahil etmek istemesi kalbimi ısıttı. "Tavuk ve brokoli sipariş etmem gerekiyordu, o da yolda ama onsuz da başlayabiliriz. Ayrıca sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi bana ciddi bir bakış atarak.

"Tamam," diye kabul ettim, omurgamı dikleştirdim.

"Şu andan itibaren adamlarımdan biri ya yukarıdaki koridorda ya da aşağıda sokakta olacak. Hatta belki ikisi birden. Dışarı baktığınızda etrafta dolaşan birini görürseniz paniğe kapılmanızı istemiyorum."

"Oh, tamam," dedim başımı sallayarak. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Yaptım," dedi ve kilerine gidip bir kutu fettuccini çıkardı. "Peki ya sos?" diye sordum, sonra da kilerdeki

Göz açıp kapayıncaya kadar kafam karıştı.

"Gerçekten kavanozlanmış alfredo sosu kullanacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu bana başını sallayarak.

"Sanırım değil," dedim ona ters bir gülümseme atarak.

"Alfredo hızlı ve kolay bir sostur. Kavanoz kullanmak biraz aptalca" dedi ve buzdolabına gidip büyük bir blok parmesan peyniri, sarımsak dişleri, tereyağı ve krema çıkardı. "Hemen hemen hepsi bu kadar. Artı biraz tuz, karabiber ve İtalyan baharatı. Peyniri rendeledikten sonra tüm işlem on dakika kadar sürüyor. Ve bu," dedi, kapı çalındığında utanç verici bir şekilde zıplamama neden oldu. "Tavuk ve brokoli," dedi bana. "Ama aynı zamanda... neden burada bir muhafız bulundurmam gerektiğini de..." dedi, kapıyı açmadan önce bir elini benimkinin üzerinde gezdirirken sesi yumuşaktı.

Eliau içeri doğru eğilmeden önce koridorda sessiz bir konuşma oldu. "Bebeğim, gardiyanla tanışmak ister misin? Onun yanında kendini daha rahat hissetmen için?"

"Oh, tamam. Elbette," dedim, birden sütyenimin olmadığını farkına vardım. Bir dakika önce sadece ikimiz varken bu çok cazip bir duyguydu ama şimdi kendimi biraz fazla açıkta hissetmeme neden oluyordu.

Omuzlarımı biraz öne eğdim, böylece kumaş iç çamaşırlarımın eksikliğini vurgulamıyordu, sonra Eliau muhafız için kapıyı açarken dudaklarıma küçük bir gülümseme yerleştirdim.

Ki bu iyiydi.

Çünkü zaten gülümsemiyor olsaydım ağzımdan sineklerin çıkacağından emindim.

Yani, bu da ne demek oluyor?

Mafyadaki tüm erkekler gülünç derecede yakışıklı mıydı?

"Elizabeth, bu kuzenim Serano. Serano, bu Elizabeth," dedi ve ben gözlerimi hızla adamın üzerinde gezdirirken aramızda el salladı.

Eliau gibi uzun boylu ve fitti, belki biraz daha iriydi, sanki spor salonunda daha çok vakit geçiriyormuş gibiydi. Saçları koyu renkti ama daha kısa kesilmişti. Gözlerinde altın rengi bir ipucu vardı ve etraflarında etkileyici miktarda kalın kirpikler vardı.

Farklı olan yüz yapısıydı. Serano'nun camı kesebileceğinden emin olduğum geniş, kare bir çenesi, çökük yanakları ve düşünceli bir alnı vardı. Yanağında iyileşmesine birkaç gün kalmış gibi görünen kötü bir yara vardı.

Eliau'dan birkaç yaş daha genç görünmesine rağmen onda biraz tehditkâr bir şeyler vardı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim ve ona elimi uzattım; bu, son bir buçuk yıldır siyasette çalıştığım için artık alışkanlık haline gelmiş bir şeydi.

Kaşları çatıldı ama güçlü bir kol uzattı ve geniş, nasırlı eli benimkinin içine girdi.

"Evet," dedi, tek heceyi derin ve gür bir sesle söylemişti, eminim çoğu kadın bayılırdı. Benim için biraz fazla genç olmasaydı ve büyük kuzenine tamamen aşık olmasaydım ben de onlardan biri olurum.

Eliau kuzeninin tavırları karşısında gözlerini devirdi.

"Fettuccini alfredo yapıyoruz," dedim ona. "Sana bir tabak ayırırız," diye ekledim. "Merak etme, aslında yemeği Eliau yapıyor. Mutfakta umutsuz vakayım."

"Öğreniyorsun," dedi Eliau, beni kendime karşı savunarak.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Serano başını sallayarak. Anlaşılan sağlam bir ev yemeği Serano gibi iri yarı, soğuk bir adamı bile eritiyordu. "İyi miyiz?" diye sordu Eliau'a bakarak.

"Evet," diye kabul etti ve kuzeninin geri çekilen haline bakarak başını salladı. "Sakın alınma. O kadar münzevi ki, bu küçük etkileşim muhtemelen bir haftalık sosyal pilini doldurdu. Ya da bir aylık," diye itiraf etti küçük bir kıkırdamayla.

"Ailenizle ilgili anlattığınız hikâyelerde onu hatırlamıyorum," dedim.

"Oldukça geniş bir ailem var," diye itiraf etti. "Diğer daha dışa dönük insanlardan bazıları daha iyi hikayeler yarattı. Ama Serano benim için çalışıyor. Küçük kardeşi de öyle, ama muhtemelen onun yerini dolduracak birine ihtiyacım olmadıkça onunla tanışmayacaksın," dedi bana, Serano'nun getirdiği çantadan eşyaları çıkarırken.

"Ne yapabilirim ki?" diye sordum.

"Peyniri rendeleyin ya da brokoliyi doğrayın," dedi seçeneklerim arasında el sallayarak.

"İkisini de ben yaparım. Bize gıda zehirlenmesi yaşatması en muhtemel malzemeleri sana bırakacağım," dedim tavuğa bakarak. "Peynir renden nerede?" diye sordum, sonra da adaya emilen kranklı bir şey çıkarmasını izledim. Rendeleme işlemi sadece beş dakika sürdü. Elian tavuğu tavada kızartmaya başladığında ben brokoliye geçiyordum.

"Bunun içinde ne kadar çok tereyağı ve krema olduğunu fark etmemiş gibi yapacağım," dedim bir süre sonra, sosu tavada çırparken yüzüm buruştu, sarımsağın baş döndürücü kokusu midemde homurdanmalara neden oldu.

"Hey, içinde protein ve sebze de var," diye akıl yürüttü Elian.

"Yakmak için merdiven tırmanma aletinde fazladan bir saat daha çalışmam gerekecek ama tadı kokusunun yarısı kadar güzelse buna kesinlikle değecek. Oh," dedim kaşlarımı indirerek.

"Sorun nedir?"

"Artık spor salonuma gidemiyorum," dedim ona.

"Benimkine gidebilirsin. Misafir giriş kartlarım var. Burada hapiste değilsin. İhtiyacın olursa dışarı çıkabilirsin. Ama sadece dikkatli olmanı istiyorum. Bir yere gideceğin zaman yanında en az bir adamım olsun. Sadece emin olmak için."

"İnanın bana," dedim derin bir nefes alarak, "bugünün istemiyorum. Sanırım benim lehime olan tek şey, kardiyom üzerinde o adamdan daha fazla çalıştığım gerçeğiydi."

"Bugün ofis dışında olacağınızı bilmiyordum, yoksa bunu önlemek için yanınıza birini göndermeye çalışabilirdim."

"Dürüst olmak gerekirse ben de bilmiyordum. Senatör ofise gelip bu konuda bana bağırana kadar tamamen unutmuştum. Ve bir şey söylemek için çok kısa bir süre vardı. Adam bana sinsice yaklaşımadan önce ancak on beş dakika kadar oradaydım," diye itiraf ettim.

"Onu başka kimse görmedi mi?" diye sordu, üzerinde küçük ızgara izleri olan tavuğu süslü tavaasında çevirirken.

"Herkes toplantıdaydı. Sonra belki de yardım çağırabileceğim bir anda spor salonunda bir tür patlama oldu."

"Patlama mı?" Elian sordu.

"Senatörün aptalca ya da saldırgan bir şey söylediğini varsayıyorum. Ya da her ikisini de. Öfke çok yüksekti. Ben de kaçtım. Sonra da koşarken çığlık atarak nefesimi boşa harcamak istemedim. Belki de yapmalıydım."

"Hey, o anda doğru hissettiğin şekilde davrandın. Ve kendini güvene aldın."

"Evet," diye kabul ettim, sertçe nefes vererek. "Ama ya arayacak sen olmasaydın ne oldu?"

"Bunun için endişelenmene gerek yok," dedi ve beni bir kenara itti. endişeler. "Çünkü bana sahipsin."

Ama ne zamana kadar, diye sordu kafamın içindeki muhtaç küçük bir ses.

Çünkü birdenbire her gün kendi evim yerine bu geldiğimi, Elian'la mutfakta yalınayak durup birlikte yemek pişirdiğimizi, yemek sırasında birbirimizle konuştuğumuzu, yemekten sonra bir fincan kahvenin tadını çıkardığımızı, kanepede oturduğumuzu ve Kevin'in okşanmak için aramıza girdiğini hayal ediyordum.

Gerçekte farklı olmasını istediğim tek şey, ayrı odalarda yatmamız, beni yatakta uzanmış tavana bakarken bırakması ve koridoru geçip onunla yatağa girecek cesareti bulmaya çalışmamdı.

Yine de bunun yerine telefonuma uzandım ve patronumdan gelen öfkeli mesajlar ve ekibimizden gelen, bunu düzeltmek için ne yapabileceğimizi soran çılgınca mesajlarla yüzleşecek cesareti buldum.

Kendime rağmen yatakta doğrudum, sonra belediye binası toplantısını gündeme getirdim, senator acı verici bir şekilde konu dışına çıktıkça ve mavi yakalı işçileri yeterince çalışmadıkları ya da eğitim almadıkları için ilerleyemedikleri için suçladıkça sinirlendim. Gerçek meseleler yerine, hani şu onun için yazdığım kartlarda yer alan, durgun ücretler, kontrolden çıkmış kira fiyatları ve ceplerinden daha fazlasını alan enflasyona yol açan şirket açgözlülüğü gibi meseleler.

Basın toplantısına katılanlar arasında oy verme konusunda kararsız olanlar varsa, Michael'ın yorumları onların rakibine oy vermelerini sağlamıştır.

Kendimi durduramayarak, 'tıbbi bir acil durum' yaşadığımı ve ayrılmak zorunda olduğumu açıklayan bir dizi mesaj ve e-posta gönderdim.

Tam olarak yalan sayılmazdı. Demek istediğim, yeterince hızlı olmasaydım, tıbbi acil durum öldüğüm anlamına gelirdi.

Sonra bunu nasıl düzelteceğimizi anlattım ve ertesi gün bitmek bilmeyen görüşmeler ayarlamak için makul bir saatten çok daha fazla çalışmalarını istedim. Michael'ın soğukkanlı ve sakin olacağı ve gerçekte ne demek istediğini açıklayacağı görüşmeler. Mavi yakalı işçilerin daha fazla eğitim almasını kolaylaştırmak istediği, ne kadar çalıştıklarının önemli olmadığı, çünkü yine açgözlülük sayesinde şans ona karşı olduğunda ilerlemenin mümkün olmadığı gibi şeyler.

Hepsi göz göre göre yalan olurdu. Senatörü araştıran ve kaç büyük şirketin ona sahip olduğunu bilen herkes bunu bilirdi. Ama iş buydu. Siyaset tamamen laf kalabalığı ve kimsenin yerine getiremeyeceği vaatlerden ibaretti. Çünkü hiçbir politikacının seçmenlerinin düşündüğü kadar gücü yoktu.

Bunu düzeltmeye çalışmakla neden uğraştığımı bilmiyorum.

Sanırım bir parçam takımı hayal kırıklığına uğratmak istemedi. En azından senatör hakkında ihtiyacım olan pisliği bulana kadar.

Akşam yemeğinde bu konuyu açtığımda, neredeyse saldırıya uğrayacak olmamın beni görevimden korkutacağını düşünen Elian iç çekti.

Ama şimdi kaydı almamın daha da zorunlu olduğunu hissettim. Yani, aksi takdirde, tüm bunlar boşa gidecekti.

Ve vlogger Nathan'ın iddia ettiğinin aksine, senatörün hala bir şansı vardı. Anketler ya çıkmaza girmiş ya da sadece aşinalık ve diğer adayın yarattığı bilinmezlik korkusu nedeniyle hafifçe onun lehine eğilmişti.

Eğer şimdi çekip gidersem, yeniden seçilebilir. Senato'ya geri dönebilir ve saldırganın patronu gibi canavarların kadınları ve kız çocuklarını sömürmeye devam etmelerini kolaylaştıracak yasalar çıkarabilir.

Bu konuda bir şeyler yapabilmem için küçük bir şans bile olsa, bunun başıma bela olmasına izin veremezdim.

Ben artık senatörle hiçbir yere gitmezdim. Onunla birlikte görüşmelere gidebilecek ve ona repliklerini aktarabilecek pek çok kıdemli personel vardı. Belki de gerçek anlamda. Lanet bir kulaklıkla. Eğer marka ve konuya bağlı kalamazsa.

Hasar kontrolü yapmak için ofiste olmam gerektiğini iddia edebilirdim. Mümkün olduğunca çok insanla çevrili olduğumdan emin olurdum.

Sadece iki gün daha, kendime söz verdim. Eğer bunun sonunda hala başaramazsam, vazge ebilirdim.  eker giderdim. Bırakırdım, ne olacaksa olsun.

Ya da ne bileyim, ona karşı yarışan kadın için çalışıp onun kazanmasını sağlayarak yasaları değiştirecek gücü olmamasını sağlayabilirdi.

Bu düşüncelerle uykuya daldım, rüyamda bana sürekli yaklaşan bir adam tarafından sonsuz koridorlarda kovalandığımı göreceğimden emindim.

Bunun yerine, Elian'la yatakta yuvarlandığımı, dönüp durduğumu, kendimi  arşaflarımın içinde kıvırdığımı, böylece  arşaflardan kurtulmaya çalışırken boğuluyormuş gibi hissettiğimi, sonra da işe gitmeden önce soğuk bir duş için kendimi koridora attığımı hayal ettim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Elia

Beklediğimden çok daha inatçıydı.

Gerçek bir ölüme yakın deneyimden sonra patronunu alaşağı etme görevinden vazgeçeceğini ve sonraki adımlarını planlamaya başlayacağını düşündüm.

Brooklyn'den taşınmak da buna *dahildi*, diye hatırlattım kendime, bunu her düşündüğümde içimdeki o tanıdık yumruğu hissederek. Özellikle de birlikte daha fazla zaman geçirdikçe, birbirimize daha yakın daha rahat oldukça.

O benim değildi.

Ama lanet olsun, istemeye başlamıştım.

Ve dürüst olmak gerekirse, sanırım senatörü alaşağı etmek için ahlaki görevi olduğunu düşündüğü şeyi yapma konusundaki kararlılığı, onu bu kadar çok sevmeye başlamamın nedenlerinden biriydi.

Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmak için her şeyi yapabilecek birine saygı duymak zorundaydınız. Tehlike söz konusu olsa bile.

Ailem dışında, bir şeye karşı hiç bu kadar inançlı hissetmemiştim. Takdire şayandı. Ve bundan nefret ediyordum.

Çünkü orada olamadım.

Onu koruyamadım.

Konsantre olmaya çalışırken saçlarını bir omzunun üzerinde toplamasını ya da hoş olmayan bir şey duyduğunda burnunu kırıstırmasını izleyemezdim ya da...

"Yo. Ne oluyor lan?" Serano seslenerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve günümüze geri döndürdü.

Dairede Kevin dışında kimse olmadığı için, Dimitri'nin apartmandan çıkmasını beklerken arabada benimle takılmaya karar vermişti, ta ki benim için Elizabeth'e göz kulak olma vakti gelene kadar.

"Ne?" diye sordum. Kendimi kaptırmış gibi görünmemeye çalışarak sordum.

"Kendi kendine gülümsüyorsun falan," dedi başını bana doğru sallayarak. Bir seferde üç ya da dört kelimeyi bir araya getirmekte zorlanan Serano için bu neredeyse lanet bir konuşmaydı. Ve o zaman bile Bunu yapmak zorunda olmak onu rahatsız ediyor gibiydi.

Serano'nun yetiştirilme tarzı hakkında pek bir şey bilmiyordum. Annesi ve babası o küçükken boşanmış ve annesi onu Brooklyn'den alıp ailesiyle birlikte Chicago'da büyütmişti. Tek bildiğim on sekiz yaşında geri döndüğünde aynı böyle olduğuydu. Huysuz, soğuk, sessiz. Ama onu beslerseniz her zaman biraz tepki alabiliyordunuz.

Onu ekibime almıştım, çünkü almasaydım hapse gireceğini düşünmüştüm, çünkü insanları hep yanlış yola sürüklüyordu.

Şimdiye kadar, o bir değerdı. Çok hoş bir arkadaş olmasa bile.

Buna verecek iyi bir cevabım olmadığı için cevap vermedim. Şaşırtıcı bir şekilde, Serano konunun peşini bırakmadı. "Onu düşünüyorum."

"Elizabeth mi?" Kaşlarımı indirerek sordum.

"Adını çabuk söyle."

"Benimle birlikte yaşıyor, başka kimin adını hemen ki?" "Güzel bir kız."

"Çok güzel," diye düzelttim ve omuz silkti. Onun tipinin ne olduğunu bilmiyordum. Aklıma gelmişken, onu bir kadınla gördüğümü hiç sanmıyorum.

"Neden senin değil?" diye sordu.

"Çünkü işler o şekilde yürümüyor," dedim Serano'nun yan gözle hızlı bir bakışını yakalayarak. "Bir kadına öylece benim olduğunu söyleyemem."

"Neden olmasın?"

"Çünkü onlar bu tür şeylerden hoşlanmazlar. Biz mağara adamı değiliz."

Buna karşılık bana sadece omuz silkmekle yetindi.

Ona sırtarak, "Bir kadına senin olduğunu söylemeni, sonra da onun seni tokatlamasını görmek isterdim," dedim.

Ama gözüne bir şey takıldı ve çenesini ön cama doğru salladı.

Yarım blok ötede, Dimitri iki adamıyla birlikte ön kapıdan çıkıyordu.

Tam arabayı vitese takmak için uzanacaktım ki Serano'nun eli beni durdurdu ve tekrar caddeye doğru başını salladı.

Başka bir araba caddeye çıktı, tam ortada durdu ve endişe verici derecede tanıdık birini indirdikten sonra tekrar geri çekildi.

Et dükkanında asılan adamdı.

Renzo bana onu casus olarak kullanmayı seçtiklerini söylemişti ama herifin vücut dilinden bu iş için uygun olmadığı anlaşılıyordu. Ürkek ve paranoyaktı, bakışları etrafı tarıyordu. Endişeden titrediğini yarım blok öteden bile görebiliyordum.

Dimitri adamlarına başıyla işaret ederken Serano, "İyi değil," dedi ve içlerinden biri adamı arkaya itti, sonra ikisi birden onunla birlikte içeri girerek adamı engelledi.

Arabayı sürmesi için Dimitri'yi bıraktım, ki bu nadiren yaptığı bir şeydi. Telefonuma uzanıp Rico'yu aradım.

"Öyle mi?"

"Şu çifte ajanınız..." Ben başladım. "Ne olmuş ona?"

Araba durduğunda, "Sanırım onun yerine geçecek kişiyi ekibiyle birlikte planlamaya başlamalısın," dedim.

"Lanet olsun. Ne oldu?"

"Bu iş için biçilmiş kaftan değildi. Sanırım Dimitri bir şeylerin ters gittiğini hemen fark etti. Onunla birlikte gitti."

"Sanırım uğraşmam gereken bir sorun daha azaldı," dedi Rico iç çekerek. "Uyardığın için teşekkürler," diye ekledi aramayı sonlandırmadan önce.

"Onları takip etmeyecek misin?"

"Bugün kimsenin öldürülmesini izlemek istemiyorum," diye itiraf ettim, Elizabeth'in ne kadar geç kalacağını merak ederek saate baktım.

Elizabeth okulda canını kurtarmak için , o lanet olası belediye binası toplantısındaki karmaşanın bir özetini yakalamıştım. Ve evet, yapılması gereken bir sürü hasar kontrolü varmış gibi görünüyordu. Ama kalabalığın içinde daha korunaklı olabilmek için personelin geri kalanı ayrıldığında kendisinin de ayrılmasına karar vermişti.

Ona bolonez sos yapmayı öğretmeyi planlıyordum, bunu geniş pappardelle eriştelere üzerine koyacaktık. Belki biraz yeşillik için cicoria ripassata da koyarız. Elizabeth'le buluşmak üzere eve gitmeden önce fırına uğrayıp cantucci-bademli biscotti almak için zamanım bile olabilir. Bunları yemek sonrası kahvesine batırmaya bayılır.

zaman belki kanepeye uzanabiliriz. Ve belki de bir şey diğerine yol açar.

Ta ki yatağa yuvarlanıp birbirimize doyana kadar.

Beni o banyoya davet ettiğinden beri başka bir şey düşünemez olmuştum. Elimi kalçalarının arasına sokup daha fazlası için kıvranmasını ve inlemesini sağladığımdan beri. Parmaklarım onun daracık...

İsa.

Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Sertleşmiş bir şekilde fırına .

"Nereye gidiyorsun?" Serano kapıyı açıp dışarı çıkmaya başladığında sordum.

"Kahve."

"Senin-"

"Sonra sende olacağım," dedi ve ben onu gideceği kahve mekânına götürmeyi teklif edemedim kapıyı çarparak çıktı.

Zaten muhtemelen yalnız kalmak için can atıyordu.

Ben de derin bir nefes aldım ve bugün için yeterince tehlikeye atıldığımı karar verdim. Cantucci almak için fırına gittim. Sonra markete gidip kurabiye şurubundan biraz daha aldım, çünkü azalıyordu ve Kevin için de biraz ödül maması aldım çünkü zulası azalmıştı ve son zamanlarda çok yalvarıyordu. Kedi yaşlıydı; yaşlılığında onu ekstra ödüllerden mahrum edecek değildim.

Tam binamın önüne yanaşmıştım ki, güneş binaların arkasından alçaktan batıyordu, Seranonun caddede yürüdüğünü gördüm, kocaman elinde küçük görünen büyük bir kahve vardı.

Binanın önünde beklerken bana başıyla selam verdi. Tam dışarı çıkacaktım ki telefonum çalmaya başladı.

Ekranda Elizabeth'in adını görene kadar hiçbir şey düşünmedim.

"Her-" diye başladım.

"Elian," diye bağırdı, sesi soluğu kesilmiş gibiydi. "Neredesin sen?"

Serano'ya havlamak için camımı indirerek sordum.

,"" diye seslendim, kaputun etrafından dolanmasını ve uzun kollarını katlamasını bekledim.

Vücudunu yolcu koltuğuna yerleştirdi, keskin gözleri beni izliyordu. "İş. Görmedin mi?"

"Neyi gördün?" Hoparlörü açıp telefonu kucağıma bırakarak trafiğ'e çıktım ve bip sesini duymazdan geldim.

"Haberler," dedi burnunu sertçe çekerek.

"Hayır bebeğim, haberleri görmedim. Neler oluyor? İyi misin?" "Ben... iyiyim," dedi ama sesindeki her şey

Titremesi ve sık sık burnunu çekmesi bana farklı bir hikâye anlattı.

"Vurulmuş," dedi.

"Kim vuruldu?" Kırmızı ışığa ellerimi direksiyona vurarak sordum.

"Senatör," dedi, sesi kırılarak. "Benim olmam gerekiyordu."

ON ALTINCI BÖLÜM

Elizabeth

Ofise girdiğimde o kadar uzun süre meşguldüm ki başka bir şey düşünmek imkansızdı.

'Tıbbi acil durumumun' kadın sorunları türünden olduğunu ima etmiş olabilirim ya da olmayabilirim, bu da herkesi bana herhangi bir soru sormayacak kadar rahatsız etti, bu yüzden kimsenin yüzüne yalan söylemek zorunda kalmadım.

Michael'ın politikalarını onun için çalışan pek çok kişi gibi benimsememiş olsam da, hepsini insan olarak seviyordum ve yüzlerine karşı yalan söylemek doğru gelmiyordu. Neredeyse idolleştirdikleri bu adamın Bratva'ya ait olduğunu ve kadınları sömürmelerine yardım ettiğini ağızımdan kaçırmamak yeterince zordu.

Herkes ofisimde toplanmış görünüyordu, yapmamız gereken hasar kontrolünden o kadar bunalmışlardı ki, sosyal medyada kullandıkları ifadelerin veya e-postaları yanıtlarken kullandıkları ifadelerin kimsenin farklı bir anlatıya dönüşmeyeceği şekilde hazırlandığından emin olmak için bana yakın olmak istiyorlardı.

Sonuçta bu benim uzmanlık alanımdı.

Bir kereliğine de olsa, etrafımdaki kalabalık beni güvende hissettirdiği için mutluydum. Odadaki enerji çılgınca ve bunaltıcı olsa bile.

Hey, en azından günün uçup gitmesini sağladı.

Özellikle de tek istediğim bir arabaya atlayıp eve, Elian'ın yanına gitmek olduğu için. Belki küçük küvet sahnesini tekrarlamak. Ve daha fazlası.

"İyi misin?" diye sordu çalışanlardan biri, ne kadar meşgul olursam olayım sürekli bir sızı olarak var olan arzum hakkında yüksek sesle homurdandığımı fark etmemi sağladı.

"Evet," dedim sertçe nefes vererek. "Görüşmesi nasıl geçti?" Diğerlerinin hâlâ toplandığı televizyona doğru el sallayarak sordum. Kendi sözlerini kullanarak başını beladan kurtarmak için benim sözlerimi kullanmasını izlemeye kendimi alamadım.

"Harika, aslında. Umduğumuzdan da iyiydi. Röportajı yapan kişi bile sonunda onunla aynı fikirdeydi ve boğazına sarılmaya başlamıştı."

"Güzel," dedim. "Pekala. Şimdi ne yapıyor..." Onun programını karaladığım notlarımı bulmaya çalışırken kendi kendime konuşuyordum.

"Buraya biraz koçluk yapmak için geri dönüyor, sonra da yapması gereken bir gece şovu var."

Doğru.

En çok endişelendiğimiz konu buydu. Söz konusu sunucu zekiydi, geri dönüşler ve gerçekler konusunda çok hızlıydı. Eğer soğukkanlılığını koruyup cevap vermek için zaman ayırmaz ve mesaja sadık kalmazsa senatörü kızdıracak ve sinirlendirecek biriydi.

"Tamam. Mükemmel. O gider gitmez hepimiz yola koyulabiliriz," dedim. "Daha sonra buraya geri gelmeyecek. Ve yoğun bir gün geçirdik."

Hepsi başını salladı, benim hissettiğim kadar yorgun görünüyorlardı. Düğmeleri sonuna kadar iliklenmiş gömlekler gevşemiş, giysileri kırıkmış, saçları dağılmıştı. Ve eminim ki birileri hepimizi enerjik tutmak için yerel kafeye en az beş gitmişti.

Michael'ın da bizim kadar yorgun olacağından emindim, bu yüzden içeri girdiğinde muhtemelen huysuz ve asabi olacaktı, ama yine de bu fırsatı kullanarak ondan itiraf almaya çalışacaktım.

Aslında iyi bir zaman gibi geldi. Bunu 'bir yangını söndürdük ve başka yangınlar olup olmadığını bilmem gerekiyor' şeklinde ifade edebilirim.

Son seferinde bana söylemeye çok yaklaşmıştı.

Tekrar gitmek zorunda kalmadan önce onunla birkaç dakika yalnız kalmalıydım.

O zaman tüm bunlar sona erecekti. Hepimiz için.

Artık binalar arasında can havliyle koşmak ya da kendi evimde saldırıya uğramak yok.

Çalışanlar içinse artık hiçbir yere varmayacak bir kampanya için canla başla çalışmak yok.

Tabii ki bunun sonu aynı zamanda yeni hayatımın başlangıcı anlamına geliyordu. Buna Brooklyn'den, evimden ve Elian'dan ayrılmak da dahildi. Büyükbabam öldüğünden beri kurduğum ilk gerçek bağlantıydı muhtemelen.

Doğru, sonraki adımlarımı belirlemem gerektiği sürece orada kalabileceğimi söyledi. Ama sonsuza dek demek istemediğinden emindim. Bunu ne kadar istesem de.

"Az önce geldi," dedi çalışanlardan biri, umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir başka kahveyle içeri girerken.

"Siz insanlar arasında bir tanrısınız," dedim ona, senatör buraya gelmeden önce ilk yudumumun tadını çıkarmak için bir an ayırdım. "İçeri girdiğinde, hepimiz toplanmadan önce onunla birkaç dakika yalnız kalmak istediğimi herkese söyle," dedim ve başıyla onayladı.

"Beth," dedi senatör, ofisime girerken gözleri biraz kararmış gibiydi.

"Senatör," dedim ona şüpheyle bakarak. "Son görüşmeden dönerken bir yerde mola verdiniz mi?" diye sordum.

"Bir şeyler içmek için durdum," dedi omuz silkerek.

Gözlerine bakılırsa, tek bir içki değildi. En az üç tane. Ve likör onun üzerinde iki şekilde etki ederdi. Birincisi, onu azgın ve eli açık yapıyordu. Ya da ikincisi, onu çabuk sinirlenen biri yapardı.

Sessizce azgın ve elleri olan biri için dua ediyordum. Gece sunucusu erkekti. Yani bu büyük bir sorun olmayacaktı.

Gösteriye kadar yaklaşık iki saatimiz vardı. Umarım bu süre onu ayıltmaya yeter.

O zamana kadar, belki de onun çekingenliğinden faydalanmaya çalışmanın zamanı gelmişti.

Kayıt uygulamama tıkladım, sonra kanepede oturduğu yere doğru ilerledim ve kravatını çekiştirdim.

"Bugün harikaydın," dedim ona. "Sanırım anketler işlerin lehimize döndüğünü gösterecek. Ama sanırım birkaç gün önce yaptığımız o konuşmayı tekrar gözden geçirmemiz gerekiyor," dedim, kalbim küt küt atmaya başlamıştı, bir yanımda bunun o an olduğunu, sonunda onun organize suçla bağlantısını kanıtlamak için ihtiyacım olan şeyi elde edeceğimi biliyordu.

"Hafızamı tazele," dedi, arkasına yaslandı, uyumasına on dakika varmış gibi görünüyordu. Ve bu onun için en iyi şey olabilirdi.

Ama önce...

"Dolabınızdaki olası iskeletler hakkında," diye hatırlattım ona. "Ortaya çıkarsa kötü basına yol açabilecek herhangi bir şey," dedim ona. "Başka herhangi bir ilişki..."

"Sadece bir tane," dedi.

"Ya da çirkin bağlantılar..."

Bunun üzerine derin bir nefes çekti, düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. Sanki Ruslar aklının ucundan bile geçmiyordu.

"Ah, az kalsın unutuyordum," dedim, hiç alakası yokmuş gibi davranarak. "Bugün sizinle konuşmak isteyen bir adam aradı. Gerçekten kalın bir aksanı vardı. Belki Ukraynaca... ya da Rusça," dedim ve elimi havaya kaldırarak "Evreka" anını taklit ettim.

"Rus mu?" Michael doğrulup oturdu, duruşu sertleşmişti.

"Önemli biri mi?" Sordum, ses tonum saf masumiyetteydi.

"Siktir," dedi dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerinin arasına alarak.

"Senatör, ne oldu?" diye sordum. Sessizliği üzerine, "Neler olduğunu bilmezsem yardım edemem" dedim.

Daha kısa bir duraklama daha oldu. Ve sonunda konuşmaya başladı.

"Sanırım boyumdan büyük bir işe kalkıştım," dedi başını sallayarak.

"Kiminle? Arayan adamla mı?" "Evet," diye itiraf etti.

"Kim o?" Ben sordum.

"O... Rus mafyasının başı."

İşte bu kadar! Nihayet. Sadece rüşveti kabul ihtiyacım vardı ve her şey çantada keklikti.

"Tamam," dedim, ses tonum bunun önemli bir şey olmadığını, bu tür şeylerle her zaman uğraştığımı ima ediyordu. "Neden seninle iletişime geçmeye çalışıyor?"

"Çünkü benden yapmamı istediği şeyi yapmadım."

"Senden ne yapmanı istiyor olabilir?"

"Örgütünde mahkemeye çıkacak biriyle ilgili." "Anlıyorum.

Bunun sizinle ne ilgisi var?"

"Çünkü... onlardan bir kampanya katkısı kabul etmiş olabilirim."

"Rus mafyasından," diye açıkladım.

"Evet," dedi, sesi sert bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Bazen bağışların iyilik anlamına geldiğini biliyorum. Parayı kabul ettiğinizde sizden bu davaya yardım etmenizi istediklerini biliyor muydunuz?"

"Özellikle bu değil, hayır." "O

zaman ne?" diye sordum.

"Sadece bir gün benden bir şey isteyebileceklerine dair genel bir anlayış."

"Ama o sırada onların Rus mafyası olduğunu biliyordunuz?"

"Evet."

"Onlar için torpil yaptın mı?" Çok hevesli görünmemeye çalışarak sordum.

"Birkaç tane."

"Bu davada mı?" Hiçbir şeyi gözden kaçırmamak için telefonumu dikkatlice biraz daha yaklaştırarak .

"Hayır. Şey, evet."

"Durum nedir?"

"Bir insan kaçakçılığı davası. Deniyorum. Düşündükleri kadar kolay değil."

"Anlıyorum."

"Ama başka şeyler de yaptım, daha küçük şeyler," dedi, onu konuşturduğum için keyfi yerindeydi.

"Yasadışı şeyler mi?"

"Evet. Kahretsin, başım," dedi şakaklarını ovuşturarak.

Kayıt uygulamasını kapattım, dosyayı kaydettiğinden emin olduktan sonra ayağa kalkarken telefonumu cebime attım.

"Sana biraz ağrı kesici getireyim," dedim ve çekmeceme gidip asetaminofenimi ve masadaki bardağı aldım. "İşte," dedim ve ilaçları eline tutuşturdum. "Sana biraz su getireyim," diye ekledim ve bardağı doldurmak için banyoya doğru yöneldim.

Suyun soğumasını beklerken aynada kendime baktım.

Gözlerimde heyecan ve rahatlama gördüm. Ama bunun altında hayal kırıklığı ve korku vardı.

Çünkü bahane kalmamıştı. Her şey bitmişti. Bunu polise teslim etmek zorundaydım. Sonra nereye taşınacağımı, tüm bunları nasıl karşılayacağımı, bundan sonra hayatımın nasıl olacağını düşünmek zorundaydım.

"Kahretsin," dedim, su bardağı taşırdı ve elimden aşağı döküldü.

Bunlar başka bir zaman düşünülmesi gereken sorunlardı.

Şimdi, umursamaz bir kampanya yöneticisi olarak rolümü oynamaya devam etmek zorundaydım.

Işığı kapattım ve tam kapıdan çıkıyordum ki koridorda midemi bulandıran bir şey gördüm.

Siyah kapüşonlu bir adam.

"Michael," diye tısladım, kalbim küt küt atıyordu. "Yere yat," diye ekledim, bakışlarım metalin parıltısına takılınca görüşüm ağır çekime geçti.

"Ne-" diye başladı, yüzümdeki dehşet ifadesini yakaladı ve ayağa kalkıp dönerek bakışlarımın donduğu yere bakmak için hareket etti.

"Hayır," diye bağırdım adamın kolu havaya kalkıp bana doğru yöneldiğinde.

Tam o sırada Michael sağa doğru bir adım attı ve tam önümde durduğunu fark etmedi. Kurşunun tam yolunda.

İçgüdülerim beni çömelmeye zorladı.

Susturuculu silahın patlama sesi duyuldu. Kurşun uçarken. Senatörü vurduğunda.

Silahlı adam bana doğru ilerlemeye çalışırken bir dizi Rusça kelime söyledi.

Michael'ı yalnız bıraktığım için kendimi bir canavar gibi hissediyordum, bana sıkılmış bir kurşunla, banyoya koştum, kapıyı çarpıp kilitledim, sonra lavabo dolabının arkasına saklanmak için koştum, eğer kapıdan ateş ederse, aramızda kurşunu yavaşlatacak, bana saplanırsa daha az ölümcül olmasını sağlayacak kadar mesafe olması için dua ettim.

Michael'ın dışarıda, vurulmuş, yalnız ve muhtemelen dehşet içinde olduğunu bildiğim için boğazım düğümlendi. Ama kendi bedenim korku içinde titrerken, kalp atışlarım göğüs kafesimi yumruklarken, sırtımdan soğuk terler akarken oraya gitmemin imkânı yoktu.

Bir gümbürtü duydum, rahat hissettiğimden daha yakındı. Kendime nispeten güvende olduğum bir yerde saklanmam gerektiğini hatırlatmadan lavabo dolabının arkasından dışarı baktım ve karşıdaki duvarda bir delik gördüm.

Oh, Tanrım. Oh, Tanrım.

Bir şeyler yapmam
gerekiyordu. Yardım
çağırmalıydım.

Titreyen ellerimle telefonumu çıkardım, kayıt uygulamasını kapattım ve 911'i aradım.

"911. Acil durumunuz nedir?"

" saldırı olmuş," diye fısıldadım, adresi sayıklayarak. "Çatışma mı var dediniz? Kimse vuruldu mu?"

"Patronum. Senatör Westmoore vuruldu."

"Senatör Westmoore mu?" diye sordu, sesi gergindi. "Evet."

"Nefes alıyor mu?" diye sordu. "Neresinden vurulmuş?"

"Bilmiyorum. Banyoda saklanıyorum," dedim bir kurşun daha odaya girip omuzlarımin kulaklarıma yaklaşmasına ve tüm vücudumun gerilmesine neden olurken. "Sanırım göğsünden vuruldu."

"Yardım-"

Dışarıdan gelen bir bağırış ve kapının çarpılmasıyla irkildim.

"Hanımefendi? Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım, daha iyi duyabilmek için telefonu kulağımdan çektim.

"Silahı alın!" Çalışanlardan biri olan Niel, bir başka yüksek sesle çarpma ve inleme sesi duyulurken bağırdı.

Adamla dövüşüyorlar mıydı?

"Bacaklarını tut," diye bağırdı Niel, sesi soluğu kesilmiş, adamı tutmaya çalışıyormuş gibi çıkıyordu.

Diğer çalışanlar benim için burada olan bir saldırgana karşı hayatlarını ortaya koyarken ben burada sinmiş bir şekilde oturamazdım.

"Sanırım çalışanlar tetikçiyi ellerinde tutuyorlar," diye fısıldadım telefona, aramayı sonlandırmadan önce, kapıya doğru ilerlerken telefonu cebime geri soktum, kapı koluna uzanırken karnımın sallanmasını görmezden geldim.

Kapıyı açar açmaz büyük bir gürültü koptu ve Niel'in masamdaki tetikçinin üzerine düştüğünü gördüm, bir başka erkek personel de adamın bacaklarını tutmak için ileri atıldı.

Bu sırada, sadece birkaç metre ötede, bir kadın personel silahı kanepenin altına tekmeliyordu.

"Michael," diye tısladım, yerde duvara yaslanmış, eliyle göğsünü kavramış, gömleğinden sızan ve parmaklarını kaplayan kanın olduğu yere doğru koştum.

Solgun ve terliydi, gözleri yuvarlaktı ve nefes alışları kısa, çılginca patlamalar halinde geliyordu.

"Hey," dedim, ona doğru koştum ve elimi onun eline bastırdım. Kurşun yaraları hakkında fazla bir şey bilmiyordum ama mümkün olduğunca fazla kanı içeride tutmaya çalışmak için yaralara baskı uygulamak gerektiğini biliyordum. Bilgisayar monitörüm yere düşerken "Her şey yoluna girecek," dedim. Sonra kalemlğim, kalemler ve kurşun kalemler, adamlar tetikçiyi tutmak için mücadele ederken odanın her tarafına fırladı.

"Vuruldu," dedi senatör, şaşkın bakışları üzerime çevrilmişti.

"Biliyorum," dedim, kanının parmaklarımı nasıl kapladığını, bakır kokusunun odayı nasıl doldurduğunu görmezden gelmeye çalışarak. Çok fazla kan kaybediyordu. Bir ambulansa ihtiyacı vardı. "Polis yolda," diye onu temin ettim. "Sadece benimle kal, tamam mı?" Elimden daha fazla kan akarken sesim histerik bir hal aldı. "İyi olacaksın," diye ekledim, gözlerinin odaklanmamaya başlamasını izlerken sertçe burnumu çektim, elinden kayıp gittiğini biliyordum.

Niel, onlara Rusça homurdanan tetikçiyle boğuşurken, "Kaçamayacaksın, şerefsiz," diye hırladı. Tek kelimesini bile bilmiyordum ama hepsi tehdit gibi görünüyordu.

Bu tehditleri gerçekleştirebileceği, sadece iyiliksever olmaya çalışan bu masum görgü tanıklarının yine benim yüzümden hedef alınacağı fikri midemi bulandırıyor. Adil olmak gerekirse, senatör yüzünden.

Gözleri yavaş yavaş kapanan senatör.

"Hayır, hayır, hayır. Uyanık kal," diye bağırdım ve diğer elimi boynuna bastırarak nabzını yokladım. Oradaydı ama bana zayıf görünüyordu. "Michael, hadi," dedim, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Uyan," dedim, eli elimin altında gevşedi ve yanaklarımdan birkaç damla yaş süzölmeye başladığında daha sert bastırmamı sağladı. "Ölme," diye yalvarırken koridorda birkaç ayağın koştüğünü duydum.

"Polis" diye seslendiler.

Niel hemen harekete geçerek, polis tetikçiyi kontrol altına alıp yere yatırırken ve polis memurlarının telsizleri parazit ve uzak seslerle çınlarken onu kelepçelerken neler olduğunu anlattı.

Sağlık görevlilerinin gelmesi, kendi başıma kenara çekilmediğimde beni iterek yoldan çekmeleri saatler sürmüş gibi geldi.

Kıç üstü duvara yaslandım, dirseklerimi dizlerime dayadım, yüzümü ellerime gömmek istedim ama ellerim kan içindeydi. Michael'ın kanı.

Ofisim bir telaş ve hareketliliğe dönüşürken göğsümde bir hıçkırık büyüdü; acil tıp teknisyenleri birbirlerine istatistikler fırlatıyor, sedye yere indirilirken çıkardıkları sesler, Michael'ın bedenini ince şiltenin üzerine kaldırıp onu bağladıktan sonra aceleyle dışarı çıkarken çıkardıkları homurtular.

"Hanımefendi?" diye seslendi bir ses, sanki çok uzaklardan geliyordu. "Hanımefendi?" diye tekrar seslendi, ama bu sefer önümde çömeldi. Elindeki not defterini gördüğümde, "Size bazı sorular sormam gerekiyor," dedi.

"Tamam," dedim uyuşukça.

Çok fazla ayrıntı vermeden, kurşunun benim için olduğunu kabul etmeden memurun sorularını yanıtlarken kendi sesim uzaktan geliyor gibiydi.

Bunun bir tür siyasi suikast olduğunu varsayıyor gibiydiler, özellikle de binanın önündeki son silahlı saldırıdan bu yana ve ben de onlara karşı çıkmadım.

Hedefin kim olduğunun ne önemi vardı?

Michael'ı vurmuştu.

Eğer sorgulama sırasında tetikçinin hedefin ben olduğumu itiraf ettiği ortaya çıkarsa, o zaman bununla başa çıkabilirim.

Bratva'nın emrinde üst düzey avukatlar olduğunu hayal ettim. Adam muhtemelen avukatı olana kadar tek kelime etmezdi. Ve Bratva'nın bu adamı öldürmenin bir yolunu bulmayı, yaptıklarına kendilerini de bulaştırmasına izin vermeye tercih edeceğini hayal ettim.

Sonunda memurlar dosyayı bir dedektife devrettiler, o da bana aynı soruları sordu, ben de robotik bir sesle cevapladım, bu durum dedektifleri korkutmuşa , çünkü onlar diğerleriyle konuşmak için uzaklaşmadan önce bana olay yerini birkaç kez tekrarlattılar ve hatırlayabildiğim kadar çok ayrıntı verdiler.

Yerde öylece kalakaldım, garip bir şekilde kendimden geçmişim, ta ki sağlık görevlilerinin Michael'ı sedyeye koymadan önce üzerinde çalışmak için yere indirdikleri yerdeki büyük kan gölünü görene kadar.

Bunu görmek uyuşukluğumu dağıttı, gözlerimde yeniden yaşlar birikmesine ve yanaklarımdan aşağı süzülmesine neden oldu.

"Ah, Elizabeth," dedi kadın çalışanlardan biri, yanıma gelerek. "İyi misin? Sana bir şey getireyim mi? Senin için birini arayabilir miyim?"

"Hayır-" Arayabileceğim biri olduğunu fark ederek sözümü kesmeden önce başladım.

Temiz elimle cebime uzandım, telefonumu çıkardım ve onun adını bulmak için rehberimde gezindim. "Ben iyiyim," dedim ona, burnumu çekmem bu iddiamı yalanlasa da.

Sesini duyunca kendimi daha çok ağlarken buldum, "Her-" "Elian?"

Küçük bir hıçkırıkla sözünü kestim.

"Neredesin?" diye sordu, sesi yumuşaktı ama saçmalamıyordu, gerçekleri öğrenmek istiyordu, harekete geçmeye hazırdı.

"İş. Görmedin mi?" Bunun şimdiye kadar Brooklyn'in, şehrin, ülkenin her yerinde duyulmuş olması gerektiğini düşünerek sordum.

"Neyi görüyorsun?" diye sordu ve ben trafiğin sesini duyabiliyordum.

Çoktan yola çıkmıştı. Sadece biraz daha dayanmaya çalışmam gerekiyordu.

"Haberler," dedim sertçe burnumu çekerek.

"Hayır bebeğim, haberleri görmedim," diyerek kalbimin sıkışmasına neden oldu. "Neler oluyor? Sen iyi misin?"

"Ben... iyiyim," dedim inandırıcı olmayan bir şekilde. "O vuruldu," diye devam ettim, neye bulaştığını bilmesi gerektiğini biliyordum.

"Kim vuruldu?" diye sordu.

"Senatör," dedim, sesim titreyerek. "O ben olmalıydım," diye itiraf ettim, bir saniye önce olsaydım ya da Michael tam olarak hareket ettiği şekilde hareket etmeseydi, göğsümde delik olan, kanım ben olurum diye düşündüm. Çok fazla, çok hızlı. Şu anda hastanede yaşam savaşı veriyor olabilirdim.

"Biri senatörü mü vurdu?" Elian sordu.

"Beni hedef alıyordu," dedim fısıltıyla. Etrafta çok fazla insan vardı. Koridorda konuşuyor, ağlıyor, sarılıyor ve birbirlerini teselli ediyorlardı. "Michael yanlışlıkla yoluma çıktı."

"Yaralı değil misin?" diye sordu, sesi gergindi.

"Hayır... Ben... Ben banyoya koştum," diye itiraf ettim, kendimi korkak gibi hissediyordum. "Ve polisi aradım. İyi görünmüyordu," dedim, gözlerimi sıkıca kapatarak, yanaklarımdan daha fazla gözyaşı aktığını hissettim.

"Benim endişem şu anda sensin," dedi, arka planda bir korna korusu.

"Sağlık görevlileri onu götürdü. Ama bilinci yerinde değildi," diye devam ettim. "Polis onu yakaladı."

"Kimi yakaladın,
bebeğim?"

"Tetikçiyi."

"Tetikçi polisin elinde mi?" diye sordu, sesi şaşırılmış gibiydi.

"Evet. İş arkadaşlarım saldırdı ve onu tuttular," diye itiraf ettim. "Ben kanamayı durdurmaya çalışırken."

Elian, "Michael şu anda en iyi ellerde," diye ısrar etti. "Lanet olsun, burası hayvanat bahçesi gibi," dedi.

"Burada mısın?" Umutla sordum.

". Ama içeri sanmıyorum. Her yerde polisler ve haberler var."

"Oh, tamam," dedim, sesimdeki yenilgiyi duyarak.

"Aşağıya, yanıma gelmeni istiyorum, tamam mı?" diye sordu. "Polisle konuşman bitti mi?"

"Evet."

"Tamam. O zaman gidebilirsin. Eşyalarını topla ve aşağı gel. Bu karmaşada kimse sana zarar vermeyecek. Sadece dışarı çık ve sola dön. Haber ekiplerinden birkaç düzine metre ötede seninle buluşacağım."

"Öylece gidemem," dedim personele bakarak.

"Evet, yapabilirsin. Yapmanız gereken. Personeli gönder, sonra da buraya, yanıma gel. Hadi eve gidelim."

Home.

Belki de beni titreyen bacaklarımın üzerinde durmaya ve masamın altına saklanmış çantamı bulmak için masama doğru yürümeye zorlamak için söyleyebileceği tek şey buydu.

"Tamam," diye kabul ettim ve ofisimin dağınıklığına bakarken, temizlemem, işleri yoluna koymam gerektiğini hissederek aramayı sonlandırdım.

Ama ben sadece arkamı dönüp koridora çıktım.

"Herkes," diye seslendim, sesime biraz güç katmaya çalışarak. "Hepimiz eve gitmeliyiz," dedim, gözleri kızarmış ve korkmuş görünen birkaç kadından başlarını sallayanlar oldu. "Sevdiklerimizle biraz zaman geçirelim," diye ekledim. "Michael için küçük bir dua edin," diye devam ettim. "Çıkarken basınla konuşmayın," diye ekledim ve burada çalıştıkları için haberlere sızmanın ne kadar önemli olduğunu bilen herkesin başını salladığını gördüm.

Birkaçımız aynı anda dışarı çıktık ve polisler basını geri çekmeye çalışırken ben kalabalığın arasından sıyrıldım, başımı eğdim ve Elian'ın bana söylediği yöne doğru yürüdüm.

Ta ki bir kolun beni sardığını, dudaklarını şakağıma bastırıldığını, sonra da arabanın arka koltuğuna geçmeme yardım edip benimle birlikte hareket ettiğini hissedene kadar.

Şoför trafiğe girdiğinde "Seni tuttum" dedi. "Bir şeyin yok," diye beni temin etti. "Birkaç dakika içinde evde olacağız."

Ona doğru kıvrıldım, kollarının beni sıkıca sardığını ve onunla tanıştığımdan beri milyonuncu kez ayrı düştüğümde beni bir arada tuttuğunu hissettim.

"Sorun yok bebeğim," dedi araba park ederken ve şoför inip bize bir saniye mahremiyet verirken. "Eve geldik. Artık her şey yoluna girecek."

Hiçbir şeye inanmayı bu kadar çok istememiştim.

Ama onu apartmanına, oradan da dairesine kadar takip ederken midemde inkar edemeyeceğim bir düğüm vardı.

İçimden bir ses bunun bitmediğinden emindi. Ben ölene kadar asla bitmeyecekti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Elian

Elizabeth'i ellerindeki kanı yıkaması için banyoya götürdüm. Sonra, kendi başına yapamayacak kadar ilgisiz görüldüğünde, onu odama götürmeden önce lekeli giysilerini çıkarmasına ve temiz bir şeyler giymesine yardım ettim ve onu benimle birlikte yatağa çektim.

Ağlıyordu ama bana sarıldı, ellerimi sırtında ve saçlarında gezdirmeme izin verdi.

Ta ki günün olaylarından bunalıp uykuya dalana kadar.

Onu yarım saat daha kucağımda tuttuktan sonra altından kalkıp yorganı çektim ve Serano'nun kendisini eve davet ettiğini görmek için oturma odasına doğru ilerledim.

"Şuna bak," dedi ve televizyonun sesini açtı; bir haber spikeri Senatör Michael Westmoore'a yönelik suikast girişiminden bahsediyordu. Serano televizyonun sesini tekrar kapatmadan önce kadın, "Durumu hâlâ kritik," diye sözlerini tamamladı.

"Gerçek hedefin o olduğunu kimse bilmiyor," diye sözümü tamamladım ve arabadan bir şişe viski almak için mutfaka doğru ilerledim. "Bir tane ister misin?" Bir bardağa uzanırken sordum.

Serano başıyla onayladı ve benimkini geri atmadan önce ona bir bardak doldurdum. "Renzo aradı mı?" Serano telefonumu uzatırken sordum, Elizabeth'i yukarı çıkarıp güvende tutmak için acele ederken arabada bırakmıştım. "Yaklaşık on bir kez."

"Cevap verdin mi?" Gerilerek sordum.

"Sonuncusu," dedi başını sallayarak.

"Ve?" Sabırsızlıkla sordum.

"Onu aramamı söyledi."

Elimi uzattım ve ben bir içki daha doldururken telefonumu avucuma sıkıştırdı.

"Renz," dedim cevap verdiğinde. "Ne

oluyor, El?" diye sordu, sesi sertti.

"Çok çılgıncaydı. Aramam gerektiğini ama Elizabeth çok korkmuştu."

"Polisler biliyor mu?" diye sordu.

"Gerçek hedefin o olduğunu mu?

Hayır." "Tetikçinin konuşacağını

düşünüyor musun?"

"Bir Bratva infazcısı mı? Pek olası değil," dedim. "Bu gece için işler hâlâ yolunda mı?" Bizimkilerden birinin yerel ve sadakatsiz bir çetenin üyesini öldürüp suçu Ruslarla işbirliği yapan başka bir çetenin üzerine atma planını düşünerek sordum.

"Evet," dedi Renzo. "Eğer bir şey varsa, bence bu işleri kolaylaştırabilir. Tutuklamadan dolayı dikkatleri dağılacığından bunu çok fazla araştıramayacaklar. Senatörün binasının etrafında hiç Rus olma ihtimali var mı?"

"Bundan şüpheliyim. Basın ve polisler dışarıdaydı. Yanlışlıkla kameralara yakalanmak istemezler."

"Öyle ?" diye sordu. "Kameraya yakalandım," diye açıkladı.

"O kadar uzağa park ettim ki biri beni arka planda yakalasa bile çok bulanık olurdu."

"Tamam. O iyi mi?"

". Ama onu uyuttum." "Buna bir son vermeliyiz," dedi.

"Evet, biliyorum. bunu ona söyleyeceğim." "Tamam. Nasıl gittiğini bana haber ver."

", " diye kabul ettim ve kapattım.

"Ona ne söyleyeceksin?" Serano beni izleyerek sordu. "Bunun sona ermesi gerektiğini," dedim ona.

"Öyle mi?" diye sordu, dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılmıştı. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Ona senin olduğunu söyleyemem," dedi. "Ama ona ne yapacağını söyleyebilir misin?" "Bu bir güvenlik meselesi," diye ısrar ettim.

"Elbette," diye kabul etti, içkisini bitirdi ve bardağı lavaboya koydu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Nöbetteyim," dedi ve kapıya doğru ilerleyip kendini dışarı bıraktı.

Yalnız başıma derin bir nefes aldım. Elizabeth'i sakinleştirmeye o kadar odaklanmışım ki, birinin ona ateş ettiğini söylediğini duyduğumda hissettiğim paniği aklıma getirmeye fırsatım olmamıştı.

Serano'ya söylediklerim ne kadar doğruysa -bir kadını öylece *sahiplenemezsin*- onun da böyle hissetmeye başladığını kabul etmek zorundaydım. Benimkini.

Ve bu konuda ne yapacağımı bulmam gerekiyordu.

"Elian?" Elizabeth'in sesiyle döndüğümde onu koridorda dikilirken buldum.

"Hey, kusura bakma, bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu," dedim. "İyi misin?" Başını salladı. "Senatörden haber var mı?"

"Son gördüğüm raporda hayatta olduğu ama durumunun kritik olduğu yazıyordu," dedim. "Size bir içki getireyim mi?" Bara el sallayarak sordum. "Ya da kahve?"

"Ugh," dedi burnu kırışarak.

"Kahve içerken burnunu kırıştırdığını göreceğimi hiç sanmazdım."

"Çekimden önce bile uzun bir gündü," diye itiraf etti. "Çok fazla kahve vardı."

"Yemek o zaman?" O kadar meşgulse yemek yemeye vakti olmayacağını düşünerek sordum.

"Tamam," diye kabul etti. "Pizza mı?" Ben sordum.

"Pizza mı yapıyorsun?" diye sordu.

"Evet," diye itiraf ettim. "Ama hayatı kolaylaştırmak için sipariş verecektim." "Bu durumda sarımsak düğümleri de alabilir miyiz?" diye sordu.

"Ne istersen," dedim, Elizabeth Kevin'i beslerken pizza sipariş etmek için bir dakika ayırdım.

Telefonu kapattığımda "Anladım," dedi. "Neyi anladın?" diye sordum.

Bunun üzerine telefonunu çıkardı, etrafa göz attı ve adaya koydu.

Bir saniye içinde telefonun hoparlörlerinden onun sesi geldi. Ve sonra senatörün sesi de.

Bratva ile işbirliği yaptığını itiraf ediyor.

Kadının nazıkçe dürtmesi sayesinde, bunu açık bir şekilde ayrıntılı olarak yaptı ve anlamının yanlış anlaşılmasını imkansız hale getirdi

"Vay canına," dedim ona gülümseyerek. "."

"Evet," diye kabul etti derin bir nefes alarak. "Ama... belki de hepsi bir hiç uğruna," dedi. "Ya başaramazsa?" diye sordu. "Hepsi benim suçum."

"*Senin* hatan mı? Bebeğim, bu şerefsizlerin seni öldürmeye çalışmasının tek nedeni o. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Evet," diye kabul etti. "Ama o kurşun benim içindi," dedi. "Ya tetikçi bunu söylerse? Başım belaya girer mi?"

"Ne için başım belada? Neden bir tetikçinin sizi hedef aldığını düşündünüz?" diye sordum.

"Ama..."

"Konuşmayacak. Güven bana," dedim. "Bratva sessizlik kurallarını en az mafya kadar ciddiye alır. Konuşursa, ölür. Sessiz kalırsa, ona iyi bir anlaşma sağlayacak iyi bir avukat bulur. Birkaç yıl yatar. Sonra dışarı çıkar ve ödüllendirilir."

"Ailenizden hiç hapse giren oldu mu?"

"Elbette," diye itiraf ettim. "Rico'nun kuzeni yakında dışarı çıkacak."

"Ne için olduğunu sorabilir miyim?"

"Kasıtsız adam öldürme," dedim ona.

O anda gözlerinde bir şey parladı. Sanki ilk kez ne iş yaptığımı, neler yapabileceğimizi gerçekten idrak ediyordu. Bratva'nın zaman zaman yaptığı şeylere benziyordu ama aynı şey değildi.

"Bu bazen işin bir parçası," dedim ona. "Ama Bratva'nın aksine bizde kadınlar ve çocuklar sınır dışıdır. Eğer biri öldürülürse, bunun nedeni hayatın içinde olmaları ve bize karşı gelmeleridir." Duraksadım ve onun bu bilgiyi sindirmesini izledim. "Ne düşünüyorsun?" Düşüncelerini okuyamadığım için sordum. "Bilmiyorum," dedi omuz silkerek. "Sanırım sadece hayal ediyorum. Ben kovalanırken birkaç dakika önce gelseydiniz ve onu vursaydınız, bunun yanlış olduğunu düşünmezdim. Bazen bunun haklı olabileceğini düşünüyorum."

"Evet," diye kabul ettim. Belki de her zaman bu kadar tepkisel olmadığını söylemek için iyi bir zaman olmadığını hissettim. O gecenin ilerleyen saatlerinde gerçekleşen vurgun gibi. Yaptığımız şey, organizasyonumuzu yönetme şeklimiz çoğu insanın gözünde her zaman asıl ya da haklı değildi.

Eninde sonunda ona söylemek zorunda kalacağım bir şeydi bu. Eğer aramızdaki şeyler ilerlemeye devam ederse. Serano'nun dediği gibi, onu sahiplenmek istersem.

O sırada pizza geldi ve Serano bize katılarak, Elizabeth'in isteği üzerine, senatörün durumuyla ilgili gelişmeleri takip etmek için arka planda çalan haberlerle birlikte yemek yerken sessizce masanın üzerinde belirdi. Birkaç dilim yedikten sonra dışarı çıktı.

Yemekten sonra kahvesini elinde tutarken "Çok sessizsin," dedim, ama uzaklara bakarken kahvesini yudumlamadı bile.

"Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?" Yanına oturarak sordum.

"Şimdi ne olacak? Eğer uyanırsa, yine de kayıtle birlikte polise gidecek miyim? Eğer geçerse, yine güvende miyim? Değilse, sonra ne yapacağım? Nereye gideceğim? Bir sürü şey."

"Ne istiyorsun?" diye sordum. "Eğer bir şey seçme şansın olsaydı, ne isterdin? Kalmayı mı? Gitmeyi mi?"

"Kalmak istiyorum," dedi, o kadar hüznle bakıyordu ki ona uzanmaktan kendimi alamadım, bacaklarını kucağıma çektim. "Kalmak istiyorum. Ve kendim için çalışmaya geri dönmek istiyorum. Ve istiyorum," dedi, sesi alçalarak.

"Ne istiyorsun?" Bakışlarındaki sıcaklığı fark ederek sordum.

Elini uzattı, kahve fincanını masaya bıraktı ve yavaşça üzerime oturdu.

Benim ellerim onun doğru kayarken, onun elleri yüzümü çerçevelemek için yükseldi. Dudaklarını dudaklarıma mühürlemeden önce "Bu," dedi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Elizabeth

Neredeyse sessizlik içinde yemek yerken, senatörün durumuyla ilgili hiçbir güncelleme olmadan gelen haber yayınlarını dinlerken geleceğimle ilgili potansiyellerden neredeyse bunalmıştım.

Aklımda olabilecek her şey dönüp duruyordu. Senatör yaşarsa ve ben onun neye bulaştığını dünyaya duyurmak zorunda kalırsam, polis röportajları ve basınla mücadele. Yaşamazsa, cenaze , karısı beni resmen kovana kadar sorumlu olacağım basın.

Sonra, tabii ki, ondan sonraki her şey.

Farklı şehirler, farklı hayatlar... Kıyafetler gibi deneyebileceğim, hepsinin cızırtılı ve çok dar hissedeceğinden, tam olarak doğru olmadığından emin olduğum kıyafetler.

En azından yakın geleceğimde, ona sahip olabildiğim sürece istediğimi bildiğim tek şey Elian'dı.

Yani bu seferlik, artıları ve eksileri tartmayacaktım. Kendimi ikinci kez sorgulamayacaktım. Aklımın, kalbimin ve bedenimin istediği şeyin önüne geçmesine izin vermeyecektim.

Kahvemi bıraktıktan sonra üzerine doğru ilerledim, ellerim boynunun kenarlarından kayarak yüzünü kavradı ve kucağına tamamen inip dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım.

Dudakları dudaklarımın altında canlanırken parmakları kalçalarımın gömüldü, kollarım boynuna dolanıp bedenimi ona yaklaştırdı. Öpüşmeyi derinleştirdi.

, o anda hayatımda emin olduğum tek şeydi.

Elian ayağa kalktı, dudakları dudaklarıma değerken beni biraz geriye doğru eğdi, elleri kalçalarımın kırıma doğru kayd, sıkı ve sonra beni çekti

ona karşı daha fazla.

Kalçalarımı öne doğru salladım, bana karşı sertliğini hissettim, göğsümün derinliklerinden düzensiz bir inilti sürükledim, ses dudaklarımızda titreşti.

Elian'ın dudakları benimkilerden ayrıldı, ağır göz kapakları beni izlerken elleri kıcıma daha fazla gömüldü, beni tekrar sikine doğru sürükledi, bu sefer başım geriye düşerken ve parmaklarım omuzlarına gömülürken benden bir inilti kaçarken beni izledi.

Elleri kıcımdan kayarak gömleğimin altına uzandı ve aşırı ısınmış tenime dokundu, ardından gömleğimi yavaşça yukarı çekip yere fırlattı.

Soğuk hava üzerime çöktü ama içimi ürperten Elian'ın gözlerindeki çiğ aşıktı.

Kalçalarım ona karşı tekrar sallandı, vücudumun neye ihtiyacı olduğunu ima ediyordu ama vücudumun çılgılık attığı şeyi bana vermiyordu.

"Elian, lütfen," diye inledim, ihtiyacımdan utanmadan, kalçalarım ona karşı kıvrılırken, elleri uyluklarımdan yukarı, sonra yanlarıma doğru hareket etti ve sonunda göğüslerimin üzerinde durdu.

Elleri, parmakları ve başparmakları meme uçlarımı bulmadan önce bir an için sıktı, yuvarladı ve ben inleyene ve ona karşı daha çılgınca sallanana kadar alay etti, içimdeki pençeleme ihtiyacından kurtulmak için çaresizdi.

Beni yukarı çekti, kucağıyla temasımı kaybetmeme neden oldu, dudaklarının meme ucuma yaklaştığını hissedene kadar içimden bir homurtu çıkardı, emdi, daire çizdi, arzusunun ateş perdesine ulaşmasını sağladı.

"Elian," diye bağırdım göğsümün üzerinde hareket ederek tatlı işkencesine devam ederken.

Yüzü göğüslerimin arasında gezindi, yumuşak saçları aşırı hassas tenimi bir anlığına gıdıkladı, sonra elleri kalçalarımı battı, aniden hareket ederek beni yakaladı, kanepeye fırlattı ve üzerime geldi, ağırlığı üzerime bastırırken dudakları tekrar dudaklarıma yapıştı.

Ellerim serbestçe dolaşıyordu ve tişörtünü çekiştirdim, ta ki ayağa kalkıp tişörtü çıkarıp yana fırlatmaktan başka çaresi kalmayana dek.

Sert hatları yumuşak hatlarımla buluştu, bacaklarımı kalçalarına sarıp onu kendime daha sıkı çektiğimde göğsü göğüslerimi ezdi.

Elian yere yığıldı, siki yarığıma defalarca bastırdı, dudakları boynumu öpmek için benimkinden ayrılırken beni yukarı kaldırdı.

Sonra beni tuttuğum yerden çekmeye başladı, dudakları göğsümde, göğüslerimin arasında, karnımın üzerinde geziniyor, sadece şortumun bel bandıyla karşılaştığında duraklıyordu.

dizlerinin üzerine oturdu, bacaklarımı havaya kaldırdı, sonra uzanıp şortumu ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekti, sonra ayaklarımdan indirdi, bana bakarken dikkatsizce yana fırlattı.

Derin bir nefes çekerken göğsünün genişlemesini izledim, sonra ellerini baldırlarımdan dizlerime kaydırды, orada kavradı ve bacaklarımı açtı.

Sonra bakışları yüzümden vücuduma doğru kaymaya başladı, içimde küçük ihtiyaç ateşleri yarattı, ta ki içime bakana kadar, aşağı doğru inmeden önce bir saniyeliğine içinden gürleyen bir ses geçti.

Sonra dili yarığımdan yukarı kayıyordu, dokunuşu vücudumda bir akım gibi, beni sarsıyor ve kıvrınmama neden oluyordu, elim boynunun arkasına vurdu, dili klitorisimin etrafında kaymaya başlarken onu bana karşı tuttu.

O beni çalıştırıp yukarı çekerken kalçalarım huzursuzca ona karşı sallandı.

Elian'ın eli kalçamdan kayarak aramıza girdi, dudakları klitorisimin etrafına kapanıp emerken iki parmağı içime girdi.

Orgazm beni çarpıp geçerken bir an için beyazı gördüm, dalgalar içime tekrar tekrar çarparken çığlık atmama neden oldu.

Elian'ın parmakları, dili çok hassas klitorisimin etrafında gezinirken, beni tekrar yukarı çekmeye başlamadan önce aşağı inmem için bana zaman verdi.

Parmaklarım saçlarındaydı, zevk bir kez daha ihtiyaca dönüşürken onu kendime doğru çekiyordum.

"Elian, lütfen," diye inledim ama ne için yalvardığımı bilmeden beni çalıştırmaya devam etti.

Parmaklarım saçlarını çekti, kafa derisindeki acıyı hafifletmek için yukarı kaldırmaktan başka çaresi kalmayana kadar çekti, aç gözleri yüzüme kaydı.

"Lütfen," dedim, ihtiyacımdan utanmadan, ellerim bel kemerine doğru uzandı, ne istediğimi anladığını izledim.

Bana uzandı, bacaklarımı beline doladı, sonra kollarını sırtıma doladı, ayağa kalkarken beni kendine doğru çekti, oturma odasından çıkıp koridora yönelirken beni de yanında taşıdı.

Yine de fazla uzağa gidemedi.

Beni tekrar koridordaki duvara çarptı, kendini bana doğru bastırırken dudakları tekrar dudaklarıma yapıştı.

Başım bir iniltiyle arkaya düştü ve yüzünü boynuma gömmek, dudakları, dili ve dişleriyle alay etmek için açıklığı gördü.

Özlem ateş gibi bir noktaya ulaşıyordu, bacaklarımı ona daha sıkı kenetlememe neden oluyor, ağrıyan arzumdan biraz olsun kurtulmak için çaresizce kendimi onun sertliğine doğru sürüyordum.

Parmaklarım omuzlarında, sırtında geziniyor, kaslarının , bana karşı sallanırken derisinin altında nasıl gerildiklerini ve yer değiştirdiklerini hissediyordu.

Dudakları tekrar benimkileri aldı, daha sert, vahşi, benimkilere sürtünüyor, kalçalarımız birlikte hareket ederken nefesimi çalıyor, içimdeki ihtiyaç delici bir sızıya dönüşüyordu.

Elian duvardan uzaklaştı, elleri sırtımdan aşağı kayarak kıçımı kavradı ve bizi yatak odasına taşırken beni sıkıca kendisine doğru tuttu.

Beni geriye doğru eğerken ona yapıştım, Elian'ın ağırlığı üzerime bastırmadan önce şilte sırtıma değiyordu.

Bacaklarım ona sarılı kalmıştı ama ellerim keşfetmek için yanıp tutuşuyor, sırtında, yanlarında geziniyor, kıçına batıyordu.

Hayal kırıklığına uğramış bir homurdanmayla bacaklarımı serbest bıraktım, düğmesini ve fermuarını karıştırmak için aramıza uzandım.

Elian yukarı doğru bastırarak pantolonunu ve boxer külotunu ulaşabildiğim kadar aşağı çekmeye başlamama izin verdi.

Onu hissetmek için yanıp tutuşurken kalçalarını kavradım, bacaklarım etrafından dolanırken onu aşağı çektim, topuklarım kıçına gömüldü ve sert uzunluğunu yarığıma doğru itti.

Klitorisime doğru kayarken bir ürperti sistemimi sarstı, parmaklarımın kollarına kıvrılmasına neden oldu, bana bakarken tırnaklarım derisinde hilaller kazdı, gözleri erimiş, bana karşı tekrar sallandı.

Benden kaçan ses umutsuz bir yalvarıştı, daha fazlası için, her şey için, *onun için*.

"Elian," diye inledim, ona karşı kıvranıyordum.

Gözlerimdeki, sesimdeki, bedenimdeki ihtiyaca cevap veren Elian'ın ağırlığı değişti, dizlerinin üzerine çöktü ve komodine uzanarak korumayı aldı, sonra üzerine kaydıldı, parmaklarım kalçalarında kayarken aç bakışları üzerimdeydi.

Bitirdiğinde, Elian açgözlü bir nefes çekti, göğsü genişledi ve kalçalarımı uzanıp beni yakalayarak daha yakına çekti.

Sonra bacaklarımı onun için açarak öne doğru kaydı, sikinin başı ben inleyene, kalçalarım yuvarlanıp onu içine almaya çalışana kadar bana baskı yaptı.

Sonra derinlere daldı, her santimimi aldı, duvarlarım onun etrafında kapandığında, sonunda beni kendisinin yaptığında, iniltisi zevk çılgılığım tarafından boğuldu.

"Siktir," diye iç Elian, kendini tutmaya çalışırken kasları gerilmişti. Ama bunu yapmasını istemedim.

İhtiyacımı hissettiğim gibi onu da kendimden uzaklaştırmak istiyordum.

Bacaklarımı kalçalarının etrafına sararak, vücudunu denge için kullanarak katlandım, kucağına tırmandım ve ona binmeye başladım.

İlk başta yavaşça, içimde kaymasının tatlı gerginliğinin tadını çıkararak, ama her geçen saniye daha da çaresizleşerek.

Elian göğsünden gelen derin bir gürültüyle yer değiştirdi, beni sırtüstü yatırdı ve itmeye başlarken vücudu benimkini ezdi.

Kontrol gitmişti.

Ve beni sert ve derin sikerken sıkıca tuttum.

Bacaklarım onun etrafına dolandı, kendimi tam olarak doğru açığa getirdi, böylece horozu içerideki hassas alana doğru kayıyordu ve pelvisi her itme ile klitorisime bastırdı.

Uzun süre dayanamayacak kadar ileri gitmiştim.

Bacaklarım titriyor, göğsüm çılgınca, sık nefeslerim yüzünden sıkışıyor, sırtım yataktan yukarıya doğru kalkıyordu.

"İşte bu," diye mırıldandı Elian, ben o tepeye doğru hızla yaklaşırken karanlık bakışları beni izliyordu. "Benim için gel," dedi.

Sonra dalgalar çarpıyor, zevk beni tamamen ele geçirene kadar yayılıyor, Elian beni sikmeye devam ederken çılgılıklarım kendi kulaklarıma bile geliyordu.

"Benim için boşaldığında çok iyi hissediyorsun," diye dalga geçti, dudakları kulağıma değiyordu, ben tekrar aşağı inip ona yapıştığımda. "Daha fazlasına ihtiyacım var," diye ekledi, benimle boşalmadığını, hâlâ içimde kaya gibi sert olduğunu, duvarlarımın ona karşı tekrar gerilmesine neden olan bir şey olduğunu fark ettiğimde dişleri kulağımın lobunu ısırды.

Elian yukarı iterken, ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme vardı, bunu hissettiğini, onun için ne kadar doyumsuz görüldüğümü bildiğini bana bildiriyordu.

"Daha fazlasını istiyor gibisin," dedi, kalçaları içime küçük küçük itişler yapıyordu, arzusun büyümesi için yeterli sürtünme vardı, ama tekrar büyümeye başladığında ağrıyı hafifletmek için neredeyse yeterli değildi.

Kalçalarım yuvarlanırken cevabım yumuşak bir miyavlama sesi oldu.

Elian tekrar dizlerinin üzerine oturdu, bacaklarıma uzandı, onları birbirine bastırdı, sonra her ikisini de bir tarafa itti, yatağa açılı bir şekilde yaslandı, hissi değiştirdi, sürtünmeyi artırdı, tekrar daha hızlı itmeye başladı.

Bu kadar çabuk olması bir yana, tekrar mümkün olmamalıydı ama inlemelerimin odayı doldurması, duvarlarımın kasılması ve ardından sistemimde başka bir orgazm çılgılığı atarken sertçe titreşmesi uzun sürmedi.

Bu sefer Eliau aşağı inmeme izin vermek için duraksamadı.

Onun yerine beni yakaladı, karnımın üzerine çevirdi, sonra kalçalarımı kavradı ve beni daha hızlı becerirken kendine doğru çekti, parmakları bir kalçamdaki etime girerken diğeri uyluklarımin arasına kaydđ, beni daha sert ve daha sert alırken klitorisimle etkileşime girdi, beni uçuruma doğru sürdü, sonra beni savurdu, boşalırken ağladım. Ama bu sefer Eliau'ı da yanımda götürdüm, daha da sertleştiğini hissettim, sonra da küfürler savurarak derinlere daldım.

Sonrasında, hırıltılı nefes alış verişlerimizin sesleri ve Eliau'ın başparmağının yavaşça aşağı inerken kalçamın derisini hafifçe okşaması dışında hiçbir şey olmadı.

Üzerime eğildi, benden uzaklaşmadan önce omzuma bir öpücük kondurdu ve bir süreliğine en-suite banyoya yöneldi.

Yalnız başıma sırt üstü yattım ve yorganın altına girdim, kaslarımda uzun zamandır hissetmediğim bir gevşeklik hissettim. Ruhumda var olduğunu neredeyse unuttuğum bir rahatlık.

Her şey geri gelmeden önce yirmi saniye kadar sürdü. İtirafı almak.

Silahlı adam.

Senatör vuruluyor.

Banyoda saklanıyor.

Dışarı çıkıyorum. Kan. İtiş kakış. Sağlık görevlileri ve polis. Basın.

Elian banyodan çıktığında göğsüm bir mengenenin içinde sıkışmış gibiydi ve şakaklarımda sürekli bir zonklama vardı.

Bana bir kez baktı ve bakışları hüznünlendi.

"Ah, tatlım," dedi, yatağa geldi, başlığa yaslandı ve beni göğsüne çekti.

Elleri yukarı kalktı, parmakları şakaklarıma bastırdı ve kaynayan acının bir kısmını hafifleten sert bir basınçla ovdu.

"İyi misin?" diye sordu, ben kendimi onun hissinin, sağladığı huzur ve güven duygusunun tadını çıkarmaya bırakırken.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "çok şey var." "Yüksek sesle düşünmek ister misin?" diye teklif etti.

"Şimdi ne yapacağım?" diye sordum.

"Senatör vurulduğuna göre mi demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, yani... kaydı ters çevirmek bir adamı düştüğünde tekmelemek gibi olmaz mı?"

"Elizabeth, şunu düşün, o silahlı adam seni vurmak için oradaydı... onun yüzünden."

"Evet," diye kabul ettim, tutmamam gereken suçluluk duygusunu bastırmak için derin bir nefes aldım.

Bunların hiçbirine ben sebep olmadım.

Aslında, senatörün suç faaliyetlerini itiraf etmesini sağlayarak aktif bir şekilde bunu durdurmaya çalışıyordum, böylece artık makamını korkunç suçlara yardım ve yataklık etmek için kullanamayacaktı.

Elian, "Bence onu polise vermeyi kabul etmelisin," dedi. "Ama bunu yapmakta kendini rahat hissetmiyorsan, bu kararını da destekleyeceğim."

"Endişelenmiyor musun?" diye sordum. "Ne için endişelenmiyorum?"

"Farklı bir senatör seçilirse ne olur?" diye sordum. "Bilirsiniz... mesleğiniz göz önüne alındığında..."

"Hayır, endişelenmiyorum." Sesi çok emin geliyordu. "Neden endişelenmiyorsun?"

"Çünkü hiç kimse bir şeyleri bu kadar değiştirebilecek güce sahip değil. Göz kulak olmam gereken biri varsa o da yerel polisler ve savcıdır. Ama en son ne zaman birinin suçlamalarla içeri alındığını hatırlamıyorum. Bu konuda endişeleniyor musun?" diye sordu, parmakları boynumun kenarlarındaki gerginliği ovmak için aşağı doğru hareket etti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Benimle. Bununla, bizimle, kariyerim için mi endişeleniyorsun?"

Biz.

Kalbim sıkıştı.

Eğer bunun sadece seksle mi ilgili olduğu yoksa daha fazlası mı olduğu konusunda bir soru varsa, bu küçük sıkışma kesinlikle benim için açıklığa kavuşturdu.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu gerçekten çok fazla düşünmedim," diye itiraf ettim. "Cazibeme karşı koymaya çalışmakla biraz meşguldüm."

"Neden?"

"Çünkü sana ihtiyacım vardı, her ne kadar bunu itiraf etmek gururumu biraz incitse de, pes ederek işleri daha da zorlaştırmak istemedim."

"Kendimi garip hissetmiyorum. Ya sen?" diye sordu, elleri omuzlarıma gitti ve o çözmeye başlayana kadar varlığından bile haberdar olmadığım, uzun zamandır birlikte yaşadığım düğümlere bastırdı.

"Hayır," diye itiraf ettim.

"Ama..." "Ama ne?"

"Gitmem gerekiyor," dedim ve bu fikir karşısında gözlerimden yaşlar taşmaya başlamadan önce onları hızla kırıştırmam gerekince şaşırdım.

Gerçekten sevdiğim evimi terk etme fikri karşısında onlar oradaymış gibi davranmayacaktım. Ya da bir bütün olarak şehri.

Hayır.

Bana iyilikten başka bir şey yapmamış olan bu adama karşı giderek artan duygularımla ilgiliydi. Ve gerçekten harika olabileceğine inandığım bir şeyi kaybetme fikri.

Elian düğümleri çözmeyi bitirip iki kolunu da göğsüme dolayarak, "Göreceğiz bakalım," dedi.

"Senden bunu benim için düzeltmeni isteyemem."

"Sen sormuyorsun. Teklif ediyorum. Söz veremem ama bunu araştıracağım," dedi ve eğilip başıma bir öpücük kondurdu. "Hiçbir yere gitmeni istemiyorum."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Elian

"Bunu görüyor musun?" Serano ertesi sabah oturma odasındaki televizyonun önünde durmuş, Elizabeth'in -işkence altında bile- hoşuna gittiğini itiraf etmeyeceğini düşündüğüm kahvesinden içerken sordu.

Kahvaltı hazırlamak için dışarı çıktığımda hâlâ baygındı ama iç saatinin her an kalkmasına olabileceğini düşündüm ve onun için bir kurabiye hamurlu latte daha yapmaya başladım.

"Ne oldu?" diye sordum. Göz ucuyla bakarak sordum, ama sadece bir kadın haber sunucusunun yüzünü seçebildim, çok mükemmel bir şekilde toplanmış saçları, ciddi bir şekilde başını sallarken büyük bir birim halinde zıplıyordu.

"Senatör uyandı," dedi.

Sanki bir işaretmiş gibi, Elizabeth'in telefonu çalmaya başladı. Sesli mesaja geçti. Sonra tekrar çalmaya başladı.

Ses düşmesini kapatarak oraya doğru yürüdüm.

İş stresiyle uğraşmasına gerek yoktu çünkü az kalsın onu defalarca öldürtecek olan pislik şimdi hastane yatağından lanet olası bir basın toplantısı düzenlemek istiyordu.

"Güzel. O zaman onun kışını ihbar ettiği için kendini suçlu hissetmez," dedim omuz silkerek, krepleri altın rengi yüzlerini gösterecek şekilde çevirirken. "İşin bittiğinde kapat şunu. Gördüğü ilk şeyin bu olmasını istemiyorum."

"Evet, havayı bozabilir," dedi Serano, televizyonu kapatıp bana sırtarak, "eğer bu sabah ikinci raundu planlıyorsanız."

"Yapma," dedim, ses tonum bir uyarı gibiydi.

"Sessiz olmaması benim suçum değil. Kulak tıkaçlarının onun mahremiyetini korumak için isteyebileceğim bir şey olabileceğini bana ," dedi boş

Tabağı mutfağa geri götürüp kahvesiyle birlikte lavaboya koydu. "Yine de mutlu görünüyorsun," dedi bana bakarak.

"Öyleyim," dedim başımı sallayarak. "Artık oraya geri dönmek zorunda olmadığı için mutluyum."

"Kastettiğim bu değildi."

"Hayır," diye kabul ettim. "Benim de kastettiğim bu değildi."

Bununla birlikte, Serano arkasını döndü ve daireden dışarı çıktı.

Elizabeth'in tatlı sesinin, odamda onun uyanmasını bekleyen Kevin'a mırıldandığını duyduğumda son krepleri tabağa koyuyordum.

"dostum, sanırım kahve kokusu alıyorum," dedi.

Üzerinde benim tişörtlerimden birinden başka bir şey yoktu. Yemin ederim, hayatım boyunca bundan daha güzel bir manzara görmemiştim.

"Günaydın," dedi, ben lattesi uzatırken yanıma geldi.

"Günaydın," dedim ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdum.

"Krep yapmışsın," dedi adadaki sandalyelerden birine kayarak.

"Krep ve pastırmalı, peynirli ve biberli çırpılmış yumurta." Elini uzatarak tabağını aldı ve bana doğru büyükçe uzattı, yalvaran gözlerle.

Tabağını doldurdum, aklımın bir gece önce sikim için yalvarırken yüzündeki benzer ifadeye takılmasına izin vermemeye çalışıyordum.

"Nasıl uyudun?" diye sordum.

"Ölüler gibi," diye itiraf etti, doğruyu söylüyordu. Altından sıyrılıp yataktan çıktığımda kıpırdamamıştı bile. Yaşadığı onca stresten sonra belli ki dinlenmeye ihtiyacı vardı. Önce kampanyanın kendisi, sonra da sürekli suikast girişimi korkusu.

"Senatörden haber var mı?" diye sordu, kreplerini şurup havuzuna iterken, vücudu sadece o pisliği düşününce geriliyordu.

"Uyandı," dedim ona, başını kaldırışını izlerken. "Ve telefonunun çalmasına bakılırsa, bir tür açıklama ya da konferans yapmak istiyor sanırım."

Derin bir nefes çekerek başını salladı. "Evet, kampanyasını ilerletmek için demir sıcakken saldırmak istemek tam ona göre. Hayatta olmasına sevindim," dedi.

"Ama?" Havada sessizce asılı durduğunu duyarak sordum.

"Ama kaydı devretmeye karar verdim. Sadece birkaç kopyasını almak istiyorum. Basına da verirsem, polisi soruşturma yapmaya zorlayacağımı düşündüm. Bu şekilde, umarım, çarklar gerçekten dönmeye başlar."

"Peki ya iş?" Ben sordum.

"Açıkçası işim bitti. Bir istifa mektubu hazırlayacağım ve hala kampanyada çalışan herkese göndereceğim. Gerçi kayıt haberlere sızdığında hepsinin işsiz kalacağını tahmin ediyorum, bu yüzden zaten kimsenin umurunda olmayacak. Eminim senatör, en azından karşılaşılabileceği suçlamalara kadar pozisyonunu koruyabilmek umuduyla bir kriz yönetim ekibi tutacaktır."

"Sence gerçekten hala kazanabileceğine inanıyor mu?"

"Yıllar boyunca bir sürü skandalı oldu. Bazılarını benim gibi insanlar halının altına süpürmeyi başardı. Diğerleri ise çıktı. Ve o hala koltuğunda oturuyor. Sanırım son zamanlarda dünya o kadar çılgın ki insanların hafızası çok kısa ve 'umurlarında' değil."

"Evet, dürüst olmak gerekirse, yerel politikacıların karıştığı herhangi bir skandal hakkında, bir tür suç örgütüne bulaşmadıkları sürece size hiçbir şey söyleyemem."

"Evet," dedi kahvaltısını bitirirken. "Sanırım bugün yapacağım şey bu olacak. Bir sürü gazeteye ve siyasi vlogger'a mektup, isimsiz e-postalar. Sonra da eninde sonunda karakola gitmem gerekiyor."

"Tamam," diye kabul ettim. "Bugün biraz işim var ama Serano ya da adamlarımdan biri sana göz kulak olmak için burada olacak."

"Beni karakola götürebilecekler mi, yoksa orası... isteyerek gitmek isteyecekleri bir yer değil mi?" diye sordu bana sırtarak.

"Seni alabilirler. Ya da beni bekleyebilirsin. Bu sana kalmış."

"Tamam," dedi ve kahvesine uzandı. "Bekleyip günün nasıl geçtiğini göreceğim ve karar vereceğim."

"Akşam yemeği yapmak için evde olacağım," dedim ona. "Dün bütün o karmaşa yaşanmadan önce sana bolonez yapmayı öğretmeyi planlamıştım. Eğer başka bir yemek dersiyle ilgilenirsen, tüm malzemeler bende var."

"Kesinlikle," diye kabul etti.

Tabağını lavaboya götürmek için tezgâhın etrafından dolanırken, "O zaman bu bir randevu," dedim.

Omzunun üzerinden bana tatlı bir gülümseme attı.

Çoktan kapıdan çıkmış olmalıydım, işimi erken bitirmek için planlarım vardı.

Ama gömleğinizi giyerken size gülümseyen bu kadar güzel biriyle karşılaştığınızda acele etmediniz.

Aramızdaki mesafeyi kapattım, önümü onun sırtına bastırdım ve onu tezgâha hapsettim.

Bana doğru yaslandı ve memnun bir şekilde iç geçirdi.

"Merhaba," dedi, yüzünü boynuma doğru çevirirken sesi yumuşak ve tatlıydı.

"Merhaba," dedim, ellerim kalçalarından yukarı kayarak elbiseyi benimle birlikte yukarı çekti. Parmaklarım çıplak kalçalarını okşarken içinde küçük bir ürperti hissettiğimde, "Bu sende nasıl görünüyor," dedim.

Bana doğru bastırduğunda, nefesindeki kesikliği, parmaklarım karnında ilerlerken içimde eriyişini ve ellerim göğüslerine değdiğinde durmasını kaçırmak mümkün değildi.

Ellerim sıkarken yumuşak bir miyavlama sesi çıktı, sonra baş ve işaret parmaklarım meme uçlarını buldu ve hızla sertleşen sikime karşı kıcını huzursuzca oynatana kadar onları yuvarladı.

Ellerimden biri göğüslerinin arasında duruyordu. Diğeri karnına doğru ilerledi, sonra kalçalarının arasına kayd.

"Şimdiden benim için çok ıslanmışsın," diye mırıldandım o kendini avucuma doğru sallarken.

Başparmağım yukarı doğru kayarak klitorisini buldu, nefes alış verişini hızlandıran ve sığlaştıran yavaş yan yana hareketlerle çalışmaya başladığımda ondan boğuk bir inilti çıkardı.

Düşük iniltisi üzerine iki parmağım aşağı kayd, içine girdi, inerken ve kalçalarını elime doğru sallarken duvarlarının gerildiğini hissettim.

İnlemeleri mutfığı doldurana, kıcını sikime doğru sallayana kadar onu çalıştırdım.

Onu çevirirken parmaklarım kalçalarının arasından kayd, dudaklarım dudaklarına çarparken onu tezgâha .

Elleri açgözlüydü, sırtımdan aşağı kayarak kıcıma battı ve beni kendisine doğru çekti.

Elim cebime kayd, cüzdanımı tezgâha fırlattım ve prezervatif almak için içine bakarken Elizabeth'in elleri kemerimi, sonra düğmemi ve fermuarımı karıştırdı, ta ki içeri uzanıp elini sikimin etrafına kapatıp beni serbest bırakana kadar.

Orada durdum, folyo elimde, bir an için beni okşamasına izin verdim, ta ki içeride olma ihtiyacı bir saniye daha inkar edilemeyecek kadar güçlü olana kadar.

Aramıza uzandım, korumayı kaydurdım, sonra aşağı uzandım, dizinin altından tuttum ve bacağını yukarı çektim, onu benim için genişçe açtım, sonra içeri girdim ve içine kaydım.

Elizabeth inleyerek başını geriye attı ve duvarları sıkılaştı.

Ben.

İhtiyacı benimki kadar sabırsızdı, kalçaları küçük daireler çiziyordu. itmeye başlamadan önce. İlk başta uzun ve derin, sonra ihtiyaç arttıkça daha hızlı, parmakları gömleğimin malzemesini pençelerken ve dudaklarım onun derin inlemelerini yuttu.

Orgazm ona çarpmadan hemen önce vücudu kasıldı, dalgalar tekrar tekrar çarparken amcığı sikimin etrafında titreşti, bana yaslanıp sıkıca tutunurken çığlıkları boynum tarafından boğuldu.

Ama onunla işim
bitmemişti. Henüz
bitmemişti.

Vücudu gevşemeye başladığında ona doğru uzandım, onu döndürdüm, adanın yüzeyine düz bir şekilde bastırdım, gömleği yukarı çekerken soğuk teniyle buluştuğunda nefesini içine çekti.

İçeri doğru hareket ettim, bir elimle kıcının yanağına masaj yapmak için uzanırken, diğer elim tekrar uyluklarının arasına girdi, kaygan yarığını kızdırdı, inleyene ve tekrar kıvranana kadar klitorisini çalıştırdı.

Sonra onu yerinde tutmak için kalçalarını tutarak içine girdim ve onu sikmeye başladım.

Sert.

Hızlı.

Ben ileri doğru iterken kalçalarını kullanarak onu bana geri çarptı, vücutlarımızın birbirine çarpma sesi Elizabeth'in çığlıklarıyla boğuldu, gittikçe yaklaştı, amı sikimin etrafında sıkılaştı, sonra boşalırken sertçe spazm yaptı, bu sefer beni onunla birlikte aldı, derinlere itti ve o kadar sert boşaldı ki yemin ederim bir saniyeliğine beyaz gördüm.

İkimiz de yavaşça aşağı indik, sonunda ondan uzaklaşırken nefeslerimiz kesildi, uzaklaşırken son bir kez kıcını okşadım.

Prezervatifi atıp ellerimi yıkadığım sırada Elizabeth adadan kalkmış, orgazmdan yanakları kızarmış, kısık gözlerle beni izliyordu.

Hayatımın geri kalanında onu her sabah mutfağında görmek beni mutlu ederdi.

Şaşırtıcı bir farkındalık değildi. Ailedeki diğer erkekler gibi değildim. Her zaman aşık olmak istediğimi, bir eş ve çocuklar istediğimi biliyordum.

Böyle bir geleceğe sahip olmak istediğim kişiyle hiç karşılaşmamıştım.

Gerçi Elizabeth'e bakınca, sonunda o kadını bulduğuma dair içimde bir şüphe vardı.

Lavaboya doğru döndüğümde "Hayır," dedi. "Bulaşıkları ben yıkarım," diye ekledi. "Günün büyük bölümünde burada olacağım. En azından bunu yapabilirim."

"Evde geçirdiğin zamanı hak ettiğini hissetmek için ev işleri yapmana gerek yok," dedim ve buranın onun da evi olduğu fikri karşısında dudaklarının nasıl kıvrıldığını izledim.

Belki de iki apartman dairesini devasa bir apartman dairesine dönüştürme fikrini yeniden gözden geçirmenin zamanı gelmişti. İnşaat sonsuza kadar sürer. Özellikle de şehirde.

Yine de düşüncelerimi bölen telefonumun bip sesiydi, muhtemelen Rico bana onunla et dükkanında buluşmam gerektiğini hatırlatıyordu.

"Gitmen gerek," dedi Elizabeth.

"Evet," dedim ve dudaklarına kalıcı bir öpücük kondurmak için yanına gittim. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa Serano'ya ya da onu kim rahatlatıyorsa ona sor."

"Tamam," dedi, benimle kapıya kadar yürüdü ve ben çıkmadan önce bana son bir öpücük verdi.

Koridora girdiğimde Serano'yu diğer dairenin duvarına yaslanmış, kaşlarını kaldırmış bir halde bulduğumda "Yapma," dedim.

Asansöre doğru ilerlerken "Bir şey söylemeyecektim," diye yalan söyledi.

Geç kaldığım için et dükkanına doğru koştum ve kapının önünde şaşırtıcı derecede uzun bir kuyruğun beklediğini, Rico'nun da kapıyı açık tuttuğunu gördüm.

"Bedava bir şey mi veriyorsun?" "Bedava bir şey mi veriyorsun?" diye sordum.

Hat.

"Defterleri inceledim," dedi. "Eski sahipleri makul olmayan bir miktar. Bazı fiyatları daha makul bir seviyeye çekmeye karar verdik. Paraya gerçekten ihtiyacımız yok," dedi omuz silkerek. "Ve

Mahalle zor durumda," diye ekledi ve kapıyı sıradaki birine uzattıktan sonra benimle birlikte içeri girdi.

Bir kadın sesi konuşmaların arasından, "Bana bir daha dokunursan elini kıyma makinesine sokarım," diye seslendi. "Senden lanet olası bir sandviç yapacağım, sonra da onu sana yedireceğim."

Kaşlarım havaya kalktı ve bir kadının kalabalığı yararak tezgâhın arkasına geçtiği yere doğru baktım.

Kısa boylu, uykulu gözlü, dudakları büzülmüş ve koyu bordo renkli saçları bir tokayla arkaya toplanmıştı.

"Parasını ödeyen bir müşteriyle konuşmasına izin mi vereceksin?" diye sordu bakışları Rico'nun üzerinde gezinen adam

Bunun üzerine Rico'nun kaşları kalktı.

Kadının uyarısının yeterli olmasına izin verebilirdi.

Ama eğer bu salak ona meydan okuyacaksa, Rico bu duruma karşı koyacaktı.

"Sadece seninle böyle konuşmasına izin vermekle kalmayacağım," dedi ve kadının omuzlarındaki gerginliğin gevşemesini sağlayarak şöyle bir baktı: "Sana o ellerini tutup dükkânımdan defolup gitmeni söyleyeceğim."

"Yapamazsınız-" diye itiraz etmeye başladı adam.

"Bahse girmek ister misin?" Rico öne doğru tehditkâr bir adım atarak sordu. Cesur ya da değil, bu insanlar Rico'nun kim olduğunu biliyorlardı.

Adam sırayı bozdu ve başını eğerek dükkândan dışarı fırladı. Rico, "Pislik herif," diye mırıldandı, sonra elindeki sopayla göğsüne vurdu.

elinin tersiyle binanın arka tarafına doğru başını salladı.

"Ne var ne yok?" Arka tarafa geçtiğimizde sordum, ön taraftaki kalabalığın gürültüsü bastırılmıştı.

"İş dün gece " dedi bana.

Aslında neden bahsettiğini hatırlamam bir saniye sürdü. Kendimi Elizabeth'e o kadar kaptırmıştım ki aile işlerini unutmuştum.

"Nasıl gitti?" Ben sordum.

"Başarıyla, aşağı yukarı. İş tamamlandı. Lincoln'lar Brook Boys'u gözetliyor. Görünüşe göre olayların patlak vermesi an meselesi."

"Rusların ne yaptığına dair bir fikriniz var mı?"

"Bunun senin işin olduğunu sanıyordum," dedi beni izlerken.

"Dün gece... meşguldüm."

"Evet, bunu duydum," diye kabul etti, ama yüzünde onaylamama ifadesi ton. vardı.

"Belki bir gün anlarsın dostum," dedim omuz silkerek. "Demek öyle, ha?" diye sordu.

"Öyle görünüyor," diye kabul ettim.

"Sinek gibi düşünüyorsunuz," dedi.

"Yaşlanıyoruz," diye hatırlattım ona. "Bok hakkında düşünmeye başlıyorum

yuva kurmak, aile sahibi olmak gibi."

"Ben değil, dostum," dedi, masasının etrafındaki bazı kağıtları karıştırırken başını sallayarak.

"Meşhur son sözler," dedim, o da hemen duymazdan geldi. Ama itiraf etmeliydim ki, Rico gibi işiyle bu kadar evli birinin bir kadın tarafından kışına tekme yemesini görmek çok ilginç olurdu. "Her neyse, Renzo bugün benden bir şey istiyor mu?"

"Kadınıza dönmek için sabırsızlanıyor musunuz?" diye sordu.

"Bugün halletmem gereken bazı işler var ama zaman ayırmam gereken başka bir şey olup olmadığını öğrenmek istedim."

"Henüz bildiğim bir şey yok. Ama bugün telefonunuza kulak verin. Ne yaptığımızı öğrenirlerse çetelerden ya da Bratva'dan biriyle başları derde girerse diye."

"Anladım," diye kabul ettim.

"Akşam yemeği için bir şey ister misin?" diye sordu dükkâna doğru el sallayarak. "Elinde bir şey kalacak gibi görünmüyor," dedim.

Arka kapıdan çıkarken.

Şu anda asıl işim teknik olarak Ruslar olabilir. Ancak küçük ekibimle halletmem gereken başka işler de vardı. Bütün bu süre boyunca tek düşündüğüm nasıl daha fazla büyüyebileceğim ve daha fazla para . Rahattım. Ama bir aile yetiştirmek pahalıydı. Ve aklım birdenbire düğünler, bebekler, üniversite harçları, aile ağacınıza yeni dallar eklemenin getirdiği her şey gibi şeylere odaklandı.

Dikkatim o kadar dağılmıştı ki Serano'yu sokakta gördüğümde neredeyse yanından geçip gidiyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. O da omuz silkti.

"Cinna kız kardeşini takılmak için getirdi, biraz kaybolabileceğimi söyledi. Biraz yemek aldım," dedi ve önünde durduğu pizzacıya doğru el salladı. "Geri dönmek üzereyim," diye ekledi.

Günümü kısa kesip onunla birlikte geri dönsem mi diye düşünürken telefonum cebimde çalmaya başladı.

Rico'yu bekleyerek ona uzandım.

Ama ekranımda Cinna'nın adı vardı.

Daha cevaplamak için kaydırmadan ve diğer uçtaki paniklemiş sesini duymadan önce bir şeylerin korkunç bir şekilde yanlış gittiğini biliyordum...

YİRMİNCİ BÖLÜM

Elizabeth

İstifa mektubumu yazmak beklenmedik bir şekilde stresli ve acı vericiydi.

Senatöre karşı herhangi bir sadakatim olduğu için değil. Yani, bir insan kaçakçısının işlediği suçlardan paçayı sıyırmasına yardım etmeye çalıştığını öğrenmeden çok önce ona olan tüm saygımı kaybetmiştim.

Ama benimle birlikte kampanyaya katılan insanlarla yakınlaşmışım. Birbirimizin sonsuz saatler geçirdik. Stresi, rahatlamayı, inişleri ve çıkışları paylaştık. Binlerce fincan kahve ve beraberinde gelen küçük sohbetler. Gece geç saatlerde pizza ya da Çin yemeği yerken yaşanan mini ruhsal çöküntüler.

Eşlerinin işe ya da bazı durumlarda gönüllülüğe ne kadar zaman ayırdıklarına kızdıklarını biliyordum. Michael fikrini değiştirdiği ve geç saatlere kadar çalışmamızı talep ettiği için sevdikleriyle önemli dönüm noktalarını kaçıranları biliyordum. Son birkaç ay içinde kimlerin nişanlandığını biliyordum. Ve kim dünyaya bir bebek sahibi olacağını söylemek üzereydi.

Bu insanlar arkadaşla en yakın olduğum kişilerdi. Ve ben, çok kısa ve duygusuz bir mektupla hepsini terk ediyordum.

Sonunda haberlerde senatöre suçlarını itiraf ettirdiğim kayıt yayınlandığında bunun ekstra bir ihanet gibi hissedileceğini biliyordum.

Onlara haber vermediğiniz için, birçokları için.

Ancak senatörü gerçekten seven bazıları için, hiçbir zaman tam olarak anlayamadığım nedenlerle, onu kötü gösterecek bir şey yaptığı için. Gerçekten suçlanması gereken kendi eylemleri olsa bile.

Michael'ın yakın zamanda adalete teslim edilmeyeceğini kendime hatırlatarak suçluluk duygumu bastırmaya çalıştım. Ve bu arada, anlatıyı değiştirmek, kamuoyu mahkemesini -kendisine göre önemli olan tek mahkemeyi- kendi lehine çevirmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Maaş alanlar için hala iş olacaktı. Benim asıl endişem hamile olan bir kadın ve nişan yüzüğü için babasından borç para almış ve geri ödemeye çalışan diğer genç adamdı.

İyi olurlar.

Bir kriz yönetim ekibi işe alınacaktır. O zaman muhtemelen her zamankinden daha meşgul olacaklardır.

Gerçekten işsiz olan tek kişi bendim.

Birikimim vardı, diye hatırlattım kendime e-postamı gönderdikten sonra, gelen kutumu durmadan yenileme tuzağına düşmek istemediğimden, tüm nefret yanıtlarının akın etmesini bekleyerek dizüstü bilgisayarımın uzaklaştım. Bir süreliğine iyi olacaktım.

Ve senatörün kaydını paylaşmayı bitirir bitirmez serbest iş aramamı engelleyen hiçbir şey yoktu. En azından bu şekilde güvende olduğumu bilirdim.

Her ne kadar bir parçam Elian'ın Bratva'yla olan bu durumu düzeltmenin bir yolunu bulabileceği konusunda umutlu olsa da, bunu yapamama ihtimali de vardı.

Sonra ne olacak?

Taşınmak zorunda mıydım?

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor, bu yüzden düş alırken bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım, sonra saçımın ve makyajımın uğraştım, kendime bunu polise gittiğimde deli biri gibi değil de derli toplu görünmek için yaptığımı söyledim. Ama diğer yanımda bunun dış dünyanın bana nasıl bakacağıyla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu. Ve her şey Elian'ın nasıl bakacağıyla ilgiliydi.

Sadece onu düşünmek bile tenimi ısıtıyor ve içimdeki arzuyu kabartıyordu. Sadece birkaç saat önce açlığını tamamen gidermesine rağmen.

Spor salonundaki basın toplantısındaki vlogger Nathan'a bir e-posta göndermeyi bitirdim, çünkü onun

kaydı hızla yayabilir ve ilgi çekmesini sağlayabilirdi. Oradan da haber kanalları bunu alırdı.

Eğer işleri doğru planlasaydım, günün sonunda her yerde olurdu.

Ben sadece haberlerin bunu almasından biraz önce polisin eline geçtiğinden emin olmak istedim.

Kapı çalındığında, uygulamamdaki kaydı polise vermek üzere harici bir diske aktarmayı bitirmek üzereydim.

"Tekrar doldurmamı ister misin?" Kapıya doğru yürürken seslendim, Serano'ya bir saat önce bir latte vermişim ve bütün gününü koridorda hiçbir şey yapmadan durarak geçirdiği için kendimi kötü hissediyordum.

Ama kapıyı açtığımda, orada duran Serano değildi. Hayır, iki kadın vardı.

Elian'ın kız kardeşi Islah ve kadın mafya babası Cinna.

"Oh, hey," dedim, kaşlarım çatık bir şekilde onların ötesine baktım, hiçbir yerde bir muhafız göremedim.

"Serano'ya ben buradayken öğle yemeği yiyebileceğini söyledim," dedi Cinna ikisi içeri girerken.

"Oh, tamam. Bütün gün dışarıda kaldığı için kendimi çok kötü hissediyorum. Onu içeri davet edip duruyorum ama..."

"Ama bu Serano," dedi Cinna. "Ve vahşi bir kedi kadar sosyal." "Ve sen de sıcacık ve kucak kucağasın," diye alay etti Islah, Cinna'nın gülümsemesini sağlayarak.

Cinna, Islah Kevin'i ayağa kaldırıp yumuşak başına bir öpücük kondururken.

"Nasılsın?" Cinna sordu. "Haberleri gördüm."

"Ben... iyiyim," dedim ona, çoğunlukla bunu kast ederek. Elbette kariyerim ve mali durumumla ilgili bazı endişelerim vardı, ama diğer yanımla Elian'la birlikte olmaktan, onun yakın ve hatta uzak gelecekte, benim hâlâ buralarda olmamı beklediğini gösteren bir şekilde bahsettiğini duymaktan son derece mutluydu. Onunla birlikte.

"Öyle mi?" Cinna sordu. "Bu yüzden mi tıkırdıyorsun?" diye sordu, parmaklarımın çılgınca tıkırdadığı tezgâha bakarak.

"Bundan sonra ne yapacağım konusunda biraz gerginim," diye itiraf ettim. "Senatöre suçlarının bedelini ödetmek mi?" diye sordu.

"Kendimi bir muhbir olarak ortaya koydum sanırım. İşler yeterince kötü zaten, ama bundan sonra Michael'ı gerçekten seven insanların ya da onun karışmış olabileceği diğer suçluların da benden nefret etmek için sebepleri olabilir."

Buna karşılık Cinna başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, Bratva senden nefret etmiyor," dedi. "Bu kişisel bir mesele değil. İşle ilgili."

Islah mutfakta bize katılırken, "Bunun yardımcı olmadığına eminim," dedi ve Kevin'in saçlarını gömleğinin üzerinden fırçaladı.

"Bence olayların kişisel olmaması her zaman daha iyidir. Rusların senin kim olduğuna bağlı olarak ölmeni istemeleri için bir sebepleri yok. Sen sadece onların yoluna çıkıyorsun."

"Bir tebrik kartı şirketinde çalışmalı, değil mi?" Islah alay etti. "*Baban öldüğü için üzgünüm ama zaten pisliğin tekiydi, değil mi?*"

"Bunun çok satan bir kitap olacağından eminim," diye karşılık verdi Cinna. "Yani, haksız değilsiniz," dedim ikisine de gülümseyerek. "Peki, kardeşimle aranız nasıl?" "Islah," diye azarladı Cinna, ona geniş gözlerle bakarak.

"Ne yani? Sanki birlikte yaşıyorlarmış ve aralarındaki gerilime boyun eğmiyorlarmış gibi mi? Hadi ama. Herkes senin gibi Dav'a karşı duygularıyla on yıl boyunca savaşmıyor."

"Biz arkadaştık."

"İnatçıydın," diye ısrar etti Islah. "Her neyse, işler yolunda mı?" diye sordu bana doğru dönerek.

"İyiler," dedim, gülümsememin bu kadar geniş yayılmasına şaşırarak. "Gerçekten iyiler," diye ekledim, bakışlarım adaya kaydı, anılar gözümün önünden geçti.

Cinna'nın bakışları onu takip etti, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Ancak Islah bunu tamamen kaçırmıştı. "Hayatında bir kadına ihtiyacı vardı. O çok iyi bir adam."

"Gerçekten de öyle," diye kabul ettim.

"Peki, ne zaman hayatına bir erkek alacaksın?" Cinna önce alay ettiği için onu dürterek sordu.

"Bence erkekler daha iyi olabilir... kurgusal olarak," dedi Islah omuz silkerek.

"Yani..." Kabul etmeye başladım. "Bazen. Ama bence gerçek hayattaki iyiler, kurgusal iyileri fersah fersah geçiyor."

"Onlardan biriyle tanıştım mı bilmiyorum. Gerçek hayatta iyi bir adam," diye açıkladı Islah. "Yani ailedeki erkekler bir yana. İstesem bile hepsi yasak bölge," dedi. "Peki, siz ikiniz birlikte misiniz?"

"Ben, belki. Tam olarak böyle bir konuşma yapmadık. İşler hala çok karışık. Bilirsiniz, tüm bu insanların beni öldürmek istemesi olayı."

"Renzo bunu halledemez mi?" Islah, bu grupta aile meseleleri konusunda uzman olan Cinna'ya bakarak sordu.

"Bratva gibi organize bir ekiple işler... karmaşıktır."

"Ama mafyadan daha organize olamazsınız, değil mi?" Islah sordu.

"Yani, hayır. Ama bunlar eskiden olduğu gibi Vahşi Batı günleri değil.

İlk olarak Renzo devraldı." Islah'ın boş bakışları karşısında Cinna omuz silktili. "Bak, o zamanlar hepimiz çok daha gençtik. Pervasızdık. Kendi ölümlülüğümüze pek saygımız yoktu. O zamanlar Renzo Rusları teker teker avlamamızı isterdi. Şimdi ise kaybedecek bir şeyimiz yok. Şimdi biraz daha hesaplı.

"Bratva'yı alaşağı etmeyeceğini söylemiyorum. Sadece bunu dikkatli bir şekilde yapacak. Bu yüzden Elian'ı onların başında tutuyor. Hatırlayın, Elizabeth'in hayatını ilk kez bu şekilde kurtarmıştı," dedi Cinna. "Yani Renzo'nun ihtiyatlı olmasının bazı iyi yanları var."

"İlk Renzo'nun bölgesine nasıl girebildiler?" Islah sordu.

"Yani... bu biraz karışık. Ruslar kamyonlarla gelip ne ilan eden bir tabela asmış değiller. Brooklyn'de çok sayıda insan, çok sayıda mahalle ve iş yeri var. Renzo'nun herkesin neyin peşinde olduğunu bilmesi beklenemez.

"Böylece yavaşça, radarın altında ilerlediler, ilk başta yasal görünen işlerini kurdular, böylece Renzo'nun dahil olmasına gerek kalmadı. Ama arkamızdan sessiz sedasız hamleler yapıyorlardı, bölgeye daha fazla adam getiriyorlardı, ta ki bir gün potansiyel olarak büyük bir tehdit haline gelene kadar. Ve işte buradayız," dedi elini sallayarak.

"Ve, şey, Bratva özellikle soğukkanlı ve acımasız olmasıyla bilinir, bu yüzden işler... hepimizin istediğinden daha karmaşık. Ama inanın bana, bunun üzerinde çalışıyoruz."

"Sanırım bu konudaki ayrıntıları bilmemiz gerekmiyor," dedim. dedi.

"Bu adamlar, kadınların ne olduğunu bilmemesini tercih ediyorlar. devam ediyor. Yasal nedenlerden dolayı. Açıkçası kimse sizin kürsüye çağrılıp, evet, falancanın filancayı yaptığını biliyorsunuz, diyebilmenizi istemiyor."

"Evet, kulak misafiri olmadığım sürece hiçbir detayı öğrenemiyorum." Cinna başını sallayarak, "Kulak misafiri olmak demek istiyorsun," dedi.

"Hey, bu adamların bu kadar yüksek sesle konuşması benim suçum değil," dedi. "Pizza siparişi verebilir misiniz? Açlıktan ölüyorum."

Böylece sohbet mafya işlerinden uzaklaştı ve Cinna'nın Dav ile birlikte sahip oldukları iki genç çocuk hakkında anlattığı hikayelere kaydı.

niyet ve amaçlar, evlat edinilmiş. Cinna'nın gelmiş geçmiş en ana kadın olmadığı gerçeği hikayeleri daha da komik hale getiriyordu.

"ocuk istiyor musun?" Islah sordu.

"Bunu sorman sanmıyorum," dedi Cinna.

"Yabancılar bu sormamalısın," diye ısrar etti Islah. "Ama Elizabeth bir yabancı değil. Ve Elian'la çıkıyor. O da kesinlikle ocuk istiyor."

"Yakın geleceğimde onları planlamamıştım," diye itiraf ettim. "Hayatım bir şekilde patlamadan önce hala kariyerim üzerinde çalışıyordum. Ama sanırım eninde sonunda kendimi hep onlarla birlikte gördüm."

"Harika bir teyze olacağım," diye karar verdi Islah.

Cinna, "Gerçek ocuk sahibi olamayacağınıza göre, çünkü sadece kurgusal erkekler iyi olabilir," diye sözlerini tamamladı.

"Aynen yle."

"Asla yuva kurmayacağıma ya da ocuk sahibi olmayacağıma yemin ettiğimin farkındasın, değil mi?" Cinna sordu. "Sanırım birkaç yıl sonra bu konuşmaya güleceğim," dedi Cinna, o sırada kapı çalındı.

"Ben hallederim," dedi Islah, çantasını kaptığı gibi kapıya doğru koşmaya başladı. "Islah, bekle," diye seslendi Cinna, arkasından koşarak.

Her şey ağır çekimde oldu.

Islah'ın eli kapı koluna uzandı, Cinna'ya bakmak için yarım hızla yere doğru koştu.

Ama artık çok geçti.

Kapı çoktan harekete geçmişti, içeri doğru itiliyordu ve Islah'ın başının dönmesine neden oldu, içeri doğru itildiğini hissettiğinde kaşları çatıldı.

Sonra her şey hızlandı, ileri sarıldı.

Cinna bağırdı ama bir adamın hışımla daireye girmesini izlerken kulaklarımda nabzımın gm gm atmasından ne dediğini anlayamadım.

Kapının şiddetiyle Islah uçarak duvara çarptı, başı geriye düşerken güzel yüzü acıyla buruştu.

Hayır.

Böyle bir olamaz. Burada olmaz.

Güvenli olması gereken yerde.

Adam Islah'ı görmezden geldi, onun yerine Cinna'ya saldırdı, elini ceketinden çıkardı ve midemi bulandıran bir silahla geri döndü.

Bir gece öncesine, başka bir adama, başka bir silaha, sessiz seslere, kana, korkuya ve belirsizliğe geri dönüyor.

Cinna'nın kolu kalkmaya başladı, kendi silahı da hazırды.

Ama diğer atıcının daha hızlı olduğunu, nişan alıp ateş ettiğini dehşet içinde izledim.

Cinna'nın tüm vücudunun bir kurşun etini kesmiş gibi bir tarafa doğru sarsıldığını görmeseydim, bir şey olduğunu düşünmezdim.

Adam bununla yetinmedi.

Cinna'ya doğru ilerlemeye devam etti, silahı kolundan tutup tavana doğrulttu, Cinna'nın yüzünü acıyla buruşturacak kadar sert tutuyordu.

Elini sıktı, bir, iki kez.

Ta ki üçüncü vahşi dönüşte silah elinden kayıp uçana kadar.

Diğer elini kaldırıp silahı Cinna'nın kafasına doğru bastırmaya başladığında, olduğum yerde donmuş, bacaklarım sıkışmış, kalp atışlarım göğsümde sıkışmış gibi izledim.

Islah aniden yerden kalktı, koşmaya başladı ve adamın sırtına atladı, vücudunun aniden adama yapışmasının şoku adamın elinin yeterince düşmesine ve Cinna'nın ateş hattından uzaklaşmasına neden oldu.

Cinna vücudunun kafesine doğru ilerledi, parmakları gözlerini oyuyordu.

Adam baskıdan kurtulmak için kendi etrafında dönerken derin, gırtlaktan gelen bir çığlık attı.

Islah adama yapıştı, bacakları sertçe adamın beline dolandı, kolları adamın boğazına sarılmak için yukarı çıktı. Kollarını titretecek, adamın yüzünü ve yanaklarını kızartacak kadar sert sıktı.

Cinna koşturarak silahına ulaşmaya çalıştı.

Ama sonra bir çarpma sesi duyuldu ve ardından bir çığlık geldi; ikimiz de döndüğümüzde adamın Islah'ı tekrar duvara çarptığını gördük.

Bir kere, iki kere.

Üçüncüsünde, zaman gözlerinin odağını kaybetmesine neden oldu ve aniden gevşedi, kıcının üzerine sertçe düştü, adam ona dönüp silahını kaldırırken bakışları sersemledi.

Silahıyla ilgili düşünceleri bir kenara bırakan Cinna, ateş edenin üzerine atıldı ve iki eliyle bileğini kavradı; ikisi de kontrolü ele geçirmek için mücadele ederken silah çılgınca sallanıyordu.

Islah hâlâ duvara yaslanmıştı, gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı. Dehşetle fark ettim ki, duvara defalarca çarptığı yerde bir kan lekesi vardı, sonra da oturduğu yere doğru sürüklenmişti.

Oh, Tanrım.

Kız kardeşine bir şey olursa Elian aklını kaçıracaktı. Ben orada öylece dururken. Saldırganla savaşıyordum. Islah'a yardım etmiyordum. Sadece hiçbir şey yapmıyordum.

Bir çarpma sesi duyuldu, bakışlarım isteksizce Islah'tan uzaklaştı ve Cinna'yı sehpanın üzerine yayılmış, ortası çarpmanın etkisiyle çökmüş ve geri çıkmak için çabalarken buldum.

Adam yaklaştıkça. Silahını kaldırdığında.

Cinna'yı vuracaktı. Sonra Islah'ı.

Hepsi benim yüzümden.

Birdenbire, ayaklarımı yere yapıştıran her neyse gevşedi ve Cinna'nın silahına uzanarak yere doğru uçtum.

"Hayır!" Çılgılık attım, adam sertleşti. Sonra döndü.

Parmağım tetiğe doğru kayarken.

Nişan aldım.

Çekildi.

Bir kere.

İki kere.

Üç kez.

Dört.

Vücudu iki kez sarsıldı.

Beş.

Altı.

Ve adamın yanağına aniden saplanan bir delikten kan fışkırmasını izledim.

Vurulduğunu anlaması bir anını almış gibiydi, vücudu titriyor, kaşları çatılıyordu.

Cinna ağır çekimde dizlerinin düşmesini fırsat bilerek enkaz halindeki sehpadan çıktı ve bana doğru koşmaya başladı.

Silahı elimden çekip ona doğru yürüdü ve namluyu başının üstüne bastırdı.

Ve tetiği çekmek. Bir kere.

İki kere.

Bir saniye geçmeden öne doğru düştü ve yüzünü sert bir şekilde yere çarptı.

Sonra, şey, sonra sessizlikten başka bir şey yoktu.

"Islah," dedi Cinna, Islah'ın yanına giderken kapıyı tekmeleyerek kapattı, dizlerinin üzerine çöktü ve iki eliyle genç kadının yüzüne uzandı, Cinna başını kaldırırken silah Islah'ın yanağına bastırdı. "Benimle misin?" diye sordu.

Islah yavaşça başını sallayarak, "Evet," dedi. "Başım ağrıyor."

"Evet, görünüşe göre oldukça sert vurmuşsun," dedi Cinna, silahı yere bırakıp Islah'ın başını çevirerek yarayı incelemek için uzandı. "Evlat, görünüşe göre seni bir doktora götürmemiz gerekiyor," dedi bir eliyle cebine uzanarak.

Sesi sakindi ama telefonunun kilidini açmaya çalışırken elinin nasıl titrediğini, rehberine nasıl ilerlediğini ve sonra kulağına nasıl götürdüğünü gördüm.

"Sadece uyanık kal, tamam mı?" dedi Islah'ın yanağını okşayarak.

"Elian?" diye seslendi telefonda, karnımın dönmesine neden oldu. "Biri geldi," dedi ve Islah'a endişeli bir bakış daha attı. "Islah'ın acil bakıma gitmesi gerekiyor. Kafasının arkasını fena çarpmış ve biraz kendinde değil. Hayır, hayır, hayır. O iyi. Tamam, tamam. Evet. Acele et," diye ısrar etti ve aramayı sonlandırmadan telefonunu büyük bir gürültüyle yere bıraktı.

"Ben iyiyim," diye ısrar etti Islah, gözleri küçük görünüyordu. Bu bakışı çok iyi biliyordum.

Kötü bir migreni vardı.

"Evet. Ama bunu da bir doktora söyleteceğiz, tamam mı? Elian ve Serano geri dönüyorlar. Beş dakikaya kadar gelirler, sonra seni kontrol ettiririz."

"Başım," diye inledi Islah.

"Biliyorum. Bakalım doktor ne içebileceğini söyleyecek. Ve eğer yapabilirsen, sana iyi bir şey getireceğim, tamam mı?" Cinna, hissetmediğini anlayabildiğim sözlerine biraz moral katmaya çalışarak sordu.

Islah, Cinna'nın omzuna bakarak, "Kanaman var," dedi.

"Sadece bir sıyrık. Yine de bunu Dav'in önümüzdeki hafta boyunca beni el pençe divan beklemesi için bir bahane olarak kullanacağım. Gördün mü? Gerçek erkeklerin hayali olanlardan daha iyi olmasının bir nedeni de bu," dedi.

İki dakika geçmeden koridorda ayak sesleri duydum, ardından kapı kolu çevrildi ve kapı uçarak açıldı.

Elian'ın bakışları hemen duvardaki kana, ardından da yere yığılmış kız kardeşine takıldı.

Ona doğru koşarak dizlerinin üzerine çöktü ve Cinna'nın yaptığı gibi başını çevirerek yarayı kontrol etti.

"Vuruldu mu?" Serano Cinna'nın koluna odaklanarak sordu. "Ben iyiyim."

"Hadi," dedi Elian, kız kardeşine uzanarak ve onu ayağa kaldırarak. Hafifçe sallandı ama kendini düzeltti.

"Ben iyiyim," diye tekrar ısrar etti.

"Tam bir rock yıldızıydın," dedi Cinna. "Elian'a her şeyi arabada anlatabilirsin," diye ekledi ve genç kadını kapıya doğru yönlendirdi.

Cinna, "Serano, Elizabeth'in yanında kal," diye rica etti.

Adımın anılmasıyla Elian'ın bakışları etrafı taradı ve beni buldu, bakışları çelişkiliydi.

"Git," dedim, ses kendi kulaklarım tarafından bile zar zor duyuluyordu.

Yine de beni duydu, ama kız kardeşi ve Cinna'yı kapıya doğru götürüp çıkarırken hâlâ ikiye bölünmüş gibi görünüyordu.

Tek başıma bakışlarım Islah'ın bıraktığı kan lekesinden uzaklaşıp yerdeki doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duran cesede kaydı.

Öldü.

"Ona bakma," dedi Serano, sessizliği bozarak. Sonra, başka tarafa bakmam imkânsız gibi görüldüğünde, uzanıp ceketini çıkardı ve adamın başına ve omuzlarına örttü. "İşte," dedi. "Daha iyi."

Öyle

değildi.

Pek

sayılmaz.

Çünkü yanağında bir delik olan adamın görüntüsünü göreceğimden oldukça emindim. Benim açtığım bir delik. Birkaç dakika daha geçseydi onu öldüreceğinden emin olduğum bir delik. Eğer Cinna süreci hızlandırmıyorsa.

"Titriyorsun," dedi Serano, gayet gerçekçi bir şekilde, ama gözlerindeki genişlik onun endişe versiyonu olabilirdi.

Ya da belki de histerik bir kadını teselli etmek zorunda kalma ihtimalinin yarattığı saf, su katılmamış erkeksi dehşetti.

"Onu vurdum," dedim cesede bakarak.

"Güzel."

miydi? İyi miydi?

Cinna'nın hayatta olması iyi bir şeydi ve Islah da biraz tıbbi bakımdan sonra iyi olacaktı.

Ama birini vurmuş olmam *iyi* ? Muhtemelen neredeyse öldürüyordum. O mu?

Kapı çalındı, sertçe sarsıldım ve Serano kolunun altına uzandı, orada bir kılıf vardı.

"Ben Rico," diye bir ses Serano'nun elini bırakmasına ve kapıyı açmasına neden oldu.

Rico kısa siyah saçları, koyu renk gözleri, sağlam kemik yapısı ve bronz teniyle uzun boylu, fit bir adamdı.

"Cinna aradı ve... oh," dedi cesede bakarak. "Ceketin nesi var?" diye sordu ve Serano'nun bana doğru başını sallamasını sağladı. "Ah, doğru ya," dedi Rico, neredeyse Serano kadar kaybolmuş görünüyordu.

"Onu ben vurdum," dedim tekrar.

Sonra, şaka yapmıyorum, "Güzel" dedi.

Bir kez daha kapı çalındı ve Rico dönüp kapıyı açtı, içeri parlak mavi saçlı, güzel yüzlü, ufak tefek bir kadın girdi.

Bakışları önce cesede, sonra da bana kaydı.

"Tamam," dedi bana doğru yürüyerek. "Cesede bakmayı bırakmaya ne dersin?" diye sordu, bana doğru uzandı ve beni zorla geri çevirdi.

"Onu bir ceketle kapattım," diye ısrar etti Serano.

"Evet, artık tamamen görünmez oldu," diye söylendi Saff.

"Onu ben vurdum," diye üçüncü kez tekrarladım. Tekrarlayabildiği tek bir cümlesi bir papağan.

"Öyle mi? Görünüşe göre başka bir seçeneğin yoktu," dedi ve beni yemek sandalyesine doğru çekip içine itti.

"Cinna'yı vuracaktı. Yine."

"Cinna vuruldu mu?" diye sordu mutfağa doğru yürürken.

"Kolundan."

"Kadın bir şişe likör ve bir shot bardağı bulup bana getirdi ve doldurdu. "İç," diye buyurdu.

O anda kendini çok daha iyi kontrol ediyor gibi görüldüğü için, kendimi onun istediğini yaparken buldum.

"Ben Saff, bu arada."

"Elizabeth," dedim, votkanın aşağı inerken yanmaması için biraz endişeliydim. Saff bana bir kadeh daha doldurduğunda içtim.

"Elizabeth, çocuklar ve ben... temizlenirken senin yatak odasında iyi bir fikir olabilir."

"Temizle," diye tekrarladım.

"Cesedin dekora pek bir katkısı olduğunu sanmıyorum, biliyor musun?" Rico öfkeli bir sesle, "Saff," diye azarladı.

"Ne? Ceset bir hafta sonra hâlâ burada durup sinekleri toplamadığı zaman gittiğini fark edecektir."

Rico sertçe iç çekerek, "Tanrım," dedi.

"Hadi gel. Seni buradan çıkaralım," dedi Saff, koluma uzanıp onu takip etmek için hemen hareket etmediğimde beni de kendisiyle birlikte çekti.

Beni Elian'ın odasına götürdü ve oturduğum yatağı işaret etti.

"Tamam, belki de burada kalmalısın, tamam mı? Duygusal olarak gereğinden fazla zarar görürsen Elian'ın beni suçlamasını istemiyorum," dedi.

Ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

Yalnız başıma yan yattım ve diğer odadaki üç kişinin sesini duymuyormuş gibi davrandım.

Bir suç mahallini
temizliyordum. Benim
yarattığım.

Ne kadar süre orada yattığımı, duvara baktığımı, bu garip dissosiyatif durumda olduğumu size söyleyemem.

Ta ki bir ömür sonra yatak odasının kapısı açılana kadar. Ve Elian oradaydı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Elian

Evime girdiğimde kız kardeşimin kanlar içinde olduğunu ve Elizabeth'in travma geçirmiş gözlerle, tüm vücudu titreyerek orada durduğunu gördüğümde hissettiğim kadar çelişkili hissetmemiştim.

Yine de sonunda, kafasında kanayan bir yara olan birinin öncelikli olması gerekiyordu.

Cinna ve ben Islah'ı arabama bindirdik, sonra da acil servise doğru yola çıktık ve danışmadaki kadından Dr. Conti'yi çağırmasını istedik.

Beş dakika geçmeden kapıdan içeri girdi, saçları duştan dolayı hâlâ ıslaktı, üzerinde muhtemelen duştan önce çıkardığı buruşuk giysiler vardı, gözleri kocaman ve panik içindeydi.

"Burada ne var?" diye sordu bizi muayene odasına götürürken. "Burada kafa yarası var," dedim kız kardeşimin kolunu ovuşturarak. "Ve bir kurşun yarası

Şuradan yaralan," diye devam ettim Cinna'ya el sallayarak.

"Ben iyiyim," diye dördüncü kez ısrar etti Cinna, ama saç çizgisinde terleme vardı ve solgun görünüyordu.

Kendini tutuyordu çünkü Islah için endişeleniyordu.

Dr. Conti eldivenlerini giydi ve Islah'ın başının arkasına baktı. "Tamam. Çok kötü değil," dedi ve parmaklarıyla yaranın etrafını dikkatlice yokladı. "Kanama her zaman olduğundan daha kötü gösterir."

"Biraz kendinde değil gibi görünüyor," diye ısrar etti Cinna. "Bilincini mi kaybetti?" Dr. Conti sordu. "Hayır," dedi Cinna.

"Hiç kusma oldu mu? Burundan veya kulaklardan kanama veya sıvı boşalması var mı?"

"Hayır."

"Tamam," dedi Dr. Conti ve bir kalem ışığı çıkarıp Islah'ın gözlerine tuttu. "Işığı benim için takip et tatlım," dedi, sesi yatıştırıcıydı. "Güzel. Güzel. Güzel. Tamam. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Acil bakım."

"Peki buradaki insanlar kim?" diye sordu bize doğru el sallayarak.

"Kardeşim ve Cinna," dedi, tam o sırada kapı açıldı ve bir Paniğe kapılan Dav, Cinna'ya doğru koşarak içeri girdi. "Ve Dav," diye ekledi Islah.

"Güzel," dedi Dr. Conti. "Peki kulaklarınızda çınlama var mı? Görüşünüzde garip noktalar var mı?"

"Hayır."

"Güzel. Kollarında ya da bacaklarında herhangi güçsüzlük var mı?" diye sordu Islah'ın her birini kaldırışını izleyerek.

"Hayır."

"Sen de gevelemiyorsun, bu iyiye işaret. Benim için aşağı inip odanın içinde hızlıca bir tur atabilir misin?" diye sordu, Cinna ve Dav'ın dolanırken tökezleme ihtimaline karşı hemen yanında durduğundan emin olmak için, Dav yarasına bakabilmek için Cinna'nın ceketini çıkarmaya çalışıyordu.

"Pekâlâ, iyi görünüyorsunuz. Beyni kafatasının içinde dönüp durduktan hemen sonra biraz dalgın ya da kafası karışık olması anormal değil," dedi, başındaki yarayı tedavi etmek için malzeme toplarken bizimle konuşurken. "Tabii ki birinin ona göz kulak olması gerekiyor. Hatta ara sıra onu uyandırıp basit sorular sorarak zihinsel bir karışıklık olmadığından emin olmalısınız. Ve az önce sorduğum belirtilerden herhangi birini fark ederseniz, neler olup bittiğini görmek için bazı taramalar yaptırabileceği acil servise gitmeli. Burada yok" diye ekledi ve bana bakarak elinden gelen her şeyi yaptığını anladığımdan emin oldu.

"Tamam," diye başımı sallayarak kabul ettim.

"Başım ağrıyor," dedi Islah, sanki hepimiz gözlerinin ne kadar küçük olduğunu, ofisteki floresan ışıklarına karşı ne kadar mücadele ettiğini görmüyormuşuz gibi.

"Evet, eminim öyledir tatlım. Bunun için sana biraz asetaminofen verebiliriz ama NSAID'ler masada değil ve kendimi gerçekten rahat hissetmiyorum.

Gece boyunca nasıl olduğunu görene kadar herhangi bir ağrı kesici ilaç yazmayacağım. Daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm" dedi.

Buna karşılık Islah, bu bokun asla gerçekleşmemesi gerektiğini bildiği için kalbimi sızlatan küçük bir inleme sesi çıkardı.

Etrafta daha fazla koruma bulundurmalıydım.

Kızları eyalet dışına, kimsenin ulaşamayacağı bir yere gönderdi.

"Tamam," dedi Dr. Conti. "Seni uyuşturacağız ve sonra birkaç zimba yerleştireceğim."

"Kafamı tıraş etmek zorunda mı kalacaksın?" Islah aynı anda hem dehşete kapılmış hem de boyun eğmiş bir sesle sordu.

"Sadece küçük bir nokta. Zimbalar çıktıktan sonra saçını geriye çekersen kimse anlamaz," dedi Dr. Conti ve ona yumuşak bir gülümseme verdi.

Doktor Islah'a odaklanıp elini benimkine sıkıştırırken Dav sonunda Cinna'yı ceketinden çıkarıp kolunu kontrol etti.

Haklıydı. Kolunun yağlı kısmında, omzunun hemen altındaki bölgede bir et yarası olmuştu. Yine de çok acıttığına emindim.

Dav onu kendine çekti ve şakağına bir öpücük kondurdu.

"Çocuklar ," dedi Dav, evlat edindikleri gençleri kastederek.

"Onlara söylememeliydin," diye ısrar etti Cinna.

"Onlar küçük çocuklar değil. Bir şeyler olduğunu biliyorlardı. Onlara mesaj atacağım." "Elian?" Islah seslenerek dikkatimi tekrar ona çekti.

"Öyle mi?"

"Elizabeth nerede?" diye sordu.

"Evde," dedim elini sıkarak.

"O iyi mi?" diye sordu. "O... bizi kurtardı," dedi Islah ve kalbim göğsümde sıkışmaya başladı.

Acil servise giderken Cinna'yı sorularla rahatsız etmemiştim. Başında kötü bir yara varsa Islah'ı üzmemek istemedim.

Ve Dr. Conti odadayken tam olarak soru soramadım.

Bi

z. Islah'a "O iyi," dedim. "Serano'yla birlikte." "Ve Rico," dedi Cinna. "Ona haber verdim."

Bu da demek oluyor ki, en azından Saff ve Renzo da Biz burada dururken evimin üzerine çöküyordu.

Sonuçta benim katımda ölü bir Bratva infazcısı vardı.

"Tamam," dedi Dr. Conti. "Gidip sana şu asetaminofeni getireyim."

"Tamam," dedi Cinna kapı kapanır kapanmaz. "Kısacası, pizza bekliyorduk."

"Ve hiç düşünmeden kapıyı açtım," dedi Islah.

"Bu senin hatan değil," diye ısrar etti Cinna. "Çok hızlı geldi, Islah'ı duvara çarptı, sonra ben silaha uzanırken bana saldırdı. Oradan sonra işler hızla kötüye gitti. Ben vuruldum. Islah onun üzerine atladı. Gözlerine saldırdım. Islah onu boğmaya çalıştı. O zaman onu defalarca duvara çarptı. Ben de sehpaye çarptım. Silahla üzerime geliyordu. Neredeyse bitmişti..."

Islah, "İşte o zaman Elizabeth Cinna'nın silahını aldı," diye araya girdi.

Cinna bana, "Ona üç ya da dört kez ateş etti," dedi. "Silahı aldım ve... işini bitirdim. Dürüst olmak gerekirse, son atışı işi bitirebilirdi. Ama... bunu onun yapmasını istemedim," dedi omuz silkererek.

İsa.

Ondan sonra onu yalnız bıraktığım için kendimi daha da pislik gibi hissettim. Kız kardeşimi ve kardeşim gibi gördüğüm bir capo arkadaşımı kurtarmıştı. Bir adamı vurmuştu.

Ve Serano bir yana, yabancılarla yalnızdı. Ve o herif pek de rahatlatıcı bir adam değildi.

Ona geri dönmem gerekiyordu.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi görünen Cinna gözüme takıldı. "Neden Islah'ı eve götürmüyorsun?" diye önerdi. "Dav şimdi burada. Ben iyiyim."

Dr. Conti içeri girmeden önce kapı çalındı. "Cinna, değil mi?" diye sordu ona bakarak.

"Evet."

"Bekleme odasında iki genç adam biraz olay çıkarıyor," dedi.

"Onları geri getireceğim," dedi Dav ve dışarı çıkmadan önce Cinna'nın şakağına bir öpücük daha kondurdu.

Doktor Islah'a ilaçları ve içmesi için küçük bir şişe su verdi.

"Başka bir şey var mı?" Ona sordum.

"Sadece onu yakından takip edin. Eğer bir terslik hissederseniz onu hemen hastaneye götürün. Aksi takdirde, birkaç gün içinde kontrol için tekrar getirebilirsiniz. On gün sonra da zimbaları çıkarın. Kırk sekiz saat boyunca kuru tutun, daha sonra sabun ve suyu tolere edebilirler, sadece ovmak yok. Eğer yara kabarık, pembe görünürse ya da akıntı varsa, onu tekrar getirin."

Dav onun ve Cinna'nın çocuklarıyla içeri girip Islah'la benim uzaklaşmamıza izin verirken, "Tamam, teşekkürler Doktor," dedim.

"Düşme riski olan kırılgan yaşlı bir kadınmışım gibi bana tutunmana gerek yok," diye ısrar etti, onu binadan dışarı çıkarırken kolundan tuttum ve arabaya bindirmeden önce her iki tarafa da baktım.

"Bana bir iyilik yap, arka koltuğa uzan," dedim, diğer olası suikastçılar hakkında paranoyakça.

Benim dairemde endişelenecek bir şey yoktu. Adamlarımdan üçü binamı kuşatmış, bakışları ölümcül, en ufak bir kaypaklık gösteren herkesi indirmeye hazırdı.

"Burada kalmak zorunda değilim," diye ısrar etti Islah. "Evet, . Sana göz kulak olmam gerek."

"Başka biri yapabilir," dedi. "Elizabeth'le sen ilgilenmelisin."

"İkisini de yapabilirim," diye ona güvence verdim.

Gerçi dairemin kapısını açtığımda Saff'ı oturma odasında bulduğuma içten içe sevinmiştim, ceset çoktan gitmişti ama kan henüz tamamen temizlenmemişti.

"Hey, katil," dedi Saff, Islah'a kocaman bir gülümseme vererek. "Kafan nasıl?" diye sordu Islah'ı kanepeye doğru götürürken. "Yatağında," dedi bana başını sallayarak.

Bundan daha fazla teşvike ihtiyacım yoktu.

Koridorda hızla ilerledim, içeri girmeden önce onu korkutmamak için kapıyı usulca çalmak için durakladım.

Saff'ın onu bulacağını söylediği yerdeydi, yatağında yan yatmış, gözleri açık ama bakışları uzakta. Muhtemelen gecenin olaylarını yeniden yaşıyordu. Muhtemelen kendi hatası olmayan bir durum yüzünden suçluluk duygusuyla boğuşuyordu.

"Bebeğim," diye seslendim, yaklaştım ama hiçbir tepki alamadım.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım, silahımı komodinin üzerine bıraktım, sonra ceketimi çıkarıp yatağa tırmandım, ona uzandım, onu çevirdim, sonra başını çenemin altına koyarak bana yasladım.

"O iyi mi?" diye sordu, sesi tehlikeli bir şekilde ağlamaya yakın çıkıyordu.

"Islah iyi," dedim ona, parmaklarım saçlarını karıştırırken. "Saff'la birlikte oturma odasında. Sadece beyin sarsıntısı geçirmiş ve birkaç zımbası var."

"Garip davranıyordu."

"Sersemlemişti. Doktor bunun normal olduğunu söyledi," dedim. "Ona göz kulak olacağız ama endişeli görünmüyordu."

"Cinna?"

"O da gayet iyi. Ŗu dört adamla uğraşıyor. Sadece bir sıyrıktı."

"Onu öldürecekti," dedi Elizabeth, sesi titreyerek.

"Biliyorum," dedim, eğilip başının tepesine bir öpücük kondurmak için.

"Ve sen onu durdurdun."

"Bir şeyler yapmalıydım."

"Yapman gerekeni yaptın. Gerçekten cesurdun." Bunun zerine bir homurtu çıkardı.

"Orada öylece durdum ve izledim. Islah onun üzerine atladı. Onu boğmaya çalıştı. Ben sadece... orada durdum."

"Hey, bu tür durumlarda kendini Islah ya da Cinna ile kıyaslayamazsın. İkiisi de on yılı aşkın süredir bu işin içindeler. Böyle bir şey için zihinsel olarak daha hazırlıklılar."

"Hayatıma yönelik son üç girişimden sonra daha hazırlıklı olmam gerektiğini düşünüyorum."

"Burada güvende olman gerekiyordu," dedim vücudunu sıkarak. "Bu benim hatamdı."

"Benim hatamdı," diye karşı ıktı.

"Lanet olası senatörün hatasıydı," diye sonuca vardım.

"Bu doğru," diye kabul etti. "Ve hala kaydı kimseye vermedim," dedi.

"Bu gidişle bunu yapacak kadar uzun yaşayamayacağım."

"Bir daha böyle bir şey olmayacak," dedim ona.

"Cinna bundan daha karmaşık olduğunu söyledi. Çünkü Bratva çok hızlı büyüdü. Ve acımasızlıklarıyla nller."

"Haksız değil. Ama demek istediğim güvende olacaksın. Artık etrafta sadece bir koruma olmayacak. Ŗu andan itibaren dairenin dışında iki, koridorda iki kişi daha olacak ve Cinna ya da Saff dairede seninle ve Islah'la birlikte olacak."

"Ne için?" Elizabeth sordu. "Hiç mi?"

"Eğer olması gereken buysa, evet. Ancak artık senatör için alışmadığınız anlaşıldığında ve senatörün kendisi de gözden düşmeye başladığında, sizi rahat bırakacaklarını umuyorum."

"Bunun gerçekten düşünüyor musun?" Pek sanmıyorum.

"Bizim korumamız altında olmadığını ama bana ait olduğunu bilmek yardımcı olabilir," dedim ona.

"Ben sana mı aidim?" diye sordu, başını kaldırıp bana bakarak.

"Ben de böyle hissediyorum," dedim başımı sallayarak. "Ama tabii ki bu sana bağlı."

"Sanırım bir süredir bunu istiyordum ama ayrılmam gerekeceğinden endişeleniyordum."

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Gitmek istediğine karar vermedikçe. Burada olmak istediğin sürece seni burada güvende tutmanın bir yolunu bulacağım."

"Ama-"

"Sanırım son zamanlarda her şey hakkında yeterince endişeleniyorsun," diye kestim sözünü. "Bir süreliğine başka şeyler düşünmeye ne dersin?"

"Açlıktan ölüyor olmam gibi mi?" diye sordu, bana suçlu bir bakış fırlatarak. "Bugün olanlardan sonra aç olmamam gerekiyormuş gibi hissediyorum ama..."

"Ama sen kahvaltıdan beri bir şey yememiş bir insansın," diye onun yerine ben ekledim. "Ayrıca, Serano, Rico, Saff ve Islah'ın da aç olduğuna eminim. Biraz oyalanmak istersen, bolonez yapmaya yetecek kadar yemeğim olduğuna eminim."

"Tanrım, evet," dedi ve yuvarlanmaya başladı.

Uzanıp onu tuttum, sırt üstü yatırdım, böylece üzerine eğilip dudaklarımı onunkilere yapıştıradım.

Daha fazlasını beklediğim bir öpücük değildi. Sadece uzun, derin, kalıcı.

Ta ki ikimiz birden, seyirci istemiyorsak buna bir son vermemiz gerektiğini bilerek birbirimizden ayrılana kadar.

"Islah," dedi Elizabeth, kanepeye sarılmış, hâlâ uyanık ama gözleri acıdan küçülmüş olan kız kardeşime doğru koşarak. "?" sordu, kanepenin önüne çömeldi ve elini kardeşimin elinin üzerine koymak için uzandı.

"Ben iyiyim," dedi Islah zayıf bir sesle. "Başım ağrıyor," diye itiraf etti.

"Bunun için elimde koca bir cephanelik var," dedi Elizabeth, misafir odasına geri dönüp çantalarından birini bulup getirirken sözlerine biraz moral katmaya çalışarak. "Serinletici bir çarşaf denemeye ne dersin?" diye sordu, bir kutu çıkarıp içinden yara bandına benzer bir şey çıkardı ve Islah'ın alnına yapıştırdı. "Bunlar bazen migrenime iyi geliyor," dedi ona.

"Bu iyi hissettiriyor," dedi Islah başını sallayarak.

"Ve ışık hassasiyetine yardımcı olan bu şık yeşil güneş gözlüklerim var," diye devam etti Elizabeth, sehpa olmadığı için onları sehpanın üzerine koyarak. "Kulak tıkaçları. Bunları hafife almayın. Hayat kurtarıcı olabilirler," dedi ve onları da güneş gözlüklerinin yanına bıraktı.

"Ayrıca mide bulantısı için zencefil ve nane." diye devam etti. "Kafa derisi masaj aleti... muhtemelen iyi bir fikir değil," diye karar verdi ve onu çantasına geri koydu. "Ama, ah, bu," dedi ve uyku maskesi şeklinde ama büyük ve plastik bir şey çıkardı. "Bu saf lüks. Alnınıza ve gözlerinize masaj yapıyor. Müziği kapatmak için bu düğmeye basmanız yeterli çünkü daha da kötüleştiriyor."

Islah bunu aldı, kayışı zımbalarının altına gelecek şekilde alçaltmaya dikkat etti, sonra düğmeye bastı ve bir zevk iniltisi çıkardı.

Elizabeth sessizce uzaklaştı ve Rico ile Renzo'nun hâlâ ayakta durup Serano'yla konuştukları mutfağa doğru yürüdü. Saff, Islah'ın yanında kaldı.

"Elizabeth, bunlar Rico ve Renzo. Rico, Renz, bu Elizabeth," diye tanıştırdım onları, ayaklarını kaydırdığında elim sırtının alt kısmına gitti.

"Bu gece iki adamımı kurtardın," dedi Renzo, midemdeki düğümün çözülmesine neden oldu, bir parçam olay için onu suçlayabileceğinden endişelendi.

Elizabeth, "Çoğunu Cinna ve Islah yaptı," diye ısrar etti.

"Duyduğuma göre, o herifi indirecek olan sendin," dedi, kızın bu söz karşısında nasıl kaskatı kesildiğini fark edecek kadar iyi tanımıyordu onu. "Yani sana borçluyum. Bu yüzden senin için bu lanet olası Rus işini düzelteceğim. Temelli olarak," ekledi.

"Sana soramam-"

"Sormuyorsun," diye sözünü kesti Renzo. "Ama bu bok bir daha olmayacak. Bunu göreceğiz."

Bunun üzerine Renzo bana sert bir bakış attı, ben de bunu benimle konuşmak istediği şeklinde yorumladım.

"Elizabeth'e, "Şunu doldurup makarna için ocağa koyar mısın?" dedim ve en büyük tenceremi çıkardım. Ben bir dakika koridorda Renzo'yla konuşacağım."

"Tabii ki," dedi Elizabeth başıyla onaylayarak.

Bununla birlikte, Serano'yu Elizabeth'le bırakarak Renzo ve Rico'yu koridora kadar takip ettim.

"Bunu nasıl düzeltebilirsin?" Kapı arkasından kapanır kapanmaz sordum
Bi

z. "Sanırım Bratva ile bir görüşme yapmanın zamanı geldi," dedi Renzo.

"Renz," dedim başımı sallayarak.

"Risklerin farkındayım," dedi omuz silkerek. "Ama endişelenmeye devam edemeyiz

ne halt edecekleri konusunda. Birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışmaktansa karşılıklı bir anlaşmaya varmak daha iyidir."

Bir patron olarak muhtemelen akıllıca bir hamleydi. Düzinelerce, hatta yüzlerce insan -geniş aileleriyle birlikte- barışı korumak için size güveniyorsa. Yine de bir grup kaçakçıyla ateşkes yapma fikri hiç hoşuma gitmiyordu.

"Kafanızın karışık olmasını anlıyorum. Bundan hoşlanmamız ya da ateşkesi sonsuza kadar sürdürmemiz gerektiğini söylemiyorum. Ancak daha fazlasını öğrenene, sayımız artana kadar, kendi işimize bakma konusunda bir anlaşmaya varmak en iyisi."

"Elizabeth'i birkaç kez öldürmeye çalıştılar. Islah ve Cinna'yı neredeyse öldürüyorlardı."

"Ve onlardan biri kilit altında. Diğeri ise şu anda Doğu Nehri'nin dibine batmak üzere. Bu... eşit."

"Onlara ne teklif edeceksin?" Bir taraf diğeri bir şey vermeden ateşkes diye bir şey olamayacağını bildiğimden sordum.

"Onlara Doğu New York'u vereceğim," dedi Renzo omuz silkerek ve Brooklyn'in en tehlikeli mahallelerinden birinin adını verdi.

Renzo'nun suç kariyerinin başlarında gerçekten isim yaptığı bir bölgeydi. Çünkü böyle zorlu bir bölgenin dizginlerini elinizde tutabiliyorsanız, diğer mahallelerin size zor anlar yaşatmasına imkan yoktu.

Bu onun için önemli bir kayıp olur. Maddi olarak olmasa bile, en azından duygusal olarak.

"Bu çok büyük," dedim.

"Adamlarımın ve kadınlarımın güvenliğini sağlayacaksa hayır," dedi, yaşlandıkça çok daha diplomatik bir lider oldu. Eskiden olsa, oraya silahlarla girer ve hepsini indirirdik.

Ama o zamanlar farklıydı. Biz farklı adamlardık.

"Bana zamanını söyle. Orada olacağım," dedim.

," dedi Renzo. "Git kızınla ve kardeşinle ilgilen."

Bununla birlikte, o ve Rico dışarı çıktılar ve koridorunda iki adam daha belirdi, ikisi de Rico'nun ekibinden.

"Her şey yolunda mı?" Elizabeth ben mutfağa girer girmez sordu.

"Evet. Sadece bana planını anlatmak istedi."

"Bunu bana söyleyemezsin, değil mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz, hayır. Ama işe yaramalı. Bu iş bitecek."

"Haberlere ve polise gittiğimde bile mi?"

"Senatör kayıta herhangi bir isimden bahsetti mi?"

"Hayır."

"O zaman, evet, sorun olmaz." Ruslar muhtemelen yolsuzluğu zaten kilitli olan adamın üzerine yıkacaktı. Ya da çok uygun bir şekilde 'kaybolmuş' olanın. Zar zor bir sıyrıkla kurtulurlar.

"Tamam," dedi ve bana küçük bir gülümseme verdi.

"Peki, başka bir yemek dersine hazır mısın?" Kollarımı sıvayarak sordum.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Elizabeth

Islah kuzenlerinden biriyle birlikte bir nörologdan ikinci bir görüş almaya gidiyordu. Islah, Saff tarafından belirli aralıklarla uyandırıldığı, adını, tarihi, başkanın kim olduğunu sorduğu ve herhangi bir kafa karışıklığı yaşamadığından emin olmaya çalıştığı bir geceden sonra bile büyük ölçüde normale dönmüş görüldüğü için, tedbiri elden bırakmamıştı.

Cinna, onlarla birlikte gelen kalabalık bir grubun arasındaydı ve aldığı darbelere ve vurulmasına rağmen her zamanki gibi sert görünüyordu.

"İyi misin?" Elian sordu, ben onların gidişini izlerken beni izliyordu. "İnsan nasıl Cinna ve Saff kadar belalı olur?" diye sordum. "En iyi tahmin?" diye sordu, biraz üzgün görünüyordu, "Çok fazla travma." Sanırım bu mantıklıydı.

Hepimizin travma payı vardı. Ama benim travmamın mafya babası olmayı istememe yol açacak türden olmadığından emindim.

"Ne zaman yola çıkmak istiyorsun?" Sabah kahvemi lavaboya koyarken Elian sordu.

"Nathan'a onunla saat birde buluşacağımı söyledim. O zamana kadar polisle işimiz bitmiş olmalı," dedim, nefesimi tutarak, hâlâ benim hatam olmadığı açık olan bir şey yüzünden başımın bir şekilde derde girebileceğinden endişeleniyordum.

Elian, Renzo ve Coal adında bir adam, içeri girdiğimde polise söylemem ve söylememem gerekenler konusunda bana koçluk yapmışlardı. Ve onlar bu konuda benden daha uzman oldukları için, onların söylediklerine aynen uymaya karar verdim.

Bu da hayatıma yönelik saldırılardan bahsetmeyeceğim anlamına geliyordu. Ne evime giren adamdan, ne okuldaki olaydan, ne senatörün yediği kurşunun benim için olduğuna olan inancımdan, ne de Elian'ın evindeki silahlı saldırıdan.

Belli nedenlerden dolayı Elian ya da ailesi hakkında da şey yok.

Bu sadece bir gece kulak misafiri olduğum şüpheli bir konuşma ve ardından polise haber verebilmek için senatörün neyin peşinde olduğunu bulma kararlılığım ile ilgiliydi.

kalan her polise bağlıydı. Ben bir ihbarcıydım, başka bir şey değil.

Planla ilgili tek endişem olası bir yargılamaydı. Ama kendime hatırlattım, senatörün suikast girişimlerinden haberi yoktu. Ona göre hedef kendisiydi. Dolayısıyla savunma ekibinin beni başka bir şey hakkında sorgulayacağını düşünmek için de bir neden yoktu.

"Ben duşa gireceğim," dedi Elian, üzerinde hâlâ siyah uyku pantolonu ve kahvaltı hazırlamadan önce giydiği buruşuk tişört vardı. "Hemen sonra yola çıkabiliriz."

Kendime bir kıyafet almak için misafir odasına gitmeden önce tabakları ve bardakları hızlıca bulaşık makinesine yerleştirdim.

Ama kendimi Elian'ın odasına doğru sürüklenirken buldum, kıyafetlerimi çıkarıp banyoya girmeden önce bir an için düşün sesini dinledim.

Bütün gece ve sabah misafirlerimiz vardı. Bizim için hiç mahremiyet yoktu, bu yüzden bir gece önce yatağa girdiğimizde uyumaktan başka bir şey yapmamıştık.

Yine de bu, arzusunun orada olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bu sabah programımızın biraz sıkışık olduğunu bilsem de, baş başa kalma fırsatını boşa harcamak istemedim.

"Hey," diye seslendi Elian başını çevirdiğinde, beni orada dikilirken buldu, bakışları üzerimde geziniyordu, gözleri hemen acıkmıştı. "Gel buraya," dedi ve ıslak elini uzatıp bileğimden tutarak beni ılık spreyin altına çekti.

Kolları bana dolandı ve dudakları dudaklarıma çarparken beni vücuduna doğru çekti.

Sıcaklık içimde çiçek açtı, kıvılcımlandı, tutuştu, içimde ikimizi de tüketmeye başlayan bir ateş yaktı.

Ellerim kollarında, omuzlarında gezindi, sonra boynuna dolandı, onu kendime daha sıkı çektim, göğüs kıllarının hassas göğüslerime sürtünmesi dudaklarına karşı inlememe neden oldu.

Elian'ın elleri sırtımın eğiminden aşağı kayarak kıcıma battı ve beni sert sikine doğru sürükledi.

Beni çevirip sırtımı duvara yaslarken dudakları iniltimi yuttu, duvarın soğuğu sistemimde bir ürperti yarattı.

Dudakları kulağıma doğru ilerledi, dişleri ve dili kulağımın kabuğuyla oynadı, sonra aşağı doğru indi. Boynumun üzerinden, göğsümden, göğüslerimin arasından.

Elimi ensesine vurdum, parmaklarım ıslak saçlarını karıştırırken o yana doğru hareket etti, meme ucumu ağzına aldı ve ben bu hissin içinde eğilip gırtlaktan bir inilti çıkarana kadar emdi.

Dili, dişleri sıyrılmadan önce sıkışmış tomurcuğun etrafında küçük daireler çizdi.

Elian'ın eli aşağı doğru hareket etti, parmakları kaygan yarığımdan klitorisime doğru alay etti, tatlı işkenceye devam etmek için göğsümden hareket ederken uzman bir hassasiyetle daire çizdi.

İki parmağı aşağıya doğru kayarken inlemelerim düş boşluğunda yankılanmaya başladı, sonra kaydı, klitorisimi çalıştırmaya devam ederken tembelce itti.

"Elian," diye inledim, eline karşı , içimde oluşan pençe gibi ihtiyaçtan kurtulmaya ihtiyacım vardı.

Aramıza uzanarak sikini kavradım, parmaklarının beni becerdiği ritimde onu okşadım, ona o anda benim kadar ihtiyacım vardı.

"Elizabeth," diye inledi boynuma karşı.

"Elian, lütfen," diye inledim, onu daha sert okşuyordum.

"Benim..." dedi, korunmak için benden uzaklaşmaya çalışıyordu.

"Sorun değil," dedim, yüzümü boynuna gömüp orada bulduğum kirli sakalı öperken dokunuşuna karşı daha sert sallandım. Parmakları beni daha hızlı parmaklamaya başladığında ona "Testlerim negatif çıktı" dedim.

"Benimki de," dedi, ihtiyacı yüzünden sesi pürüzlüydü. "Ama..."

"Bu halledildi," dedim, onu daha sert okşayarak. Bunun ayrıntılarına daha sonra girebilirdik. Şu anda ona ihtiyacım vardı.

Göğsünün derinliklerinden gelen o gürleme sesiyle parmakları içimden kaydı. Aşağı uzanarak bacağıma yukarı çekti, duvara doğru bastırdı ve aradan geçerken beni ona açtı.

İnlemelerim giderek daha çaresiz hale gelene kadar siki yarığıma vurdu. Sonra, nihayet, aşağı kaydı ve itti, beni uzun, sert bir itişte tabana götürdü.

Onun iniltisi benim iniltime karıştı.

Ve sonra birlikte hareket ediyorduk, o ittikçe kalçalarım sallanıyordu, ikimiz de keşfetmek, alay etmek ve yavaşça sevmek için çok ileri gitmiştik.

"Siktir," diye tısladı Elian, dudakları kulağıma yakındı. "Çok iyi hissediyorsun."

Su Elian'ın sırtından aşağı akıyor, sırtını bacaklarımı sarmak çok kaygan hale getiriyordu, bu yüzden orada durup beni kendi hızında çalıştırmasına izin vermekten başka çarem yoktu, hissetmekten başka bir şey yapamıyordum.

Ama sanki çok uzun zaman geçmiş gibi hissediyordum.

Tırmandığımı bile anlamadan uçurumun kenarına yaklaşmışım.

Sonra, sadece bir saniye sonra, orgazmın içine düşüyordum, çığlıklarım banyoyu dolduruyordu, Elian'a sarıldım, beni becermeye devam ederken, sonra benimle birlikte geldi, onun sıcaklığı beni doldurdu, tüm vücudu gerildi, sesi adımı tıslıyordu.

Bir süre birbirimize sarıldıktan sonra, ıslanmaktan ve su püskürmesinden dolayı vücudum ürpermeye başladı.

Elian bizi altından geçirdi, sonra ikimiz de aceleyle yıkandık, sonra kurulandık ve giyindik.

Dušta biraz fazla zaman harcadıktan sonra oyalanacak vaktimiz yoktu. Ama biraz zaman harcamanın daha iyi bir yolu olmadığına karar verdim, önümüzde ve arkamızda bir koruma ile apartmandan çıkarken.

Binadan çıkar çıkmaz onlara iki muhafız daha katıldı.

Bir yanımda Elian, diğer yanımda bir muhafızla birlikte arka koltuğa itildim. Önde de iki kişi daha vardı.

Eğer tamamen yanılmıyorsam, kasabayı geçip en yakın karakola doğru giderken başka bir araba bizi takip etti.

Yine de bu kısmı tek başıma yapmam gerekiyordu.

Araba beni ön tarafa bıraktı ve Elian arabaya geri binmeden önce beni hızlıca sıktı ve binaya girmemi izledi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kalın bir akrilik duvarın önünde duran danışmadaki kadın.

Derin bir nefes alarak başımı salladım. "Bir dedektifle konuşmam gerekiyor."

Yine de sonunda, önce kaydımı dinledikleri, sonra bir ortak getirmeye karar verdikleri için birkaç kişiyle konuşmam gerekti. Son olarak da komutanın kendisinin hikayemi dinlemesi ve duyması gerekiyordu.

Renzo ve Elian'ın tahmin ettiği gibi, Bratva hakkındaki kişisel bilgilerim hakkında bana soru sormaları için hiçbir sebepleri yoktu.

Senatörün vurulmasıyla ilgili birkaç soru vardı ama yine de hedefin o olduğu varsayımı altında çalışıyorlardı.

Hâlâ biraz titrek hissederken, Nathan'la buluşup bilgiyi paylaşmadan önce ancak on dakika ayırarak dışarı çıktım.

"İyi misin?" Elian sordu, ben orta arka koltuğa kayarken kolu bana dolandı.

"Bu sinir bozucuydu," diye itiraf ettim, ona doğru eğilerek gücünün bir kısmını ödünç aldım. "Ama bu işi bitirdiğime çok memnun olacağım." , kaynağını gizli tutmayı kabul Nathan'la işler çok daha hızlı ilerliyordu ve evine dönmek için can atıyordu.

haberi halka ilk duyuran olmak.

Her şey söylendi ve yapıldı, öğleden sonra ikiye kadar, tüm stres, tüm korku ve belirsizlik nihayet sona erdi.

Elbette, hâlâ Bratva'nın beni öldürmek istemesi sorunu vardı.

Ancak hem Elian hem de patronu bana onlarla ilgili durumun halledileceği konusunda güvence vermişti.

Aksine inanmak için hiçbir nedenim olmadığından, Islah ve Cinna'yla ve yemek hazırlandığı haberi duyulunca Serano'yla takılmak için daireye geri döndüğümüzde buna olan inancımı bir kenara bırakmayı seçtim.

Göğsünde küçük bir kutuyla içeri girdi, bana yaklaşırken neredeyse, bilmiyorum, utangaç görünüyordu.

"İşte," dedi kutuyu bana doğru iterek. "Bunu buldum. İstersen

Bu

mu Bana ne teklif ettiğini görmek için kutuya uzandım.

?" Ama elinden aldığım anda döndü ve ortadan kayboldu. "Ne oldu?"

Elian yaklaşarak sordu.

İçeri bakınca küçük bir tekir kedi yavrusu gördüm.

"Bir kedi yavrusu," dedim, için içeri uzandım, tatlı sesini duydum

Onu göğsüme doğru çekerken bana tıslamaya çalışıyordu, ona şimdiden yarı aşıkım.

Elian yanına gitti, küçük iğne tırnaklarıyla ona vururken kafasını ovuşturdu. "Kevin'den çok daha şımarık" diye açıkladı. "Sen

saklamak ister misin?"

Yani... eline küçük bir kedi yavrusu verilip de onu istemeyen biri var mıdır? "Yani, bu gerçekten benim kararım değil-"

"Tam orada sözünü keseceğim," dedi ve bakışlarımın yukarı fırlamasına neden oldu. "Asla bir şeyler yapmak için senden izin isteyen erkeklerden biri olmayacağım."

"Hiç mi?" Ben sordum. "Bunlardan bir düzine istesem bile mi?"

Bunun üzerine, kafası karışmış gibi göründü. "Tamam. Belki beş evcil hayvandan sonra bunu tartışmamız gerekir," diye karar verdi.

"Bu adil görünüyor," dedim. "Yani, Kevin'in hoşuna gidip gitmediğini görmeliyiz. Daha önce başka kedilerle birlikte oldu mu bilmiyorum."

"Lazanya olacağını mı duydum?" Saff birkaç dakika sonra dairenin kapısından içeri girdiğinde, yavru kedi küçük kutusunun içinde duran Kevin'in yaş mamasını yerken sordu.

"Evet," dedi Elian, ailenin yarısını doyuracakmışız gibi görüldüğü için üçüncü bir tepsi için sos, et, peynir ve makarnayı hazırlamaya başlamıştı bile.

"Bak," dedim kutuya doğru el sallayarak. "Serano bir kedi yavrusu buldu," diye ilan ettim, o buzdolabından bir soda almaya giderken.

Saff gazozun kapağını açarken, "'Buldu' derken bir saat boyunca ara sokaklarda kovaladığını kastediyorsan, tabii," dedi.

"Gerçekten mi?" Ona bakarak sordum. "Bunu neden yapsın ki?"

"Sanırım onu gördü, Kevin'i ne kadar sevdiğini düşündü ve bunu da seveceğini düşündü. Sanırım akli böyle çalışıyor. Aslında herhangi bir şey hakkında konuşmakta berbatır, ama jestlerin adamıdır. Saklıyor musun?"

"Kev'in nasıl olduğunu göreceğiz-" diye söze başladım, söz konusu kedi burnunu adaya doğru uzattı, kutunun kenarından baktı, eğildi, kafası karışmış yavru kediyi ensesinden yakaladı, dışarı çıkardı ve küçük yataklarından birine sokulana kadar onunla birlikte aşağı indirdi. Bir gün içinde terk edilmiş, çalınmış ve koruyucu bir kedi baba tarafından sahiplenilmiş olmanın şaşkınlığıyla orada oturan yavru kediyi yalamaya başladı.

Saff başını sallayarak, "Bu sorunu çözdü," dedi. "Onun için bir adın var mı?"

"Erkek mi?" Ben sordum.

"Evet. Başka bir insan ismi mi seçeceksin? Çünkü ben oyumu Richard'dan yana kullanıyorum," dedi ve bir soda daha alıp hâlâ biraz baş ağrısı çeken Islah'a götürmeden önce, nöroloğu prognozu konusunda acil bakım doktoruyla hemfikir di.

Lazanya fırından çıkarılırken Serano geri geldi ve bana getirmek için kendi yolundan çıktığı yavru kedi konusundan bahsetmekten kaçınmaya çalıştı.

Kollarımı ona doladığımda ve hediye için teşekkür ettiğimde yüzündeki saf şok ve dehşet ifadesi Elian, Islah, Saff ve Cinna'nın bir kahkaha korosuna dönüşmesi için yeterliydi.

"Bir gün bir kadını çok mutlu edeceksin," diye ekledim.

"Hayır," dedi Serano başını sallayarak. "Böyle bir şey olmayacak."

"Meşhur son sözler," dedi Cinna ve Serano'nun omzuna sertçe vurarak geçti.

Cinna'nın bu konuda haklı olduğuna dair bir his vardı içimde.

Bana karşı açık ve net olmaktan başka bir şey yapmayan Elian'a bakarken, hayır, soğukkanlı, sessiz tiplerin kişisel olarak hoşlandığım türden erkekler olmadığına karar verdim.

Ama bir gün Serano'nun kişisel sevgi anlayışını sevecek bir kız çıkacaktı.

"İyi misin?" Masada sessizce otururken Elian bir elini omuzlarımda gezdirerek sordu, etrafta toplanmış kadın ve erkeklerin Elian'ın yaptığı yemekleri yemelerini, sohbet etmelerini, gülmelerini, birbirlerinin arkadaşlığından keyif almalarını izliyor, daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığımı fark ediyordum. Ve ruhum bunu ne kadar çok arzuluyordu.

"Bunu gerçekten sevdim," diye itiraf ettim, orada otururken hissettiğim duygu yoğunluğuna şaşırmıştım.

Elian'ın eli boynumun yan tarafına doğru kayarak beni kendine çekti ve şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Ben de."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Elian

Rico, Renzo ve ben Bratva'yla buluşacağımız restorana bakarken, "İlginç bir istek olduğunu kabul etmelisin," dedi.

Renzo'nun Dimitri'yle görüşmek istediği haberi yayıldığında, bize görüşmeyi kabul edeceğini ama bir şartı olduğunu söylediler.

Tarafsız sahada yapmamız.

Yani hem bizden hem de onlardan eşit derecede nefret eden bir çetenin bölgesinde. Lanet olası İrlanda mafyasının bölgesi.

Sanırım mantıkları, hepimizin eşit derecede nefret edildiği bir sahada olursak kimsenin diğerinden daha fazla risk altında olmayacağı yönündeydi.

The Mean Fiddler, İrlanda mafyasının ana üssüydü ve tam olarak iki şeyle tanınan bir restorandı: iyi bir dana yahnisi ve her türlü 'titiz' içkiyi servis etmekten tamamen kaçınmaları. Ya bira içerdiniz ya da işinizi başka yere taşırdınız.

"Hazır mıyız?" Cage restorandan çıkarken Renzo sordu.

Hayatını temizlediğinden beri Cage, ailemizin İrlanda mafyasıyla olan iletişiminden aşağı yukarı sorumluydu. Bu görev genellikle bir sürü ileri geri konuşmayı ve tartışmayı içeriyordu çünkü bize borçlu oldukları parayı vermek istemiyorlardı.

"Evet," dedi Cage, her şeyi çağrıştıran bir sesle.

"Bu bir 'Bizi zehirleyecekler diye endişelenmeliyiz' olayı mı?" Rico sordu.

"Sanırım ben şişe bira önerirdim," dedi Cage bize sırtarak. "Ama dürüst olmak gerekirse, Ruslardan biraz daha fazla nefret ediyor olabilirler. Mahremiyet adına herkesi parti odasında oturtmayı kabul ettirdim. İnanın bana, onların kulak misafiri olmasını istemezsiniz. Her zaman bize karşı kullanabilecekleri bir şeyler ararlar."

Bununla birlikte içeri geçtik.

Koyu renkli ahşabı, çıplak tuğlaları ve duvarlarındaki eski çerçeveli sanat eserleriyle eski görünmesi için yenilenmiş bir binaydı. Biz geçerken, kabaca restoranın geri kalanının yarısı büyüklüğünde olan ve odanın içine inşa edilmiş olması gereken devasa bir masanın hakim olduğu parti odasına doğru ilerlerken mutlu bir şekilde çıtırdayan bir ateşle gerçek bir şömine bile vardı, çünkü başka türlü kapı aralığına sığması mümkün değildi.

Her birimiz masanın kapıya bakan ucuna oturmayı seçerken Rico, "Yemek güzel kokuyor," dedi.

Coal yemek odasına geri döndü, her şeye göz kulak olmak istiyordu.

Ana caddede ve karşı caddede iki araba dolusu kadın ve erkek vardı, işler sarpa sararsa harekete geçebilecek kadar yakındık.

Dimitri'nin yanında üç kadınla birlikte odaya girmesi için çok beklememiz gerekmedi.

Bakışlarım Rico'ya kaydı, yüzünde bir anlık şaşkınlık ifadesi belirdi ama sonra onu bastırdı.

Renzo ise ayağa kalkıp Dimitri'ye başıyla selam verirken ne dediği anlaşılmıyordu. Dimitri uzun boylu, sağlam yapılı, geniş ve erkeksi bir yüze sahipti,

Düşünceli kaşlar ve derin mavi gözler.

"Lombardi," dedi Dimitri, sesi derin, aksanı kalındı.

"Volkov," dedi Renzo.

"Bu toplantı gecikti, değil mi?" Dimitri otururken sordu.

"Son zamanlarda tam bir baş belası oldun," dedi Renzo, Rus'tan küçük bir dudak seğirmesi aldı.

"Bunu benden intikam almak için çete savaşı başlatan adam söylüyor."

Renzo omuz silkerek, "Bunu kendi başlarına getirdiler," dedi. "Tüm bu saçmalıkları görmezden gelebilirim. Ama senin adamlarından birinin kaptanlarımdan birinin evine girip küçük kız kardeşini ağır yaralamasını ve kaptanlarımdan birini vurmasını görmezden gelemem."

Eğer bu kadar yakından izlemeseydim, Dimitri'nin bakışlarında bir şeyin parladığını fark etmeyebilirdim. Belki de Elizabeth'in kimin evine sığındığı konusunda tam olarak bilgi sahibi olmadığını gösteren bir şey.

"Öyle mi?" Dimitri sordu.

"Halkımı öldürmeye kalkışmanın... sonuçları var," dedi Renzo, insan hayatını kaybedenlere bir el sallayarak.

"Elbette," diye onayladı Dimitri ve ben onun gerçekten de görüldüğü kadar duygusuz olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. "Örgütünüzün bir... haberler ona ne diyordu?" Dimitri yan tarafındaki muhteşem kadınlardan birine bakarak sordu.

"Whistler," diye ekledi.

Kadınlardan bir diğeri Dimitri'ninki kadar kalın bir aksanla "Blower," diye düzeltti. "*Muhbir*."

Renzo bana doğru eliyle işaret ederek, "O muhbir benim buradaki kaptanıma ait," dedi.

Buna karşılık Dimitri bir homurtu çıkardı. "İşte bu yüzden en iyi adamlarım tek bir silahsız kadını bile vuramadı."

Yanındaki kadınlardan biri hızlı Rusça konuşmaya başladı.

"İngilizce," diye tersledi Renzo.

Dimitri omuz silkerek, "Arkadaşım da tam onu bu işi yapması için göndermem gerektiğini söylüyordu," dedi. "Acımasız yaratıklar, kadınlar," diye ekledi.

"Bak, olan oldu," dedi Renzo. "Siz girişimlerde bulundunuz. Biz... onları engelledik. Geçmiş için burada değiliz. Gelecek hakkında konuşmak için buradayız."

"Da," diye onayladı Dimitri başını sallayarak. "Aklında ne var?"

"Ateşkes," dedi Renzo. "Adamlarım, onların sevdikleri ya da eşleri için gelmeyeceksin. Karşılığında ben de senin boktan insan kaçakçılığı çeteni çökertmek için sistematik olarak çalışmayacağım."

Kadın bir kez daha hızlı Rusça konuşmaya başlayınca Dimitri'nin kaşları kalktı.

"İngilizce," diye tersledi Renzo.

"Siktigimin Amerikalıları," dedi kadın Renzo'ya ters ters bakarak. "Her zaman bizim kötü adamlar olduğumuzu varsayıyorlar."

Renzo, "Eminim herkes kadın ticaretinin boktan bir iş olduğu konusunda hemfikirdir, bebeğim," diye karşılık verdi.

"Kadınlar buraya taşınıyor, evet. Ama istekleri dışında değil," diye açıkladı kadın, Dimitri arkasına yaslanıp konuşmasına izin verirken.

"Gönüllü seks köleleriyle dolu bir masaj salonun olduğuna inanmamı mı istiyorsun?" Renzo gözlerini devirerek sordu.

"Seks köleleri," diye homurdandı kadın. "Evet, bir kadının cebine girecek fazladan elli dolar için bir erkeğe otuz bir çekmeye razı olmasını kabul etmek çok zor. Tüm seks işlemseldir. Biz sadece işin içinden duyguyu çıkarıyoruz," dedi.

Biz.

İşte o zaman neden tanıdık geldiğini anladım.

Masaj salonunun web sitesinde ismiyle birlikte resmi de vardı. Anna.

"Orada isteyerek mi çalışıyorsun?" Renzo sordu.

"Neden?" "Para için. Başka ne sebebi olabilir ki?"

Anna sordu.

Renzo, "Bunu yaparak para kazanmak için Dimitri'ye ihtiyacın olmaz," diye akıl yürüttü.

"Hayır," diye kabul etti Anna. "Ama bu yol güvenli. Ve Rusya'dan New York'a gitmenin bir yolu var."

"Yani kaçakçılık yapıyorsunuz," diye bitirdi Renzo. "Ama yolcularınız... istekli mi?"

"Ben iyi bir adam değilim," diye itiraf etti Dimitri. "Ama hiçbir zaman bir kadını bir şey yapmaya zorlamam gerekmedi. Diğer ucunda ne bilerek isteyerek geliyorlar," dedi ve kadınlara doğru el salladı.

"Yani kadınları öldürüyorsun ama onları mutlu sonlara zorlamaktan çekiniyorsun öyle mi?" Renzo'nun bana attığı sert bakışı görmezden gelerek sordum.

"İş iştir," dedi Dimitri.

Renzo, "Ben ve benimkiler ensenizde solumadan işler daha kolay olurdu," dedi.

"Ne öneriyorsun?" Dimitri sordu. "Sen Doğu

New York'u al."

"Doğu New York mu?" Dimitri gözlerini kısarak sordu.

"Bu cömert bir teklif. Bu restoranın sahibi olan ekibin uğruna cinayet işleyeceği bir teklif. Koşulsuz. Tekme yok. İşinizi nasıl yürüttüğünüzle ilgili soru yok. Ama bu teklif masadan kalktığım anda sona erecek."

Anna Dimitri'ye, "Bu bir hakaret," dedi.

"Sus," dedi Renzo'ya bakarak. "Diğer mahallelerde benim için çalışan ekipler ne olacak?"

Renzo, "Ya onları yanınıza alırsınız ya da bağlarınızı koparırsınız," dedi.

"Salon Bed-Stuy'da," diye hatırlattı Anna patronuna. Ya da ortağına, Dimitri için her ne haltsa artık.

"Ve taşınmak zorunda kalacak," dedi Renzo. "Kendi başlarına iş bulamayan bir avuç yaşlı herif yirmi dakikalık yolu göze alacak. Ya da yeni müşteriler bulabilirsin. Umurumda değil. Bu senin çözmen gereken bir sorun."

"Seninle böyle konuşmasına izin mi verdin?" Anna Dimitri'ye bakarak sordu. Anna'ya sert bir bakış atarak, "Yeter artık," dedi. "Ne zamandır kuruluşumu taşımak zorunda kalır mıyım?"

"Altı ay. Bir gün bile uzun değil. Çok zor olmamalı. Orada emlak şu anda bulunduğun yerden daha ucuz."

"Peki o zamana kadar?"

"Birbirimize sözümüze güvenilebileceğini gösteriyoruz. Eğer iki taraftan biri çuvallarsa, ateşkes sona erer."

Dimitri ayağa kalkarken başıyla onayladı. "Bir anlaşmamız var," dedi.

Sonra, başka bir şey söylemeden, kadınları peşinden koşmaya, topuklarını tıkırdatmaya bırakarak gitti.

O topukların altlarının kırmızı olduğu gözünden kaçmadı.

Tasarımcı. Pahalı.

Belki de kendileri için o kadar da kötü bir anlaşma değildi. Eğer hikayeleri doğruysa.

"Bunun çok kolay olduğunu hissediyorum," dedi Rico, her zaman ters gidebilecek şeylere karşı tetikteydi.

Renzo, "Altı ay, bir yıl önce bu anlaşmayı asla yapmazdı," diye kabul etti, ayağa kalkarak.

Detaylandırmasına gerek yoktu.

Bu zaman diliminde değişen tek şey Renzo'nun başka ve daha önemli bir ateşkes sağlamış olmasıydı.

Biz ve Beş Aile'nin diğer dört üyesi arasında.

Bu ateşkesi mümkün kılan Lore ile evliliğinden önce, halkımızın güvenliğini sağlamak için Doğu New York'tan çok daha fazlasını feda etmemiz gerekirdi.

Ama kimse New Yorklu beş aileyle birden uğraşmak istemiyordu. Bu en köklü organizasyonlar için bile çok fazla duman demekti.

Ateşkesin Renzo'nun bir patron olarak yaptığı en popüler hamle olmadığını biliyordum, ama bu neden iyi bir hamle olduğunun kanıtıydı. Renzo'nun neden iyi bir patron olduğunun.

"Eve git ve kızına güvende olduğunu söyle," dedi Renzo, Rico'yla birlikte arabasına doğru yola çıkmadan önce bir elini omzuma sıkıştırarak.

"Beni götürmek ister misin?" Cage'e sordum.

"Elbette," diye kabul etti, beni arabasına kadar götürdü, sonra da apartmanın önüne bıraktı.

Tedbiri elden bırakmamak için evimin önündeki nöbetçileri çağırmadım. Dimitri ve ekibinin anlaştıkları gibi dükkânı toplayıp Doğu New York'a taşındıklarını kanıtlayan bir hareketlilik görmeye başladığımızda, normale dönme konusunda kendimi rahat hissedeceğimi düşündüm.

Yine de, ben etrafta olmadığım zamanlarda Elizabeth'in yanında bir koruma isteyeceğimden emindim. Renzo, Lore için bunu yapmıştı. Dav *de* Cinna için. Mantıklı geliyordu. Güvende tutmak istediğiniz değerli bir şeyiniz olduğunda, siz olmadığınızda yanınızda birinin olmasını sağladınız.

Ayrıca Elizabeth'i poligona götürmeyi, silahlarla daha rahat olmayı öğrenmesine yardımcı olmayı ve böylece yanında bir silah taşımayı da kabul edebileceğini umuyordum.

Ancak bunlar başka bir gün için endişelerdi.

Şu anda oraya gidip ona senatör ve Dimitri'nin konuşmasına ilk kulak misafiri olduğundan beri kafasını kurcalayan endişelerin çoğunun halledildiğini söylemem gerekiyor.

"Haberler iyi mi?" Asansörden çıkarken Serano sordu. "Anlaşmayı kabul ettiler."

"Ama kanıt görmek istiyorsun," dedi.

"Kesinlikle," diye kabul ettim. "Ama umutluyum. Akşam yemeği sipariş ettin mi?" Dairenin kapısının altından gelen bir şeyin kokusunu alarak sordum.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Ama bir süredir güzel kokuyordu."

"Hm," dedim, kapıya doğru uzanarak.

Serano, "Muhtemelen iki kişilik bir akşam yemeği istiyordur," dedi.

"Merak etme, sana bir tabak getireceğim," dedim, yemekle meşguliyetine gülümseyerek.

Böylece, domatesin asidik kokusu, sarımsağın keskin tadı ve baharatların karışımıyla karşılaşarak daireye girdim.

Kedi standının yanından geçip Kevin ve Richard'a -Saff her uğradığında ona 'Dick' diye hitap etmekte ısrar ediyordu- mutfığa girmeden önce hızlıca bir merhaba dedim.

Elizabeth'in telefonu adanın üzerindeydi, bir yandan kalçalarını oynatırken bir yandan da küçük ravioli karelerinin kenarlarına çatalını bastırıyordu.

"Benim için yemek mi pişiriyorsun?" diye sordum ve onun sıçrayıp yukarı bakmasını sağladım.

Gömleğinin ve pantolonunun önü un içindeydi. Sarı saçlarının bir kısmı başının arkasındaki tokadan kaymıştı. Ve parmağında, ben ayrıldığımda orada olmayan bir yara bandı vardı.

"Hey!" dedi bana gülümseyerek. "Deniyorum," diye ekledi, komik derecede dağınık mutfığa doğru el sallayarak. Tüm kesme tahtalarımı, kaşıklarımı ve birkaç bıçağımı kullanmayı başardığından oldukça emindim. Lavabo taşmıştı.

"İyi iş çıkarmışa benziyorsun," dedim etrafa saçılmış malzeme kalıntılarına bakarak.

Boş taze ot paketleri, ricotta, ezilmiş domates kutuları, un, tereyağı, yumurta kabukları.

"Hamur tarifinizi uyguladım ama iç malzemeye oynamaya karar verdim" dedi. "Bir sanat, bilim değil, değil mi?" diye sordu bana utangaç bir gülümsemeyle.

"Kesinlikle," diye kabul ettim ve arkasından yürüyüp başının yan tarafına bir öpücük . "Ne kullandın?"

"Ricotta, tabii ki," dedi boş kaba doğru el sallayarak. "Ama tatlı İtalyan sosisi de var," dedi.

"Kulağa harika geliyor," dedim ona. "Daha da güzel kokuyor."

"Suya girmeye hemen hemen hazır. Yani kısa sürede bitecek."

"Serano neredeyse aç bir sokak köpeği gibi kapıyı kokluyor," dedim ona.

Şarap rafına gidip kaşlarını kaldırarak ona bir şişe uzatırken, "Ona da fazlasıyla yetecek kadar yaptım," dedi.

"Bir bardak alabilirim," diye kabul etti ve mantıları bir tabağa yığıldıktan sonra dev yığını kaynar su dolu tencerenin yanına getirdi.

"Salata ya da ekmek yapabilir miyim?" Ben sordum.

"Hayır. Salata buzdolabında. Salata buzdolabında. Ekmek de fırında. Gerçi seninki kadar güzel kokmuyor. Sanırım biraz tavsiyeye ihtiyacım var."

Yine de sonuçta herhangi bir tavsiyeye ihtiyacı yoktu. Mantıdan sarımsaklı ekmeğe kadar her şey ve hatta internetten bulduğu bir tarifile yaptığı sos bile harikaydı.

Yemekten sonra şaraplarımızı kanepeye götürürken, kirli tabaklarımızı ve kâselerimizi daha sonra halledilmek üzere masanın üzerine bırakırken, "Ailem dışında bana yemek yapan bir kadın hiç olmadı," diye itiraf ettim.

"Bunu yapmak hoşuma gitti," diye itiraf etti, şarabını bitirip yeni sehpanın üzerine koydu ve sonra bana sokuldu.

"Öyle mi?" Şarabımı yere bırakarak sordum. "Gelecekte bunu yapmaya devam etmek isteyebileceğini düşünüyor musun? Belki birkaç küçük insan için daha?"

"Bir 'çift'in sizin için ne anlama geldiği konusunda şüphelerim var," dedi ve başını kaldırıp bana gülümsedi. "Görünüşe göre siz mafya adamları bir sürü çocuk istiyorsunuz."

"Bana ne kadar vermek istersen o kadar alırım," dedim alnımı onunkine bastırarak. "Eğer böyle bir şey aklından geçiyorsa. Çünkü benim aklımda."

"Sanırım geçici olarak iki ya da üç taneye söz verebilirim," dedi bana gülümseyerek. "Ama bence en azından birkaç hafta çıkana kadar beklemeliyiz."

"Sadece pratik yapıyorum o zaman," diye kabul ettim.

"Çok ama çok alıştıрма yapacağım," diye kabul etti ve bacağına benimkinin üzerinden kaydırarak üzerime oturdu. "Şimdi başlıyoruz."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elizabeth - 1 hafta

Elian elimi tutmak için uzandığında parmaklarımı bacağıma vurmayı bıraktım ve "Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok," diyerek bana güvence verdi.

Asansörle Renzo Lombardi'nin çatı katındaki dairesine çıkıyorduk. Çünkü görünüşe göre tüm aile birkaç haftada bir bir araya geliyordu. Ve artık Elian'la birlikte olduğuma göre, herkesle tanışmak için onunla birlikte olmam gerekiyordu.

Elbette, Renzo, Rico, Serano, Cinna, Dav, Saff ve diğer birkaç alt düzey adamla zaten tanışmıştım ama bu bana bir tür sınav gibi gelmişti. Elian'ın olaya böyle bakmadığını bilsem bile.

Asansörden iner inmez, sesler korosuna karışan müzik tınısını ve ara sıra patlayan kahkahaları duyabiliyordum.

Gerçekten, herhangi bir parti gibiydi.

Sanki içeri girecekmişiz, müzik , birisi üzerime çok parlak bir ışık tutacakmış ve herkes sırayla bana sorular soracakmış gibi değildi.

Elian, Renzo'nun ön kapısının önünde nöbet tutan adama başıyla işaret etti. Bizde de onlardan bir tane vardı. Elian sadece aşırı tedbirli davrandığını söylemişti ve açıkçası son olaydan sonra beni yalnız bırakmadığı için memnun olmuştum. Aile Ruslarla bir anlaşma yapmış olsa bile.

Adam bize kapıyı açarken Elian, "Cage," dedi. "Bu Elizabeth," dedi elimi sıkarak. "Elizabeth, bu Cage."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim ve Renzo'nun dairesine girerken ondan bir gülümseme ve baş sallama aldım.

"Vay canına," dedim geniş çatı katına bakarak. "Binanın dışından bunu beklemiyordum," diye itiraf ettim bakışlarım dev mutfığı, yemek alanı, oturma odası ve ardından bilardo masası ve tam bir barı olan bir oyun odası gibi düzenlenmiş alanıyla sıcak, rahat alanda dolaşırken.

Dav söz konusu barın arkasında durmuş, görünüşe göre meşhur olduğu hikâyelerden birini anlatırken yüzü hareketleniyordu. Cinna birkaç adım ötede, yanağında onu son gördüğümde olmayan bir morluk olan Saff ile ciddi bir konuşma yapıyor gibi görünüyordu.

"Önce biraz yemeğe ne dersin?" Elian beni, folyoya sarılmış sıcak denizaltılar ve birkaç teneke meze-kızarmış mozzarella, bruschetta ve fırıldaklarla birlikte yaklaşık bir düzine pizza kutusunun etrafa saçıldığı mutfığa götürerek sordu.

Elian ve ben tabakları doldurduktan sonra oturma odasında oturan küçük bir gruba katılmak için yürüdük. Tanışmalar yapıldı ve ardından sohbet devam etti. Yemek için mutluydum, çünkü bana katılmak yerine sadece dinlemek için bir bahane vermişti.

bitirdiğimizde, içki almaya gittiğimizde biraz daha rahat hissediyordum, sonra daha fazla insanla konuşmaya başladım.

Yine de bir noktada Elian çağrıldı, sonra Dav, Cinna ve Saff'ı özel bir şey konuşmak isteyen Rico'ya kaptırdım.

Kendimi biraz akıntıya kapılmış hissederek barın yanından geçtim, sonra yanındaki kısmen açık kapıdan içeri süzıldüm, yıpranmış sinirlerimi yatıştırmak için birkaç dakika geçirdikten sonra Elian'ı bulmak için geri dönmeyi düşündüm.

"Bunaldın mı?" diye bir ses duydum, irkildim ve kanepede oturan, üzerine gri-beyaz çizgili bir battaniye örtülmüş ve kucağında büyük ciltli bir kitap açık olan bir kadını görmek için döndüm.

"Biraz," diye itiraf ettim. "Elian'ı kaybettim sayılır. Ve şimdi kiminle konuşacağımı bilmiyorum."

"Ben de yaşadım," dedi yanındaki kanepenin üzerindeki yeri okşayarak.

Renzo'nun karısı Lore olması gereken minyon, güzel kadına bakarak yoluma devam ettim.

"Teşekkürler," dedim ve kitabının sayfaları arasına bir ayraç yerleştirip kapatırken ona minnettar bir gülümseme verdim. "Sen de buraya mola vermek için mi geldin?" diye sordum.

"Bu sefer mi? Hayır," diye itiraf etti. "Dürüst olmak gerekirse, bu hikayedeki sözde kahramanın son kitaptaki kadın kahramanı neden zehirlediğini anlamaya çalışıyorum."

dedi, parmaklarını kitabının kapağında sevgiyle gezdirerek. "Gizlice uzaklaşmadan önce merhabalarımı söyledikten emin oldum. Ama vedalaşmak için etrafta olmazsam kimse fark etmez. Sen Elizabeth'sin, değil mi?"

"Evet. Sen de Lore'sun. Renzo'yla birkaç kez tanışmıştım," dedim ve kocasından bahsedildiğinde nasıl parladığını izledim. Biri Elian'dan bahsettiğinde böyle görünüp görünmediğimi merak etmekten kendimi alamıyordum.

"*Bu çok hoş mu yoksa üzgünüm mü demeliyim* bilmiyorum, çünkü bu gerçekten onunla olan duruma bağlı," diye itiraf etti.

"Kesinlikle biraz kaba biri ama iyi davrandı. Ve durumuma anlayış gösterdi."

"İster inanın ister inanmayın, gerçekten çok tatlı olabiliyor. Sadece bunu koluna takmayı sevmiyor. Elian gibi değil. Ona karşı bir zaafım var, biliyorsunuz," dedi. "Buraya ilk geldiğimde tek arkadaşım oydu. Renzo aptalca davrandığında benim için ona karşı çıktı."

"Kim aptallık ediyordu?" Saff odaya girip uzun mavi saçlarını aşağıya indirmek için uzandı ve küçük bir iniltiyle kafa derisini ovuşturdu. "Bu çok sıkıydı," diye açıkladı.

"Renzo aptallık ediyordu," dedi Lore ona.

"Oh, evet, bu mantıklı. Bu adamların tüm iyi özelliklerine rağmen, bazen onlar da moron olabiliyorlar."

"Yanağına ne oldu?" Lore sordu.

"Bu mu? Bir dükkan sahibiyle küçük bir yanlış anlaşılma."

"Sana *vurdu* mu?" Kaşlarım havaya kalkarak sordum.

"O hâlâ... bizimle mi?" Lore sordu ve Saff'tan bir homurtu aldı.

"Karşıma çıkan her adamı öldürmüyorum, biliyorsun," dedi Saff gözlerini devirerek.

"Hayır," diye kabul etti Lore. "Bazen onları sadece hadım edersiniz."

"Aman Tanrım. O *bir* kereydi. Neden herkes bu konuyu açıp duruyor? yuka

rı?" "Elizabeth, kaç erkeği hadım ettin?"

"Gerçek anlamda mı yoksa mecazi anlamda mı?" Lore'un kıkırdamasını sağlayarak sordum ve

Saff'tan bir gülümseme.

"Peki, ne okuyorsun? İçinde vuruşuyorlar mı?" diye sordu Lore'un kitabına doğru başını sallayarak.

"Onlar... seviştiler," diye itiraf etti Lore. "Ama şimdi hikayenin ihanet kısmındayız."

Saff, "O zaman dört gözle bekleyeceğimiz harika bir nefret-seks ve yalakalık var," dedi. "Bir kitap kulübü kurmalıyız. Okur musun?" diye sordu bana bakarak.

"Eskiden öyleydi," diye itiraf ettim. "Sonra kampanya hayatımı ele geçirdi.

Ama hiç aşk kitabı okumadım. Siz öyle mi okuyorsunuz?" "Lore iyi bir romantizmi sever. Ben bolca müstehcenlik ve şiddet severim.

Ama eminim ki bulabileceğimiz iyi bir ortak zemin vardır."

"Siz varsanız ben de varım," dedim, arkadaşlıklar için biraz çaresizdim. Ve artık işsiz olduğum için zamanımı değerlendirecek bir şey arıyordum.

"Bu hafta kitapçıya bir gezi yapmalıyız," dedi Lore, gözleri umutla parlayarak. "Hepimizin ilgisini çekecek bir şeyler seçelim."

Tam planlarımıza son şeklini veriyorduk ki kapı açıldı ve Elian içeri girdi.

"İşte buradasın."

"Onu çaldık," dedi Lore ona tatlı bir gülümsemeyle. "Bir kitap kulübü kuruyoruz."

"Müstehcen olanlardan," dedi Saff ayağa kalkarak. "O yüzden ya Elizabeth müstehcen sahneleri okuduktan sonra kendini ona hazırla ya da bir sürü pile yatırım yap."

Yanına gitmek için ayağa kalktığımda, "Pillere gerek kalmayacak," dedi. "Çıkmak ister misin?" diye sordu.

"Seni aceleye getirmiyorum," diye ısrar ettim.

"Hayır, işler sakinleşmeye başladı. Cinna ve Dav çoktan dışarı çıktılar. Renzo da yatmak istiyormuş gibi odasına bakıp duruyor.

"Lore ayağa kalktı, battaniyesini katladı, kitabını masanın üzerine koydu, sonra daha iyi düşündü ve kapıya doğru ilerlerken kitabını göğsüne yasladı. "Sonunda seninle tanışmak güzeldi. Saff ve ben sana kitapçı hakkında mesaj atacağız."

O gittikten sonra Elian ve ben dışarı çıktık.

Asansörle aşağı inerken, "Lore'la arkadaş olman hoşuma gidiyor," dedi.

"Saff değil mi?" diye sordum ve ondan bir kıkırdama aldım. "Duruma göre değişir. Birini hadım etme dürtüsü hissediyor musun?"

"O bir kereydi," diyerek yeni arkadaşımı savundum ama Elian'ı gülmekten kırıp geçirdim.

"Halkımdan herhangi biriyle arkadaş olmanı seviyorum. Onları da senin olarak görmeye başlamanı istiyorum."

Çılgınca olan şey, onları benim de görmeye başlamış olmamdı.

Elian - 3 ay

"Hey, bebeğim," dedim ve kulaklığı Elizabeth'in kulağından çekerek sertçe sarsılmasına neden oldum.

"Oh, hey," dedi, boynunun arkasını çınlatmaları için onları aşağı çekerek. "İçeri girdiğini duymadım."

"Şaşırmadım," dedim koridorun karşısındaki testere sesi yeniden başladığında. Düşündüklerimi zar zor duyabiliyordum. "Bu gürültüyle nasıl çalışıyorsun?"

"İnsanoğlunun bildiği en iyi gürültü önleyici kulaklıklar," dedi ve kulaklığı okşamak için uzandı.

"Köşedeki kafede çalışabilirsin," dedim ona, yanına çökerek.

Dimitri umduğumuz hamleleri yapıyor, Doğu New York'ta yeni bir masaj salonu açıyor ve dairesini de yavaş yavaş oraya taşıyordu.

Elizabeth için normal hayata dönmek güvenliydi.

"Ama iş arkadaşlarımı oraya götüremem," dedi ve kanepenin kolunda uyuklayan Kevin'i sevmek için uzanırken, Richard onun çapraz bacaklarından birinin altında sırt üstü yatmış, çoraplı ayağına vuruyordu.

"Nasıl gidiyor?" Dizüstü bilgisayarına doğru el sallayarak sordum.

"Rico'nun neden et dükkanının pazarlamaya ihtiyacı olduğunu düşündüğünden bile emin değilim. Zaten çoğu gün yetişemeyecek kadar meşgul görünüyor," dedi, kendisi de akşam yemeği için et almak üzere birkaç kez ziyaret etmişti.

"Kendi işini yürütmeyi gerçekten benimsedi. Ve Rico'yu bilirsiniz. Hiçbir şeyi yarım yapmaz."

Elizabeth artık lüks apartmanındaki faturaları için endişelenmek zorunda olmadığından serbest çalışmaya karar vermişti. Evini alt kiraya vermişti.

kirası altı ay içinde bitene kadar, her şeyi benim evime taşıdı. Bu sefer misafir odasına da değil. Benim odama. Onun gömme dolabı. Banyodaki boş çekmeceler.

Her yerde ondan parçalar vardı.

Ne zaman bir çekmeceyi ya da dolabı açsam ve onun eşyalarını benimkilerin yanında görsem kendimi gülümserken buluyordum.

"Sonunda logolarını hazırladık ve yeni web sitesini açtık. Sosyal medya hesaplarıyla birlikte. Tatiller yaklaşırken önümüzdeki birkaç hafta içinde ne kadar meşgul olacağını hayal bile edemiyorum."

"Evet, siparişlerimizi erkenden vermeliyiz," diye kabul ettim, koridorda zimba tabancası çalışmaya başladığında yüzüm buruştu, sadece ara sıra kompresörden gelen hava patlamasıyla kesintiye uğradı.

"Biliyor musun," dedi Elizabeth, kulaklıklarını çıkarıp sehpanın üzerine koyduktan sonra kucağıma tırmandı. "Tüm bu gürültünün bir avantajı var," dedi ve dudaklarını boynuma bastırmak için eğildi. "Sessiz olmak zorunda değiliz."

Bu kesinlikle bir avantajdı, diye karar verdim, onu yakaladım, döndürdüm ve altımda yuvarladım, bacakları kalçalarımın etrafına dolanırken dudaklarım onunkilerin üzerine yapıştı, beni horozuma karşı sallamak için kaldıraç olarak kullandı.

İşimiz bittiğinde, artık gürültüden o kadar da rahatsız olmuyordum.

Elizabeth - 1 yıl

"Birkaç oral sahne daha olabilirdi, tek söyleyeceğim bu," dedi Saff, Islah'ın yanakları kıpkırmızı olurken ellerini havaya kaldırarak.

Bir yıl süren aylık kitap kulübü toplantılarımızdan ve Saff'ın kitapların özellikle cinsel yönlerini utanmadan açıkça ele almasından sonra bile Islah hala bundan utanmayı başardı.

"Yani, bu bir *fantezi*, değil mi?" Saff masanın ortasında duran şarap şişesine uzanıp hepimizin kadehini doldurarak sordu. "Ve benim fantezilerimde kahraman kitapta ikiden fazla kez kadınına oral seks yapar. Tek söylediğim bu."

"Haklısın," diye kabul etti Lore. "Aslında o kadar da fantezi değil. Standart bu olmalı, bilirsin işte." Benim ilişkimde kesinlikle öyleydi.

"Kesinlikle," dedi Saff başını sallayarak. "Peki, bundan sonra ne okuyacağız? Ben vampirlere oy veriyorum. Kraliyet ailesinden bıktım. Ah, zavallı sen, bütün paraya ve güce sahipsin ve bir pislik sana dokunmak istemediği için çok üzgünsün..."

Lore kitapları şöyle savunuyor: "Dürüst olmak gerekirse, son birkaç kitapta mahkeme entrikaları romantik olaylardan çok daha ağır bastı."

"Aynen öyle. Neden kimse duvara çarpılıp şatodaki tüm hizmetkarların günah çıkarma ihtiyacı hissetmesine neden olacak kadar sert bir şekilde cezalandırılmıyor?"

"Tamam," dedi Lore başını sallayarak. "Vampirleri halledebiliriz. Elizabeth için sorun yoksa?"

"Bana uyar," diye kabul ettim, sadece yolculuk için birlikte olmaktan mutluydum.

O kadar uzun süre yalnız kaldıktan sonra, sadece iş bağlantılarım varken, arkadaş edinmek benim için hâlâ yeni ve heyecan vericiydi. Her zaman Lore'un karmaşık bir olay örgüsünü nasıl inceleyeceğini ya da Saff'ın ana karakterlerin girdiği seks pozisyonunun fiziksel olarak imkansız olduğunda ısrar edeceğini düşünerek okuyordum.

"Yani, üç yüz yıldır hayattalarsa, umarım boru döşemeyi de öğrenmişlerdir, değil mi Elian?" diye sorunca, oturma odasında donup kalmış, kaşları kalkık Elian'ı görmek için döndüm.

"Ben... erkenciyim," diye karar verdi ve yavaşça geriye doğru yürümeye başladı.

"Hayır, hayır. Akşam yemeğini hazırlamadan önce kitapçıya uğramam lazım," dedi Lore, ağır kitabı masanın üzerinden kaldırıp göğsüne yaslayarak. "Gelmek ister misin Saff?" diye sordu.

"Ah, hayır," dedi Saff, birden biraz daha içine kapanmış gibi görünerek. "Benim, ah, planlarım var," diye ekleyince Lore ve ben şaşkın şaşkın birbirimize baktık. Ama Saff'tan bir şeyler koparmaya çalışmamamız gerektiğini biliyorduk.

Üstelik kitabını kaptığı gibi Elian'ın yanından hızla geçip gitmişti bile.

"Rahatsız mı ettim?" Elian, Lore'un Saff'ı dışarı kadar takip etmesini izlerken sordu. "I

Bunu dört gözle beklediğini biliyorum," diye ekledi çantasını masaya getirirken.

ve akşam yemeği için malzemeleri çıkarmaya başladı.

Bu görevi artık paylaşıyorduk, ancak onun cephaneliğinde kesinlikle benden daha fazla tarif vardı, bu yüzden benden daha sık yemek yapma eğilimindeydi.

Yine de, Elian'ın bu görevde hala oldukça umutsuz olduğu unlu mamuller konusunda yetenekli olduğumu söyleyerek kendi kornamı çalacağım.

"Hayır, işimiz çoktan bitmişti," dedim, kremaya ve parmesan bloğuna bakarak. Görünüşe göre Alfredo benim geleceğimdi. Midem bu fikir karşısında doyurucu bir hırıltı çıkardı.

Elimi oraya koydum, sol yüzük parmağımda duran muhteşem markiz kesim pırlantayı gördüm, bu daireye resmen taşındığımdan beri üzerinde çalıştığımız bir gelecek vaadi ve karnımın yuvarlaklaşmaya başlamasının ne kadar süreceğini merak ediyordum. En azından iki hafta daha düz kalmasını umuyordum, yoksa terzim son provamı yaptırdığımdan beri bir kriz geçirecekti.

Kendimi hiç büyük bir düğün yaparken hayal etmemiştim. Çünkü artık yakın olduğum bir ailem yoktu.

Ama sanırım artık biliyordum.

Elian'ın kanı ve geniş ailesi artık benim paylaşımımdaydı. Ve kiliseyi doldurmak için fazlasıyla yeterliydim.

"İyi misin? Miden bulanıyor mu?" Elian endişeli gözlerle beni izleyerek sordu.

Yaklaşık dokuz hafta boyunca tam bir cehennem hayatı yaşadık. Kusmalar, her zamanki ilalarımla kontrol edemediğim migrenler, benim ve dolayısıyla onun için tam bir sefalet.

Ancak son beş ya da altı gündür mide bulantısı kaybolmuş, yerini doyumsuz bir açlığa bırakmıştı.

"Açlıktan lyorum," diye itiraf ettim, çantaya uzanıp bademli biscotti'leri bana doğru itmesini izledim.

"Her şeyi düşünüyorsun," dedim paketi açarken.

Yüksek bir testere sesi Elian'ın bakışlarının koridora doğru kaymasına neden oldu. "Bunu bütün kitap kulübü boyunca mı yapıyorlardı?" diye sordu.

İnşaatın bir türlü bitmemesi Elian'ın tepkisini çekmiş, projenin neredeyse iki ay önce bitirileceği sz verilmişti. şehirdeki inşaat zaman çizelgesine bakılırsa, bu da pratikte doğru yoldaydı.

Yine de, evet, daha çok yolumuz vardı. Projenin en kötü kısmı da dahil olmak üzere, apartman dairelerini devasa bir daireye dönüştürmek için oturma odasındaki duvarı kesip açacaklardı.

Bebek gelmeden önce biter diye umuyordum.

"Arka plan gürültüsüydü," dedim omuz silkerek. Ellerimi göğsünde gezdirip boynuna dolayarak, "Bebeği getirecek büyük bir evimiz olmasının ne kadar güzel olacağını bir düşün," dedim. "Sonunda her şeye değecek. Ve zaten çocuk odamız var," diye hatırlattım ona.

"Duvar kâğıdı konusunda kızların fikrini aldın mı?" diye sordu. İnternette tüm seçeneklere bakmaya başladığımızdan beri karar konusunda umutsuzca çıkmaza girmiştik.

Bebeğin cinsiyetini öğrenmeyeceğimiz için değil, bunun birkaç bebeğin ilki olacağına karar verdiğimiz ve ilerleyen tüm bebekler için işe yaramasını istediğimiz için nötr olmak istedik.

"Lore kaleli olanı sevdi." "Peki ya Saff?"

"Yaprakların saksı yapraklarına benzediğini düşündüm. Şimdi de başka bir şey göremiyorum," diye itiraf ettim.

Alnını benimkine yaslayarak, "Görünüşe göre çizim tahtasına geri dönüyoruz," dedi. "Birini mi bekliyordun?" diye sordu kapı çalındığında.

"Hayır," dedim başımı sallayarak, ama Islah teyze olacağını öğrendiğinden beri sık sık uğruyordu. Bazen bir vitrinde gördüğü sevimli şeylerle geliyordu. Diğer zamanlarda ise mide bulantım için zencefil pastilleri getiriyordu. Bebeğe okumak için zaten küçük bir kitap yığınınız vardı.

Elian benden uzaklaştı, kapıyı açmak için adımlarını hızlandırdı. Ve Serano oradaydı, bakışları beklenti içindeydi.

Mutfağa doğru bakarak, "Seni alışveriş yaparken gördüm," dedi. Elian bana bir gülümseme attı.

"Akşam yemeğine kalmak ister misin, Serano?" diye sordum.

"Elbette," diye kabul etti, kendi fikri değilmiş gibi içeri girdi, televizyonu açıp sesi yükseltmeden önce Kevin ve Richard'ı sevmek için durdu.

Serano, geçen yıl öğrendiğime göre, her zaman haberleri takip eden biriydi. Bu yüzden haber spikerinin sesi odayı doldurduğunda şaşırmadım.

Şaşırtıcı olan ise aylardır duymadığım bir ismi duymaktı.

"Eski senatör Michael Westmoore..." diye söze başladı ve Elian ile benim Serano'nun yanında durmamızı sağladı.

" oluyor?" diye sordum.

"Cesedini buldular," dedi Serano.

"Senatörün cesedi mi?" Sertleşerek sordum.

"Evet. Ayaklarından asılmış ve bağırsakları çıkarılmış halde buldum."

"Oh, Tanrım," dedim, safra tehdit ederken elimi ağzıma götürdüm.

"Tanrım, Serano," dedi Elian, elini ağzımın içinde bir aşağı bir yukarı ovuşturarak.

Omurga.

"Düşündüm de... Rico onun, bilirsiniz, Tanık Koruma Programı'na girdiğini söylememiş miydi?"

Elian, "Eyalet'in kanıtlarını değiştirdi," diye onayladı.

Serano, "Bratva'da yuvarlanmanın sonuçları var," dedi. "Bazen sadece zaman alır."

"İyi misin?" Elian beni takip ederek mutfağa gitti ve taburelerden birine çöktü.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Sen sorumlu değilsin," diye ısrar etti Elian, aklımın nereye gittiğini biliyordu.

Senatörü ifşa etmemiş olsaydım, Bratva için çalışmaya devam edecek, onlara asla düşman olmayacak, onlara sırtını dönmek zorunda kalmayacak, sonra da vahşice öldürülmeden önce WITSEC'te sadece birkaç ay yaşamak için hayatını kökünden söküp atacaktı.

"Kendimi sorumlu hissediyorum."

"Seçimleri kendisine aitti," diye ısrar etti Elian. "Bratva'ya bulaşmak zorunda değildi. Yakalandığında onlara sırtını dönmek zorunda değildi. Hapis cezasını kabul edebilirdi. Bunu yapmamayı seçti. Riskleri biliyordu. Eylemlerin sonuçları vardır."

"Biliyorum," diye kabul ettim ve Islah'ın bana getirdiği, tezgâhın üzerindeki kâsede duran pastillerden birine uzanırken sert bir nefes verdim. "Ben sadece... Ben onunla çalıştım, biliyor musun? Adamı pek sevmezdim ama öldürülmemeliydi. Ailesi iyi mi?"

"İyiler," dedi Serano, bize katılarak.

Gergin ilişkileri göz önüne alındığında, karısı ve kızı muhtemelen yas bile tutmuyorlardı. Ama oğulları muhtemelen kayıplarının yasını tutuyorlardı.

Kampanyasında birlikte çalıştığım herkesin bu haberi nasıl karşıladığını merak ettim. Benim hissettiğim kadar üzülüp üzülmediklerini.

"Küçük mucizeler, sanırım," dedim.

"bir şey yok," diye hatırlattı Elian. "Ruslar artık benim olduğunu biliyor. Sana dokunmayacaklar."

"Hâlâ şu düğün işini yapıyor musun?" Serano sordu.

Elian gözlerini devirerek, "Yolda bir bebeğimiz olduğuna göre, evet, onu meşru kılmak konusunda hâlâ oldukça kararlıyız," dedi.

Serano'nun bakışları karnıma kaydı. Ve eğer tamamen yanılmıyorsam, bakışlarında bir ilgi varmış gibi görünüyordu.

"Son zamanlarda güzel kızlarla tanıştın mı?" diye sordum.

Başını kaldırıp gözlerini kocaman açması bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

"Ne? Hayır," dedi ve aceleyle oturma odasına geri döndü.

"Belki de geleceğinde düğün çanları çalan tek kişi biz olmayacağız." dedi

"Onu nasıl bir kadının kaptığını görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Elian. "Umarım yemek yapmayı biliyordur," diye katıldım.

Elian - 7 yıl

"Hey, hey, hey," dedim, üç yaşındaki çocuğumuz ana yatak odasına dalmadan hemen önce onu kucağıma alarak. Bizi aile odasına doğru götürürken ona "Annesi biraz kestiriyor," dedim. Elizabeth'in migrenini atlatması için çocukları yatak odasından olabildiğince uzağa götürebiliyordum. Onu, küçük bir peluş hayvanı kız kardeşinin yüzüne yaklaştırdı uzaklaştıran ağabeyinin yanına oturtuktan sonra parmak uçlarımla ona vurarak, "Kafasında bir yara var," diye ekledim.

Elizabeth'in migreni inişli çıkışlı bir seyir izliyordu. Her zaman ilk üç ayında ve doğumu takip eden aylarda en kötüsünü yaşırdı. Kendini düzenlemeye çalışan tüm hormonal değişikliklerle ilgili bir sorun olduğunu varsaydık.

Özellikle bu doğum sonrası gerçekten zordu. Bu hafta üçüncü migrenim oldu.

Büyük oğlumuz annesini yalnız bırakması ve sessiz olmaya çalışması gerektiğini anlasa da ortanca oğlumuz günün her saniyesinde annesiyle birlikte olmaya takıntılıydı.

"Tak tak," diye seslendi Islah'ın sesi, apartman dairesine girerken. "Göz! Göz!" diye seslendi üç yaşındaki çocuğumuz, elindeki oyuncakla teyzesine doğru koşarken.

Kollarını yukarı kaldır.

"Hey, sen," dedi, onu kucağına aldı ve kalçasına yerleştirdi. "Kardeşlerim gelip dondurma almak ister mi diye uğramıştım," diyerek büyük oğlumuzun gözlerinin parlamasına neden oldu.

"Çocuklar gelmekten mutlu," dedim başımı sallayarak. "Ama yeterince ele avuca sığmazlar."

"Hayır. Üçünü de alıyoruz. Üçünü de alıyoruz, bana bir bebek bezi çantası hazırlayın."

"Biz mi?" Kapıya doğru yürüdüğünü, kapıyı açtığını ve bir adamın içeri girmesine izin vermek için geri adım attığını izleyerek sordum.

"Gördün mü? Fazladan bir çift el. Şimdi, bebek bezi çantası," dedi, yeğenini yanına oturtmak için aile odasına geldi, böylece yeğenine uzanabilecekti. "Peki, ne tür bir dondurma alacaksın?" diye sordu en büyüğüme. "Çünkü sanırım gökkuşağı serpintili bir külahta vanilyalı yumuşak servis istiyorum."

Hediye atın ağzına bakmamaya karar vererek ve Islah'ın çocuk bakıcımız olduğu için çocuklara bakmaktan daha fazlasını yapabileceğini bilerek, Islah bebeği kucağına ben de bebek bezi çantasını hazırladım, sonra da onu ağabeyiyle tanıştırmak için getirdiğine göre ciddi olması gereken adama verdim.

Bununla birlikte, üç yaşındaki çocuğu kalçasına kaldırdı, çantayı omzuna koydu ve en büyüğümün elini tuttu.

Çocuklarımı kapıdan çıkarırken "Babana hoşça kal de" dedi.

Kapıdan geri döndüğümde Elizabeth'i kapı aralığında eğilmiş buldum. Göz kapakları migren yüzünden hâlâ şişti ama vücut dilindeki rahatlık migrenin nihayet geçtiğini gösteriyordu.

"Sanırım sonunda gerçek erkeklerin hayali olanlardan daha iyi olabileceğini anladım," dedi ve beni kanepeye kadar takip edip yanıma oturarak başını omzuma yasladı.

"Başın nasıl?"

"Daha iyi. Umarım ribaunt olmaz ama daha iyi olur. Çok iyiydi." "Sana kahve yapmamı ister misin?"

"Hayır," dedi bacaklarını kucığıma doğru kaydırarak. "Burada kalmak istiyorum, aynen böyle," dedi kolum ona dolanırken ve onu kendime çekerken. "Gürültüyü seviyorum ama ara sıra sessizliğin kıymetini de biliyorsun. Şey, göreceli sessizlik," dedi Richard ve Serano'nun kapımıza bıraktığı en yeni kurtarıcı Donald, ağaç standında sallanan iplik topu yüzünden küçük bir kavgaya tutuşurken.

Şu anda dört kedimiz vardı. Dört kedi.

Üç çocuğu var.

Ve sadece iki çift el.

Burası sakın olmaktan çok çılgıncaydı. Ama ikimiz de başka türlüünü istemezdik.

Elizabeth - 25 yıl

"Tamam," dedi kızımız, bir konuda gergin olduğunu gösteren bir işaret olarak makarnasını gergin bir şekilde çevirdikten sonra yemek masasının kendi tarafından. "Sonunda anladım."

"Neyi anladın?" Elian, en küçüğümüz olmasa da tek kızımız olan kıza bakarken başını yana eğerek sordu.

Bir keresinde Elian için "birkaç" çocuğun ne anlama geldiği konusunda şüpheye düştüğümü hatırlıyorum. Beş olduğu ortaya çıktı. Şehirde yetiştirmek için absürd bir çocuk sayısı. Ancak Elian'ın bir gün aile olma umuduyla diğer daireyi satın alma düşüncesi sayesinde, hepsi için fazlasıyla yeterli odamız vardı.

Ve, hey, bu sonuncusu şimdiye kadar verdiğimiz en iyi kararlardan biri oldu. Çünkü o küçük dostum hormonlarım üzerinde bir tür sihir etkisi yaratmış ve migrenimi neredeyse tamamen yok etmişti.

Çoğunlukla hava koşullarından ya da çok fazla çalışmaktan dolayı hala bir ya da iki kez zorlanıyordum, ancak yılın büyük bölümünde yaşadığım gibi bir şey değildi.

yetişkin hayatım.

Kızımız, her gün her an aklından neler geçtiğini hepimizin bilmesi gibi gözlerini devirerek ", " dedi. Göz açıp kapayınca kadar bir şeyden diğerine atlayan bir zihne sahip en değişken çocuğumuz olmasına rağmen.

Tüm çocuklarımız arasında sanırım bana en çok benzeyen oydu. Hırslı ama biraz yönsüz. Kendini kanıtlamaya hevesli ama tam olarak nasıl yapacağından emin değil.

Onun yaşındayken ben de tıpkı onun gibiydim.

Ve o da benim küçük bir miniğimdi. Babasının altın gözlerinin ona miras kalması dışında.

"Oh, bu harika," dedim, onun adına sevindim, karar vermekte ne kadar zorlandığını biliyordum, lise son sınıfa büyüdüklerinde ne olmak istediklerini tam olarak bilerek giden tüm yaşlılarının gerisinde kaldığını hissediyordu.

Bu, büyük oğullarımız için daha kolay bir yaştı. Üniversiteye gitmeleri, seyahat etmeleri ve normal bir hayat sürmeleri için yaptığımız tüm ısrarlara rağmen, babalarının izinden gideceklerine çoktan karar vermişlerdi.

Lombardi ailesi hâlâ çok ilerici ve kadın kaptanlara açık olsa da, kızımızın aile işine katılmaya hiç ilgi göstermemiş olmasına sevindiğimi itiraf etmeliyim.

"Neye karar verdin?" Elian, kız hemen bilgi vermeyince sordu.

"Siyaset bilimine gitmek istiyorum," dedi ve Elian ile benim bakışmamızı sağladı.

"Gerçekten mi?" Ben sordum. "Bununla ne tür bir kariyer yapmayı umuyorsun?"

"Şey, siyasi kampanya yöneticisi olmak istiyorum gibi bir şey," dedi biraz utangaç bir şekilde ve bunu gerçekten ne kadar istediğini belli etti. Belirsizlikleri her zaman yüksek sesle dile getirilirdi. Arzuları ise sessizdi. Bu da biraz fazla yakınlık duyduğum başka bir şeydi.

Bu kez bakışlarımız karşılaştığında ikimiz de iri gözlerimizi saklayamadık. "Ne?" diye sordu, ikimizin arasına bakarak. "Bu gerçek bir kariyer,"

Yeterince araştırma yapmadığını düşündüğümüz için alınganlık göstererek ısrar etti.

"Ah, biliyorum," diye kabul ettim, gülmek mi yoksa ağlamak mı istediğimden emin değildim.

"İyi para kazanıyorlar," dedi çenesini kaldırarak.

"Evet, kesinlikle öyle," dedim, ondan sadece birkaç yaş büyükken yaşadığım o süslü daireyi düşünerek.

"Neden yarış arabası sürücüsü olmak istediğimi söylüyormuşum gibi bakıyorsunuz?" diye sordu. "Bu güvenli bir meslek."

Tanrım, gerçekten öyle umuyordum.

"Şey," dedi Elia, benden biraz daha çabuk toparlanarak. "Senin adına mutluyuz, tatlım," dedi.

"Ama korkarım size küçük bir hikâye anlatmamız gerekebilir,"

dedim. "Ne hikâyesi?" diye sordu, başı yana eğikti.

Elia, "Annenle nasıl tanıştığımız hakkında," diye cevap verdi.

"Ne? Bize nasıl tanıştığınızı anlatmıştınız," dedi güzel yüzü buruşarak. "O sırada annemin ofisinin dışındaydık."

"Evet," diye kabul ettim, derin bir nefes alarak. "Ama bazı önemli ayrıntıları atlamış olabiliriz."

"Ne tür ayrıntılar?" diye sordu.

"Kurşunlarla ilgili olanlar," diye ekledi Elia. "Ve haneye tecavüzler," diye ekledim.

"Siyasi yozlaşma," diye devam etti Elia.

"Ve Bratva infazcılarını," dedim, çocuklarımızın bize attığı kocaman gözlere gülmek istiyordum.

"Ve sanırım her şey bir zamanlar siyasi bir kampanya yürütmeye karar vermemle başlıyor..." Dedim ki.

Cehennem gibi bir yolculuk olmuştu.

Ama Elia elime uzandığında, sonunda her şeye değdiğine karar verdim.

Fern'e detaylara gösterdiği özen için çok teşekkür ederiz.

Ayrıca Gabi, Ashley, Sonya ve Cherie'ye de bu kitabın parlamasına yardımcı oldukları için teşekkür ederim.

Bu kitabı beğendiyseniz, NAVESINK BANK UNIVERSEdeki diğer serilere
ve kitaplara göz atın:

Navesink Bank Henchmen MC Reign

Cash
Wolf
Repo
Duke
Renny
Lazarus
Pagan
Cyrus
Edison
Reeve
Sugar
V Adler'in
Düşüşü
Roderick
Virgin
Roan
Camden
Batı
Colson

Henchmen MC Yeni Nesil

Niro
Malcolm
Fallon
Rowe
Cary
Valen
Dezi
Voss
Seth Finn
Brooks

Vahşiler
Canavar
Katil
Kurtarıcı

Mallick Kardeşler
İyi Vakit Geçirmek İçin
Arayın

Shane
Ryan
Mark
Eli

Charlie & Helen: Başlangıca Dönüş

Müfettişler
367 Gün
14 Hafta
4 Ay
432 Saat

Karanlık
Gizemler
Karanlık Sırlar
Karanlık At

Profesyonelle
r Tamirci
Hayalet
Haberci General
Bebek Bakıcısı
Aracı Adam
Müzakereci
Müşteri
Temizlikçi
İnfazcı

Rivers Brothers
Seni Yukarı
Kaldırır Seni
Aşağı Kilitler

Seni İçine ek
Yakınında Tut

Grassi Ailesi
Rıhtımdaki Kadın
Kapsamdaki Kadınlar
Yanlış Yerdeki Kadın
Geçmişten Gelen Kadın Zarar
Gören Kadın
Sırtında Hedef Olan Kadın Uyarı Alan
Kadın

Golden Glades Henchmen MC

Huck
Che
McCoy
Remy
Seeley
Donovan
Cato
Alaric

Shady Valley Henchmen MC

Yargıcı
Crow
Slash
Sway
Detroit
Riff

NAVESINK BANKASI İÇERİSİNDEKİ STANDALONLAR:

Vigilante Kin
Maı
Ferryn'in Yükselişi
Yılanların ve
İnsanların Sahte
Aşkı Hayatta Kalan
Deja Brew

DIĞER SERİLER VE BAĞIMSIZLAR:

Yıldızlar İnişı
Kalbin Neye İhtiyacı
Var Kalbin Ne İstiyor
Kalbin Ne Buluyor
Kalbin Ne Biliyor
Yıldızlar İniyor Sapkın Kalp Ne
Öğrenir

Taşıyıcı Anne
Seks Taşıyıcı
Annesi Dr. Chase
Hudson

Yeşil Seri Yeşilin
İçine
Yeşilden Kaçış

Yedi Günah
MC Kurban
Şifacı Kölelik
İblis Avcısı Profesör

Costa Ailesi
Sandıktaki Kadın Arka
Odadaki Kadın
Yara İzi Olan Kadın
Muayene Masasındaki Kadın
Çiçekli Kadın
Sırrı Olan Kadın Jürideki
Kadın Ormandaki Kadın
Depodaki Kadın

Lombardi Ailesi Onu
Su Gibi Sevin Oksijen
Gibi İhtiyaç Duyun
Sığınak Gibi Arayın

BORÇ
Muhalefet
Doldurulmuş: Açılmış Bir Şükran Günü
Romantizmi
Barış, Sevgi ve Makaronlar
Bir Navesink Bankası Noel'i
Don't Come
Fix It Up
N.Y.E.
faire l'amour
İntikam
Turta Olsa İyi Olur
Çirkin Kazak Havası
İzlenmeyi Seviyorum
Yüzüklü Kadın Aşk ve Diğer
Kabuslar Zombiler Zamanında
Aşk Primal
Scarlet'i Evcilleştirmek

JGALA takma adıyla: The Heir
Apparent
Kış Kraliçesi

JESSICA GADZIALA, her türlü dolambaçlı ve çalkantılı olay örgüsü, güçlü kahramanlar, sevimli yan karakterler, buhar ve destansı HEA'lar içeren 100'den fazla buharlı aşk romanının USA TODAY Bestselling yazarıdır.

New Jersey'de papağanları, köpekleri, tavşanları, tavukları, ördekleri ve Ravioli adındaki sakallı ejderhasıyla birlikte yaşıyor.

JESSICA İLE BAĞLANTI KURUN:

Facebook:

<https://www.facebook.com/JessicaGadziala/>

Facebook Grubu:

<https://www.facebook.com/groups/314540025563403/>

Goodreads: https://www.goodreads.com/author/show/13800950.Jessica_Gadziala

Twitter: - 2023 Konuları

devre dışı bırakıldı:

<https://www.threads.net/@jessicagadziala> Web

sitesi (ve bülten): [JessicaGadziala.com](https://jessicagadziala.com)

AMZ:

<https://amzn.to/3Cwa5ei>

TikTok:

JessicaGadziala

Discord:

<https://discord.gg/TprtYPpnAJ>

Spotify (kitap çalma listeleri için)

<https://open.spotify.com/user/jessiegadz?si=f636a0e5e19b4b1a>

<3/ Jessica

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

